

Hôn Ước

Contents

Hôn Ước	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2	8
4. Chương 3	12
5. Chương 4	15
6. Chương 5	17
7. Chương 6	21
8. Chương 7	23
9. Chương 8	27
10. Chương 9	31
11. Chương 10	34
12. Chương 11	37
13. Chương 12	40
14. Chương 13	43
15. Chương 14	46
16. Chương 15	51
17. Chương 16	53
18. Chương 17	55
19. Chương 18	60
20. Chương 19	64
21. Chương 20	67
22. Chương 21	71
23. Chương 22	75
24. Chương 23	78
25. Chương 24	81
26. Chương 25	84
27. Chương 26	88
28. Chương 27	91
29. Chương 28	94
30. Chương 29	98
31. Chương 30	101
32. Chương 31	104
33. Chương 32	109
34. Chương 33	112
35. Chương 34	115
36. Chương 35	119

Hôn Ước

Giới thiệu

Thể loại: Hợp đồng hôn nhân, Cưới trước yêu sau, Niên thượng, Ngọt, HE. Lão lưu manh nhả nhả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-uoc>

1. Chương 1: Tiết Tử

“Thằng bé Hạ Thiên này a, một mực không thân cận với người bà này gì hết, chuyện này... Vậy thì con nói với nó đi.” Nghiêm Lệ Hoa bưng một chiếc tách sứ tinh xảo, chậm rãi uống một hớp trà, mỉm cười, “Không làm khó dễ con chứ?”

Khuôn mặt Chu Vận luôn dịu hiền bởi vì giận dữ mà trắng bệch, Hạ Tư Tư ngồi bên cạnh Nghiêm Lệ Hoa, tủm tỉm cười nhìn Chu Vận, nói: “Chị dâu, đây là chuyện tốt mà, anh trai trên trời có linh, biết chúng ta kết thông gia cùng Hàn gia, Hạ Thiên kết hôn với Tam công tử Hàn gia, chắc chắn vui mừng lắm.”

Chu Vận nhắm mắt lại, bây giờ cô không có hơi sức đâu mà đối phó cô em cô điều ngoa này. Chu Vận hít sâu một hơi, cố hết sức làm cho giọng mình bình tĩnh chút: “Mẹ, con thấy chuyện này không được... Người biết mà, Hạ Thiên mới tròn mười tám, căn bản không phải thời điểm thích hợp để kết hôn, lại nói thằng bé vẫn còn là học sinh...”

“Ồ công ty, gọi ta là Chủ tịch.” Nghiêm Lệ Hoa cười, “Ta sắp xếp như vậy, chính là vì việc học của nó mà. Lúc trước con nói, đau lòng con trai, không muốn đưa ra nước ngoài, nhưng mà thành tích của Hạ Thiên... Ta chọn lại cho nó, cảm thấy Hoa Thiên rất được, nhưng con biết đấy, trường này không phải cứ đi cửa sau là có thể vào được, nhưng gả đến Hàn gia lại không giống, Hàn gia có cổ phần ở Hoa Thiên, những người thuộc thế hệ trước vẫn còn dạy trong trường, trường học của bọn họ có quy định, chẳng hạn như người nhà Hàn gia, có thể không cần thi thố vẫn được nhận, điều này không phải rất tốt sao?”

Chu Vận hạ giọng: “Chủ tịch, con biết thành tích của Hạ Thiên không tốt, là do con cho tới bây giờ không muốn ép uống nó, con đáng trách... Nhưng con đã nghĩ rồi, Hạ Thiên mất cha, con không muốn quản lý thằng bé quá, sống vô tư vui vẻ là được rồi.”

“Con biết mình không quản giáo nghiêm là được rồi.” Nụ cười trên mặt Nghiêm Lệ Hoa nhạt dần, nếp nhăn rãnh mũi má (*) sâu kinh người, “Thằng cả mất sớm, ta vốn muốn thay hẳn dạy dỗ Hạ Thiên, là cô, cảm thấy ta không phải mẹ ruột của thằng cả, không an tâm ta, còn nói không muốn đi bước nữa, muốn hai mẹ con sống với nhau, bây giờ thì sao?”

Nghiêm Lệ Hoa lạnh lùng nói: “Nó ấy mà, không đủ ưu tú, cũng không xứng làm người Hạ gia... Cũng may còn có biện pháp như vậy, coi như nó có chút cống hiến cho cái nhà này, chuyện này cứ quyết định như vậy.”

Chu Vận hết sức nhẫn nại, nhỏ giọng, nói: “Coi như muốn kết thông gia, cũng không nên là Hạ Thiên, Hạ Thiên không cùng bối phận với Hạ công tử...”

“Việc đó thì tính là gì.” Nghiêm Lệ Hoa không kiên nhẫn cắt ngang, “Bằng tuổi nhau là được, bối phận cao thấp có là gì, miễn đôi bên có lợi, cũng chẳng có gì thích hợp hay không thích hợp cả.”

Chu Vận cắn môi, đè nén nói: “Vậy cũng không thể là Hàn Tam công tử, hẳn là...”

“Ai u, Hàn Tam công tử mà ngài cũng coi thường! Hạ Tư Tư phụt một tiếng bật cười, “Chị dâu, em nghe ngóng thay chị rồi, Hàn Tam công tử này mặc dù là con tư sinh, nhưng ông nội hẳn là Hàn lão gia tử trước khi qua đời đã thừa nhận hẳn, hẳn cũng có quyền thừa kế nha, đám hỏi này hai người không thua thiệt đâu, chị cứ yên tâm đi, mẹ là vì muốn tốt cho hai người thôi.”

Chu Vận không thể nhịn được nữa: “Rốt cuộc là vì tốt cho chúng tôi, hay là vì kế hoạch sang năm hợp tác với Hàn gia, trong lòng mọi người biết rõ ràng, không cần chống chế!”

Hạ Tư Tư cứng họng, lúng túng nhìn Nghiêm Lệ Hoa, sắc mặt Nghiêm Lệ Hoa vẫn bình thường: “Nói đúng lắm, trong lòng mọi người rõ ràng là được, cô cũng biết, ta luôn luôn nói một không nói hai, cô hôm nay về cứ nói như vậy cho Hạ Thiên là được.”

Tay phải Chu Vận nắm chặt rồi lại buông ra, thì thầm: “Không thể được, tôi không đồng ý.”

Hạ Tư Tư nhìn Chu Vận, không biết hôm nay cô ăn gan trời mật gấu hay sao mà to gan thế, Nghiêm Lệ Hoa không giận mà còn nở nụ cười, nói: “Chuyện này cô nói là được sao? A, Chu Vận, có phải tôi chưa hề đề cập với cô, gia sản của Hạ gia, chỉ có thể cho người có trợ lực với Hạ gia, Cô nhất định phải như vậy...”

“Bà thích cho người nào thì cho người đó đi.” Chu Vận đứng dậy, lạnh lùng nói.

Nghiêm Lệ Hoa sững sốt, cau mày nói: “Cô... Cô điên rồi?!”

“Bà cứ coi như tôi điên rồi đi.” Chu Vận cầm túi xách, xoay người rời đi.

Trong phòng làm việc lớn như thế an tĩnh chừng một phút, thật lâu sau Hạ Tư Tư mới phục hồi tinh thần lại, vui vẻ nói: “Mẹ, ý của chị dâu... có phải là chủ động buông tha cho quyền thừa kế hay không? Như vậy, tương lai không chia một cái gì cho bọn họ, cô ta cũng không thể nói gì đi!”

Nghiêm Lệ Hoa nhìn con gái một cái, cau mày nói: “Không nghĩ tới cô ta dám xé rách mặt với mẹ...”

Hạ Tư Tư vội nói: “Mẹ cứ đừng tức giận, cũng không sợ chọc giận ngài.”

Nghiêm Lệ Hoa im lặng liếc Hạ Tư Tư một cái nữa, Hạ Tư Tư ngượng ngùng, nói: “Cô ta không muốn gia sản, sao mẹ vẫn không vui vậy?”

“Không có đầu óc.” Nghiêm Lệ Hoa mắng, “Bên Hàn gia thì phải làm sao? Mẹ không chỉ một lần tỏ ý muốn kết thông gia với người ta, Hàn Nhị thái thái đã sớm muốn đá thẳng con riêng này ra khỏi nhà, nàng cũng đã chấp nhận, bây giờ Chu Vận không đồng ý, mẹ phải nói thế nào với Hàn gia?!”

Hạ Tư Tư suy nghĩ, gò má tỉnh sảo ửng hồng, lí nhí nói: “Mẹ... Nãy Chu Vận nói không sai a, muốn kết thân với Hàn gia, cũng không nhất định là Hạ Thiên, con... con không phải người Hạ gia sao?”

“Con cũng điên rồi!” Nghiêm Lệ Hoa bật cười, “Đừng nói Hàn Tam là con tư sinh, dù không phải, cái loại lông bông lang bang đó ấy à, mẹ còn lâu mới gả con cho nó!”

“Không phải là Hàn Tam công tử, là...” Hạ Tư Tư đỏ mặt, nói, “Hàn Đại công tử a.”

Nghiêm Lệ Hoa sững sốt mấy giây, bật cười, cầm tập tài liệu lên nhìn.

“Mẹ...” Hạ Tư Tư ngượng ngùng, “mẹ, sao mẹ không nói chuyện.”

“Con muốn nghe cái gì?” Nghiêm Lệ Hoa cũng không ngẩng đầu lên, “Hàn Đại công tử, Hàn Trình, năm nay 32, 20 tuổi tang cha, một năm sau ông nội qua đời, chú ruột y không có chí phấn đấu, chỉ biết nuôi bồ nhí sinh con riêng, không chống đỡ nổi gia nghiệp, kêu y từ nước ngoài trở về.”

“Hàn Trình không có anh em ruột, mấy đứa em họ không phải là không muốn tranh, căn bản là không đủ tư cách tranh, cũng không có ai có thể giúp y, y cứ thế tuổi trẻ chọn khó khăn, ngay từ đầu không ai coi trọng y, nhưng giờ thì sao? Chỉ có mười năm, y chen ép đám người năm xưa nhân lúc nhà y không ai trông coi cướp đoạt cổ phần đến quỹ cũng không nhận ra.”

Hạ Tư Tư càng nghe ánh mắt càng sáng: “Trước con đã cảm thấy mặt mũi anh ấy rất điển trai, không ngờ...”

“Chuyện con không ngờ tới còn nhiều lắm.” Nghiêm Lệ Hoa cắt đứt ảo tưởng của Hạ Tư Tư, “Mẹ nghe nói Hàn Đại công tử không thích bị trói buộc, hiện tại không có ý định kết hôn, lại nói tiếp, mấy năm gần đây hoa hoa cỏ cỏ bên cạnh y muôn màu muôn sắc, coi như một ngày nào đó y muốn lập gia đình, chưa chắc đã để ý đến con.”

Hạ Tư Tư mất hứng, Nghiêm Lệ Hoa thở dài, nói tiếp: “Được rồi, chuyện này không thể thành đâu, đừng nghĩ nữa, lại nói con nghĩ rằng gả cho y là tốt lắm sao? Mẹ ruột y – Nguyễn Tư Hòa là nhân vật lợi hại, Nguyễn Tư Hòa với Chu Vận thân thiết, tính cách quật cường giống nhau, mẹ và cô ta mấy lần qua lại, người này không dễ sống chung, hơn nữa cô ta chỉ có độc nhất Hàn Trình, nên nhất định yêu cầu đối với con dâu rất nhiều, gả qua đó chẳng khác gì đi chịu tội.”

Hạ Tư Tư nghe đến đây trong lòng dễ chịu đôi chút, uể oải gật đầu một cái, không nói gì nữa.

Cùng lúc đó trong phòng riêng một trà quán, Nguyễn Tư Hòa nhíu mày: “Tại sao không muốn gì hết? Đó là thứ em và Hạ Thiên đáng được hưởng!”

Hốc mắt Chu Vận đỏ ửng, nói nhỏ: “Không cần đâu, mấy năm nay em tích cóp được chút ít, cộng thêm phần ba mẹ em để lại, đủ để Hạ Thiên sống thoải mái đến khi trưởng thành.”

“Vậy cũng không được!” Nguyễn Tư Hòa cả giận nói, “Dựa vào cái gì chứ?”

Chu Vận và Nguyễn Tư Hòa quen nhau từ bé, trái ngược với tính cách cương nghị của Nguyễn Tư Hòa, cô ôn hòa, lại kém Nguyễn Tư Hòa mười tuổi, quen nghe theo bà, nhưng lần này quan hệ đến cuộc sống sau này của Hạ Thiên, Chu Vận kiên trì cực kì, lắc đầu nói: “Thôi. Thật ra từ lâu em đã muốn tìm cơ hội vạch rõ giới hạn với bọn họ, chị biết đấy, Hạ Thiên thân thiết với bà nội đã mất, Nghiêm Lệ Hoa là mẹ kế cha chồng em cưới về, bà ta có một cô con gái, bởi vì sợ Hạ Thiên chia gia sản, những năm qua luôn luôn phòng bị mẹ con em, em ứng phó bà ta nhiều năm như vậy, sớm chịu đủ rồi.”

Nguyễn Tư Hòa hận rèn sắt không ra thép, nói: “Gia sản nhiều như vậy...”

Chu Vận bất đắc dĩ: “Không bỏ được thật, nhưng cháu của chị, Hàn Tam công tử ấy, em thật sự là...”

“Nó...” Nguyễn Tư Hòa mĩa mai, “đừng nói em, chị là bác dâu nó cũng coi thường nó ấy chứ, chị rất thích Hạ Thiên, em mà đồng ý chưa chắc chị sẽ đồng ý.”

“Cho nên a.” Chu Vận thở dài, “Cứ như vậy đi.”

“Đừng có thỏa hiệp.” Nguyễn Tư Hòa vội nói. “Hạ Thiên vẫn là trẻ con thôi, làm sao em biết sau này nó lớn lên sẽ không muốn tranh không muốn cướp?”

Chu Vận cau mày: “Không có biện pháp mà.”

Nguyễn Tư Hòa nói: “Sao lại không có biện pháp? Em cho rằng hôm nay chị cố ý tới tìm em, là để nghe em tố khổ?”

Nguyễn Tư Hòa nhàn nhạt nói: “Kết thông gia với nhà em, đúng là đối với hai nhà đều có ích, hơn nữa còn là lợi ích cực lớn, về điểm này, chị đồng ý với mẹ kế em, kết thân là chuyện phải làm, nhưng là, Hàn gia bên này không phải chỉ có mỗi đứa con riêng Hàn Minh này.”

Chu Vận không dám xác định, nói: “Chị nói là...”

Nguyễn Tư Hòa mỉm cười: “Con chị, Hàn Trình.”

“Hai chúng ta thành sui gia, con trai em có thể thuận lợi nhập học, sự nghiệp của con trai chị tiến thêm một bước, chúng ta đều đạt mục đích.”

2. Chương 1-2

Ba ngày sau, cùng gian phòng đó, một người đàn ông anh tuấn ước chừng ba mươi cùng một cậu bé thanh tú mới mười mấy tuổi ngồi đối diện nhau.

“Mấy năm không gặp, cháu lớn lên không ít.” Hàn Trình thân sĩ đưa cho Hạ Thiên chén trà, nói: “Đừng khẩn trương.”

“Chú Hàn.” Hạ Thiên máy má môi, “Không phải đâu, chuyện kia...”

Hàn Trình cười một tiếng: “Xưng hô thủ hạ nên quên đi, sau hôm nay, chúng ta ngang hàng rồi, gọi tôi Hàn Trình là được rồi.”

Hạ Thiên cúi nể uống một hớp trà, ho khan một tiếng khẽ nói: “Ngài, ngài nguyên ý thật sao?”

Hàn Trình thản nhiên nói: “Có muốn xem kế hoạch sang năm hai nhà định hợp tác không? Việc kết hôn này, giúp ích cho tôi rất nhiều.”

Hạ Thiên khẽ gật đầu: “Cháu v... Cháu có biết.”

Hàn Trình nhướn mày: “Biết?”

“Mẹ cháu có nói cho cháu biết.” Hạ Thiên không giấu diếm, kể rõ ràng toàn bộ lời mẹ nói, “Bà nội vốn muốn cho cháu kết hôn với em trai ngài, kết thông gia với bên đó có thể thuận lợi nhập học, còn cả chuyện muốn hợp tác với nhà ngài nữa, mẹ đều nói hết.”

Hàn Trình có chút bất ngờ: “Tôi cho là dì ấy chỉ nói cho cậu biết chuyện nhập học thôi.”

Hạ Thiên lắc đầu: “Không đâu, mẹ có nói cho cháu biết, nói rất cặn kẽ, bà để cháu tự chọn.”

“Không ngờ dì Chu dân chủ như vậy... Vậy hôm nay cậu tới, xem ra đã quyết định xong.” Hàn Trình hiêm khi hăng hái như thế, cười nói, “Lúc trước, tôi còn tưởng rằng mình cần chút lời ngon tiếng ngọt nữa, cậu thành thực hơn tôi tưởng.”

Hạ Thiên gật khẽ: “Mẹ cháu vì cháu nên mới nhượng bộ, nhưng cháu không muốn vì mình mà làm cho bà chịu thiệt.”

Hàn Trình quan sát kĩ Hạ Thiên, âm thầm cho thêm cụm từ hiếu thuận vào phần đánh giá về cậu.

Đã rất nhiều năm Hàn Trình không gặp lại Hạ Thiên, ấn tượng về cậu căn bản là bằng không, chẳng qua từ lời mẹ kể mà biết được tuổi tác và cuộc đời cậu, biết cậu và mình giống nhau, không có cha, lớn lên với mẹ, nghe nói thành tích không được tốt, gần đây đang gặp khó khăn trong việc nhập học.

Hàn Trình vốn cho rằng mình nên vì Hàn gia, cưới một đứa nhóc phản nghịch không nghe lời, không học thức không nghề nghiệp, bây giờ nhìn, tình huống tốt hơn rất nhiều so với dự đoán của y.

Hạ Thiên biết rất rõ mình ở đây để làm gì.

Hàn Trình rất hài lòng, bước chuẩn bị tiến triển rất thuận lợi, tiếp theo có thể bắt đầu bàn điều kiện cùng nghĩa vụ của đôi bên: “Chuyện Hàn Hạ hợp tác tôi và bà nội cậu đã tính từ lâu, giữa chúng ta... Khỏi cần công chứng tài sản trước khi cưới, chúng ta kết hôn là kế sách tạm thời, điều này cả hai bà mẹ đều biết rõ, mọi người có mưu cầu của mình, nhưng cũng cần có giới hạn, dưới tình huống không kinh động truyền thông, chúng ta không can thiệp vào cuộc sống của đối phương. Phạm vi không can thiệp này, bao gồm tất cả kể cả đời sống tình cảm.”

Hạ Thiên không hiểu: “Bao, gồm tất cả kể cả...”

Hàn Trình mỉm cười: “Ý tứ chính là, chỉ cần không bị chụp ảnh, chúng ta có thể ngoại tình, trên cả mặt tinh thần lẫn thể xác.”

Hạ Thiên lập tức đỏ bừng, cậu lúng túng gật đầu một cái.

Hàn Trình tung hoành chốn ăn chơi đàng điếm nhiều năm, da mặt tất nhiên phải dày, y tiếp tục nói: “Sau khi kết hôn cậu cần phải dọn đến nhà tôi, có thể không?”

Hạ Thiên gật đầu, hai năm trước vì thuận tiện đi học mà cậu ra ngoài tìm phòng ở, có thể tự chăm sóc bản thân, dọn đến nhà Hàn Trình hoàn toàn không thành vấn đề.

Hàn Trình nói tiếp: “Thỉnh thoảng, tôi và cậu cần phải đi chung tham dự này nọ... Tôi sẽ cố gắng tránh khỏi chuyện như vậy, nhưng khi nào mà không thể bỏ được, hi vọng cậu phối hợp một chút.”

“Được.” Hạ Thiên đáp ứng.

“Cuối cùng đó là, cuộc hôn này của chúng ta, ít nhất phải giữ vững ba năm, cậu vì việc học, tôi là bởi làm ăn, ba năm sau, hủy bỏ hôn ước, sau đó bất cứ lúc nào cũng có thể yêu cầu chấm dứt hẳn hợp đồng, ý của mẹ cậu là để cậu tự quyết định.” Hàn Trình hỏi tiếp, “Không thành vấn đề chứ?”

Hạ Thiên mù mịt, hỏi: “Tại sao lại phức tạp như vậy, ba năm sau tự động kết thúc hợp đồng không phải tốt lắm sao?”

Hàn Trình lúng túng cười: “Mẹ tôi rất thích cậu, mong ngóng cuộc hôn nhân này có thể kéo dài lâu một chút.”

Mặt Hạ Thiên bớt nóng, đáp: “Được, cháu... Cháu không có vấn đề gì cả.”

Hạ Thiên phối hợp khiến tâm trạng Hàn Trình rất tốt, y lễ phép hỏi: “Vậy cậu có yêu cầu gì nào? Chỉ cần không xung đột với những điều khoản chúng ta vừa ước định, tôi sẽ tận lực thỏa mãn.”

Hạ Thiên nghiêm túc suy nghĩ chốc lát, sau lắc đầu: “Không có.”

Hàn Trình mỉm cười: “Ok, còn một điều nữa chính là chú ý giữ bí mật... Trừ mẹ của đôi bên, trước mặt người khác, không thể tiết lộ chuyện kết hôn giả được, lúc cần thiết, phải giả bộ tình cảm một chút.”

Hạ Thiên chợt nhớ tới vốn Nghiêm Lệ Hoa muốn cho cậu và Hàn Tam công tử Hàn Minh kết hôn, cậu do dự, nói: “Chỉ là, bên phía Hàn Minh...”

“À, cậu không cần để ý tới gã.” Hàn Trình mỉm cười, “Mặc dù trước có đề cập tới, nhưng bây giờ tôi muốn lấy cậu, gã không dám nói gì đâu.”

Trong lòng Hạ Thiên lặng lẽ thở dài, Chu Vận đã nói qua, Hàn Trình bây giờ là Hàn gia đương gia, ngay cả chú ruột y, y nói gì cũng phải nghe nấy, bây giờ xem ra quả nhiên là như vậy.

Hàn Trình nói tiếp: “Nói đến đây cũng tương đối rồi, thêm một việc nữa, hẳn mẹ cậu đã nói cho cậu biết, tình huống trong nhà tôi.”

“Bên nhà tôi rất đơn giản, cha tôi qua đời, không có anh em ruột, chỉ có mình mẹ, nhà chú thì đông hơn, chú thím, hai em họ, đứa lớn Hàn Hiên do thím sinh, đứa nhỏ Hàn Minh là con riêng, có điều bây giờ đã ở cùng bọn họ.”

Hàn Trình nói tiếp: “Quan hệ trong nhà hơi phức tạp, nhưng tôi luôn ở nhà riêng, sau khi kết hôn trừ lúc hội họp, cậu không phải gặp họ đâu.”

Hạ Thiên lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, học theo Hàn Trình, giới thiệu: “Cháu cũng vậy, chỉ còn mẹ. Ông nội bà nội cùng ba đã qua đời, bà nội bây giờ là vợ hai của ông nội, có một con gái, chính là cô của cháu.”

Hàn Trình hiểu rõ: “Nghe nói, chủ tịch Nghiêm rất yêu thương cô con gái độc nhất đó.”

Cho nên sau khi ông nội Hạ Thiên qua đời, chưa tới một năm, không cần nói muốn đuổi Chu Vận và Hạ Thiên ra khỏi nhà.

“Tốt lắm, nên nói đều nói rõ ràng rồi.” Hàn Trình đứng dậy, cài nút áo đầu tiên trên tây trang, tươi cười đưa tay ra, “Hi vọng chúng ta hợp tác thuận lợi.”

Hạ Thiên hơi sững sốt, vội vàng đứng dậy bắt tay Hàn Trình, bởi vì Hạ Thiên khẩn trương, đầu ngón tay lạnh lạnh, Hàn Trình ôm lấy, dịu dàng xoa nắn bàn tay Hạ Thiên, nói: “Đừng suy nghĩ quá nhiều, sau khi kết hôn, tôi sẽ chăm sóc cậu thật tốt.”

Trong văn phòng của Nghiêm Lệ Hoa, Hạ Tư Tư nhìn Chu Vận không tin lắm, bật cười: “Hàn... Hàn Trình? Có phải chị nhớ nhầm tên Hàn Đại công tử với Hàn Tam công tử không vậy?”

“Con trai độc nhất của Nguyễn tử tử, Hàn gia đại công tử, Hàn Trình.” Chu Vận bình thản nói, “Tôi sẽ không nhớ lầm đâu.”

“Làm sao có thể, có phải chị bị điên không...”

“Tư Tư!” Nghiêm Lệ Hoa cau mày ngắt lời Hạ Tư Tư, cau mày nói, “Hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì?”

Hạ Tư Tư cắn răng, xoay mặt ra chỗ khác không lên tiếng.

Nghiêm Lệ Hoa miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Cô có bản lĩnh thật, chỉ mới mấy ngày thôi, không ngờ thuyết phục được Nguyễn Tư Hòa, thay đổi hôn sự, thật là lợi hại.”

Chu Vận cup mắt, mấy lời Nguyễn Tư Hòa nói hôm trước vẫn vang vọng bên tai, cô uống một hớp trà, từ tốn nói: “Chủ tịch cứ nói đùa, tôi làm sao có thể thuyết phục Nguyễn tử tử chứ, là hôm ấy tôi dẫn theo Hạ Thiên đi ra ngoài uống trà, tình cờ gặp Nguyễn tử tử với Hàn Trình, Hàn Trình lâu lắm rồi chưa từng gặp qua Hạ Thiên, lần này thấy... Vừa gặp đã yêu.”

Hạ Tư Tư gắt gao siết chặt cái chén trong tay, dường như muốn bóp nát.

Chu Vận vốn không giỏi nói dối, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, theo câu chuyện Nguyễn Tư Hòa đã dạy, đoạn sau biên tập rất tự nhiên, cô mỉm cười nói: “Tôi vốn không đồng ý, không biết vì sao Hàn Trình lại nhớ mãi không quên Hạ Thiên, lúc gặp mặt luôn ngắm nhìn Hạ Thiên, sau khi trở về, lại để cho Nguyễn tử tử nói với tôi, muốn gặp riêng Hạ Thiên một chút, tình hình không thể từ chối, tôi để Hạ Thiên đi.”

“Hai người trò chuyện khá lâu, tóm lại... Hạ Thiên cũng đồng ý, nói rất thích Hàn Trình.” Chu Vận liếc Hạ Tư Tư một cái, ôn hòa nhìn Nghiêm Lệ Hoa, “Chủ tịch, chuyện này không phải cực tốt sao? Ngài muốn làm thông gia với Hàn gia, Hàn Đại công tử so với Hàn Tam công tử còn mạnh hơn nhiều hạ!”

“Dĩ... Dĩ nhiên.” Nghiêm Lệ Hoa mỉm cười gật đầu, “Chỉ có điều, nếu Hàn Đại công tử mà biết, thiếu chút nữa Hạ Thiên kết hôn với Hàn Tam công tử, không biết y có để ý không?”

Hai mắt Hạ Tư Tư sáng lên, vội nói: “Đúng vậy, Hàn Đại công tử có biết chuyện của Hạ Thiên và thằng con hoang không? Nếu anh ấy biết, khẳng định sẽ...”

“Tư Tư!” Nghiêm Lệ Hoa một lần nữa cắt đứt lời Hạ Tư Tư.

Chu Vận cười nhạt: “Ngài yên tâm, chuyện trước đó tôi có nói hết với Hàn Trình, nếu ngài không tin, có thể tùy thời đi tìm Hàn Trình hỏi lại, chỉ là... Hàn Trình có nói với tôi, không hi vọng có người nhắc lại chuyện của Hạ Thiên với người khác, tôi xin nhắc trước với ngài.”

Nghiêm Lệ Hoa nặn ra nét cười: “Phải đó... Hàn Trình và Hạ Thiên sắp thành đôi, dĩ nhiên không thể nhắc mấy chuyện thóc mốc vùng thối được.”

Chu Vận đứng dậy: “Nếu ngài không còn chuyện gì khác, vậy tôi đi trước.”

Cửa phòng làm việc vừa đóng lại, Hạ Tư Tư không nhịn nổi nữa, vội la lên với Nghiêm Lệ Hoa: “Không phải mẹ nói...”

“Đủ rồi!”

Nét vui mừng trên mặt Nghiêm Lệ Hoa tắt đi, cau mày phiền não nói: “Chừng nào thì con có thể thay đổi cái tính động tí là nổi nóng hả?! Chị dâu con lập tức trở thành mẹ vợ của đương gia Hàn gia kia! Con tỏ thái độ đó với nó thì có ích lợi gì?”

“Con, con...” Hạ Tư Tư chán nản, nước mắt dâng đầy trong khóe mắt mà không rơi nổi, “là do mẹ nói, Hàn Trình không muốn kết hôn, cho dù muốn kết hôn cũng không nhìn trúng con, vậy tại sao anh ấy lại coi trọng Hạ Thiên? Còn cái gì mà vừa gặp đã yêu, mẹ không thấy vừa rồi Chu Vận đắc ý vô cùng...”

“Y thích loại người gì, mẹ làm sao mà biết được?” Nghiêm Lệ Hoa cau mày, “Trước kia cũng không nghe nói y thích đàn ông hơn, ai biết... Tóm lại vấn đề đã đóng thuyền, Hàn Trình không phải người lời mấy chuyện này ra đùa chơi, nếu y nói muốn cưới Hạ Thiên, như vậy đám hỏi này không thoát được... Kết hôn với đương gia, không tệ đâu.”

Hạ Tư Tư nhin khóc rống lên: “Không tể đâu? Mẹ không đi nói giùm con, bây giờ để thằng Hạ Thiên đó vớ bỏ rồi, mẹ còn nói không tể nữa...”

Nghiêm Lệ Hoj bị sự ngu xuẩn của con gái chọc cho nhức đầu: “Mẹ đi bàn giùm con thì thế nào? Hôn sự của Hàn Trinh, Nguyễn Tư Hòa có thể mặc kệ sao? Cô ta tinh ranh như vậy, sau khi biết nhất định sẽ hỏi thăm xung quanh, cô ta thân thiết với Chu Vận, sẽ tìm Chu Vận hỏi đầu tiên, bằng vào quan hệ của con với Chu Vận, Chu Vận có thể nói tốt về con sao?! Người ta biết tính tình con kém như vậy, có thể không để ý sao?”

Hạ Tư Tư bị Nghiêm Lệ Hoa rống lại, nước mắt trào ra, Nghiêm Lệ Hoa mềm lòng, dỗ: “Thôi, mẹ đã nói với con rồi, gả cho Hàn Trinh không sung sướng gì đâu, Nguyễn Tư Hòa không dễ sống chung, mẹ chồng kiểu này con không ứng phó được đâu.”

Hạ Tư Tư cả giận, nói: “Mẹ nói tính tình Nguyễn Tư Hòa kém, nhưng nghe ý tứ Chu Vận, bà ta cực thích Hạ Thiên đó!”

.....

“Mẹ dĩ nhiên rất thích Hạ Thiên.” Hàn gia, Nguyễn Tư Hòa nhìn con trai “đi hẹn hò” trở về, cười nói, “Con thì sao? Gặp mặt xong cảm thấy thế nào?”

Hàn Trinh cởi áo khoác giao cho người giúp việc, nói lỏng cả vạt, gật đầu: “So với tưởng tượng của con thì tốt hơn rất nhiều.”

Nguyễn Tư Hòa hỏi: “Là thích hay không thích?”

Hàn Trinh cười cười không trả lời, đi lên lầu, đi được mấy bước lại quay lại nói: “Hôm nay con đã nói với Lương Thanh Phong, sắp tới không xuất hiện ở chốn thanh sắc, nếu bên mẹ có tụ hội tương tự thế, làm phiền mẹ từ chối giúp con.”

Nguyễn Tư Hòa nhướn mày: “Làm sao thế?”

Hàn Trinh nói: “Chẳng may bị báo giới chụp được cái gì đó, cậu ta... Quá nan kham.”

Mắt Nguyễn Tư Hòa sáng lên, trêu ghẹo: “Sấn sóc như vậy?”

Hàn Trinh cười cười không giải thích, lên lầu.

3. Chương 2

Hàn Hạ hợp tác sắp tới, song phương đều cần một liều thuốc an thần, Hàn Trinh làm việc rất hiệu suất, ba ngày sau, cùng Hạ Thiên đến ủy ban làm đăng kí, trở thành vợ chồng hợp pháp.

Chuyện hợp tác đang được pr rầm rộ, vì không muốn chuyện kết hôn đoạt đi sự chú ý của việc hợp tác, Hàn Trinh quyết định không tổ chức lễ cưới.

“Như vậy sao được?” Nguyễn Tư Hòa cau mày, “Mặc dù thời gian khá gấp, hôn lễ có thể hơi vội, nhưng cũng không thể không tổ chức được.”

Hàn Trinh cười một tiếng: “Thì nói đã tổ chức ở nước ngoài rồi, hoặc là bởi vì Hạ Thiên còn nhỏ, không muốn em ấy lộ diện quá sớm, tùy tiện nói gì cũng được.”

“Con...” Nguyễn Tư Hòa nhìn trợ lý của Hàn Trinh – Lương Thanh Phong một cái, Lương Thanh Phong tự giác ra khỏi phòng làm việc, cũng thuận tay đóng cửa lại.

“Vậy con muốn mẹ phải nói sao với Chu Vận đây?” Nguyễn Tư Hòa bất mãn nói, “Lúc trước mẹ nói với dì ấy, muốn làm đặc biệt lớn! Con biết mẹ mong đợi biết bao...”

Biết bao chờ mong biểu cảm của Nghiêm Lệ Hoa ở hôn lễ.

Hàn Trinh mỉm cười nhìn Nguyễn Tư Hòa: “Đó là mẹ nói, chứ con cho tới bây giờ chưa từng đáp ứng sẽ tốn tiền lực vào hôn lễ.”

Nguyễn Tư Hòa cau mày, Hàn Trinh bắt đầu cười nói: “Mẹ không biết gần đây con bận rộn lắm sao? Một giờ sau máy bay cất cánh, ở bên đó một tuần liền, sau khi trở lại chồng chất vấn đề cần phải xử lý, con căn bản không rảnh làm lễ cưới.”

Nguyễn Tư Hòa cũng biết con trai mình cực khổ, nhưng bà muốn lo liệu những việc này, chẳng quan tâm là kết hôn thật hay kết hôn giả, bà muốn mượn cơ hội này làm náo nhiệt một phen, Nguyễn Tư Hòa nghĩ nghĩ: “Vậy bên phía Hạ gia... Nghiêm Lệ Hoa đồng ý không?”

Hàn Trinh gật đầu: “Ngày hôm qua gặp Chủ tịch Nghiêm, con nói rằng gần đây bận nhiều việc, khả năng bỏ qua hôn lễ, bà ta rất sung sướng, nói như vậy rất tốt.”

“Ả dĩ nhiên sung sướng rồi!” Nguyễn Tư Hòa cá giận nói, “Ả ước gì ngày mai hai đứa liền li hôn đấy!”

Hàn Trinh cười nói: “Xin đảm bảo với mẹ rằng, bà ta sẽ không, bà ta coi trọng chuyện sang năm hợp tác hơn chúng ta nhiều.”

Nguyễn Tư Hòa không giả động được Hàn Trinh, hết cách, nói: “Vậy thì thôi, cứ nói tổ chức lễ cưới ở SaiPan* đi, bởi vì Hạ Thiên thích biển... Nghe rõ chưa? Ai hỏi thì đừng nói sai đó.”

Hàn Trinh chỉnh sửa lại tài liệu xong, gật đầu nói: “Nhớ rồi.”

“Không làm lễ cưới coi như thôi, nhưng mấy ngày nữa chính là sinh nhật âm lịch Hạ Thiên tròn mười tám, mẹ sẽ tổ chức cho thằng bé, con sẽ không ý kiến gì chứ?”

Hàn Trinh cười một tiếng: “Dĩ nhiên sẽ không, mẹ thích sao thì làm vậy, con trả tiền, mẹ chọn giùm con một món quà tặng em ấy, quý giá một chút.”

Lúc này tâm tình Nguyễn Tư Hòa mới khá hơn chút, gật đầu đáp ứng.

Không làm lễ cưới, Nguyễn Tư Hòa luôn cảm thấy mình thiếu nợ Chu Vận và Hạ Thiên, hôm sau, Nguyễn Tư Hòa hẹn Chu Vận ra bồi lễ.

Thật ra Chu Vận cũng hi vọng khiêm tốn một chút, sắp xếp như vậy cô rất hài lòng: “Không cần tổ chức tiệc sinh nhật đâu, hồi sinh nhật dương lịch em có làm cho nó rồi.”

“Nào có giống nhau.” Nguyễn Tư Hòa ra sức nói tốt cho con trai, “Hàn Trinh không về được, cố ý dặn dò chị, nhờ chị thay nó chọn quà sinh nhật cho Hạ Thiên.”

“Hàn Trinh đối xử với người của mình cực kỳ tốt, aish, sau này dì sẽ biết.” Nguyễn Tư Hòa tận hết sức lực khen ngợi con trai mình, mỉm cười với nhân viên phục vụ, “Lại thêm một phần table d’hôte**, cảm ơn.”

Phục vụ gật đầu rời đi, Nguyễn Tư Hòa cười cười hỏi Chu Vận: “Nghe theo chị?”

Chu Vận đành phải đồng ý.

“Chị sẽ mời rất nhiều người, dì với Hạ Thiên cứ mời bạn bè của mình đi, bao nhiêu cũng được.” Nguyễn Tư Hòa hăng hái bùng bùng bố trí, “Bà nội và em cô bên nhà mẹ đẻ, chị sẽ tự gửi thiệp mời.”

Chu Vận sững sờ một chút, mới hiểu được đang ám chỉ Nghiêm Lệ Hoa và Hạ Tư Tư, cô cười khổ một tiếng, gật đầu.

“Chờ qua tiệc sinh nhật, để Hạ Thiên chuyển qua đó, bên kia đã sắp xếp tương đối rồi.” Nguyễn Tư Hòa mỉm cười nhìn Chu Vận, “Sẽ không lo lắng đâu nhé!”

“Nếu như không yên lòng, cũng sẽ không để Hạ Thiên đi gặp Hàn Trinh.” Chu Vận cảm niệm (cảm động và hoài niệm), nói, “Lần này chị giúp em một đại ân, nếu không em thật sự...”

“Hai bên cùng có lợi thôi, đừng luôn miệng cảm ơn nữa, tránh để Hạ Thiên nghi ngờ.” Nguyễn Tư Hòa ngắt lời Chu Vận, cười nói, “Hàn Trinh thật sự thích Hạ Thiên lắm, sau khi gặp về cứ khen mãi.”

Chu Vận khiêm tốn cười một tiếng, cô chợt nhớ tới điều gì đó, chân mày khẽ nhíu, muốn nói lại thôi: “Hàn Trinh thích Hạ Thiên đương nhiên là chuyện tốt, nhưng mà... Hạ Thiên còn nhỏ quá, chuyển qua bên đó, hai đứa sống chung, em thấy lo lắng...”

Chu Vận vừa vận dừng lại, Nguyễn Tư Hòa thoáng chốc hiểu được, bật cười: “Dì yên tâm, Hàn Trinh mặc dù có hơi hoa tâm, nhưng vẫn rất chừng mực, coi như hăng đêm chung đụng, nó cũng không đến mức ép buộc Hạ Thiên, lại nói... Kể cả nó có vô liêm sỉ đến thế nào, cũng phải kiêng kỵ dì nha, tiểu công tử Hạ gia đó, nó đâu thể tùy tiện muốn đụng là đụng sao?”

Chu Vận áy náy nói: “Không phải em không tin nhiệm nhân phẩm của Hàn Trinh, chẳng qua do lúc trước nghe được một ít tin đồn hoa, cảm thấy y rất đa tình...”

“Truyền thông phóng đại đi cũng tin!” Nguyễn Tư Hòa nói, “Đa số đều là những tiểu minh tinh kia mượn danh nó, căn bản không phải vậy, còn việc đa tình... Chị nói có thể đi không tin, mấy năm Hàn Trinh về nước, thật ra cho tới bây giờ không có quan hệ chính thức với ai, à ừm... Mấy cái tình một đêm thì có, phương diện này nó không bạc đãi mình, nhưng thật ra, chưa bao giờ nó động lòng với ai, cũng không lưu luyến dây dưa với người nào, nó cứng rắn lắm, chỉ muốn chơi đùa, không muốn phụ trách.”

Chu Vận thoáng yên tâm, dầu gì Hạ Thiên cũng là độc đinh của Hạ gia, Hàn Trinh hẳn rõ ràng thẳng bệ không phải cái loại có thể tùy tiện vui đùa một chút như đám người kia.

Nguyễn Tư Hòa nhấp một ngụm trà, khụ một tiếng, bổ sung: “Chỉ có điều, nếu hai đứa nó sớm chiều ở chung lưỡng tình tương duyệt, thì không thể trách chị, đây không phải việc chị có thể khống chế.”

Trái tim Chu Vận giật thót, Nguyễn Tư Hòa vội vàng khuyên nhủ: “Chị nói như thế, dì so đo làm gì, lại nói con chị có chỗ nào không tốt? Chị thích con trai em như thế, em vẫn không vừa ý con chị, có lương tâm không hả?”

“Không phải em coi thường Hàn Trinh, chỉ là Hạ Thiên mới mười tám tuổi...”

“Rồi rồi không nói chuyện đó nữa, sơ ý gọi nhiều quá, hay là gọi em cô của dì ra đây ăn? Đúng lúc có thể nói chuyện chuẩn bị tiệc sinh nhật, Hạ Tư Tư là cô của Hạ Thiên, tới giúp một tay cũng rất hợp lý mà...”

“Chị chớ chọc vào tổ ong, lại nói thật sự không cần hao tâm làm lớn đâu...”

“Đã biết, chỉ là buổi tụ hội nho nhỏ thôi mà...”

Năm ngày sau, Hạ Thiên nhìn căn phòng yến hội cực kì rộng lớn trước mắt, thái dương giật giật... Hôm qua, Chu Vận nói với cậu, đi học thêm xong sau đó qua bên này, bác Nguyễn chuẩn bị tiệc sinh nhật cho cậu.

Nếu không phải bởi vì đây là lần đầu tiên chính thức gặp mặt Nguyễn Tư Hòa, Hạ Thiên sẽ không mặc tây trang đâu.

“Sao con không mời bạn bè qua đây?” Nguyễn Tư Hòa đang nói chuyện với người khác, thấy Hạ Thiên đứng một mình, cười nói, “Vốn chuẩn bị cho con mà, không cần khách sáo như vậy.”

Hạ Thiên lễ phép mỉm cười: “Không có đâu ạ, đợt sinh nhật dương lịch, có ăn mừng với bạn rồi ạ.”

“À đúng ha.” Nguyễn Tư Hòa hiểu rõ, “Không sao, hôm nay vừa khéo có thể quen nhiều bạn mới, mẹ con đến rồi, mẹ dẫn con qua.”

Nguyễn Tư Hòa vừa muốn đi, lại nhìn thấy Nghiêm Lệ Hoa và Hạ Tư Tư đứng đĩnh đi tới, lập tức dừng bước, cười nghênh đón.

Hạ Tư Tư đang độ xuân thì, những trường hợp kiểu này, Nghiêm Lệ Hoa tất sẽ dẫn ả theo, tiện bề xem xét phu quân thay con gái cưng.

Nguyễn Tư Hòa mỉm cười với Nghiêm Lệ Hoa: “Nhà mẹ đẻ tới chậm quá, gần đây quá bận chẳng?”

“Cũng không phải, vừa mới đi chọn quà sinh nhật cho Hạ Thiên, Tư Tư chọn đi chọn lại, làm trễ giờ.”

Nghiêm Lệ Hoa nhìn Hạ Thiên đầy từ ái, quay đầu nói với Hạ Tư Tư, “Đưa cho Hạ Thiên đi.”

Hạ Tư Tư nặn ra khuôn mặt tươi cười, đưa hộp quà cho Hạ Thiên: “Sinh nhật vui vẻ.”

Đây là lần đầu tiên Hạ Thiên nhận được quà của cô út, cậu mỉm cười, nhận lấy, mở ra nhìn, là một đôi nút cài áo bằng kim cương.

“Đẹp quá.” Nguyễn Tư Hòa liên tục gật đầu, nói, “Rất hợp với đồng hồ Hàn Trinh tặng con.”

Nguyễn Tư Hòa cười cười giải thích với Nghiêm Lệ Hoa và Hạ Tư Tư: “Sinh nhật hôm nay, Hàn Trinh không kịp bay về bồi Hạ Thiên, rất áy náy, đặc biệt chuẩn bị mười tám món quà, trong đó có một chiếc đồng hồ nam kim cương.”

Nghiêm Lệ Hoa vui mừng cười nói: “Hàn Trinh đối xử với Hạ Thiên thật tốt, như vậy tôi yên tâm rồi.”

Hạ Tư Tư xanh mặt nhìn đi chỗ khác, không nói một lời.

Từ mấy ngày nay, Nghiêm Lệ Hoa liên tục cảnh cáo ả, bất kể trong lòng như thế nào, bên ngoài nhất định phải tỏ vẻ quan hệ cô cháu với Hạ Thiên rất tốt, Hạ Tư Tư không giỏi diễn trò, nghe Nguyễn Tư Hòa nói chỉ cảm thấy chói tai, trong chốc lát liền chịu không nổi, mượn cớ thấy người quen, rời đi.

Hạ Tư Tư thật sự không hề gạt người, ả quả thật nhìn thấy người quen.

Hạ Tư Tư nhìn người đứng cách đó không xa, một nam minh tinh đã từng có quan hệ mập mờ với Hàn Trinh, khóe miệng khẽ nhếch.

Hạ Thiên vẫn luôn tận chức tận trách đứng bên người Nguyễn Tư Hòa, thối nền xong, Nguyễn Tư Hòa mỉm cười: “Con tự chơi đi, không cần bồi mẹ đâu, đi làm quen thêm bạn mới đi, chơi vui về.”

Hạ Thiên làm bộ nửa ngày, chờ câu này nhất, cậu nhìn Chu Vận, Chu Vận gật đầu, lúc này mới rời đi.

Thật ra Hạ Thiên không thích tụ hội kiểu này lắm, cậu còn chưa đến tuổi có thể đạt được niềm vui từ nơi đây, cứ phải hé miệng cười miết qua mặt mỗi, cậu tình nguyện đi chơi đá bóng hát ktv với đám bạn cùng tuổi hơn.

Chỉ là cậu có thể cảm nhận được thiện ý của Nguyễn Tư Hòa, nên cố hết sức để thích ứng.

Hạ Thiên giơ tay lên nhìn đồng hồ, chiếc đồng hồ nghe nói là Hàn Trinh đưa — đã mười rưỡi rồi, đoán chừng một lát nữa có thể ra về.

“Đồng hồ này không tệ.”

Hạ Tư Tư ôm lấy cánh tay một chàng trai trẻ, đi tới bên cạnh Hạ Thiên.

Hạ Thiên cảm thấy chàng trai khá quen, hình như nhìn thấy trên ti vi, nhưng không nhớ nổi là ai, không thể làm gì khác hơn ngoài lễ phép mỉm cười, không lên tiếng.

“Sao tôi nhớ... hình như cậu cũng có một chiếc giống thế nhỉ?” Hạ Tư Tư nhìn nam minh tinh, cười đầy thâm ý, “Không phải là người khác tặng đấy chứ?”

Nam minh tinh cười mập mờ nhìn Hạ Thiên, không nói phải mà cũng chẳng nói không phải.

Trong nháy mắt Hạ Thiên hiểu ra, người này tám phần là bạn tình trước đây của Hàn Trinh.

Hạ Thiên cười một tiếng, đứng dậy muốn đi, Hạ Tư Tư vội ngăn cậu lại, cười nói: “Vội vã đi đâu vậy? Á Tân trước kia quan hệ với Hàn Trinh tốt lắm đó, không nói chuyện với anh ta học hỏi kinh nghiệm sao?”

Hạ Thiên trầm nghĩ thì ra là Á Tân, hình như thấy hắn trên chương trình tổng nghệ thì phải.

“Học hỏi kinh nghiệm thì không dám, chỉ là... Hôm nay nhìn thấy Hạ tiểu công tử tôi thật sự rất bất ngờ.” Á Tân đưa tay, cười nói, “Lần đầu tiên biết, Hàn tổng lại thích loại hình này.”

Hạ Thiên thở dài, mặt dày gật đầu nói: “Dạ dạ, anh ấy thích tôi đến vậy, tôi cũng bất ngờ lắm luôn.”

Hạ Tư Tư: “...”

Á Tân thoáng sửng sốt, trong lòng hơi bốc hỏa, cười một tiếng, nói: “Cậu hiểu lầm ý tôi rồi, tôi nói là... Thân thể nhỏ gầy như này...”

Á Tân tiến tới một bước, con người xinh đẹp lóe lên, thăm thẳm thì: “Hàn tổng thể lực kinh người, ở trên giường đặc biệt hung mãnh, làm cho người ta muốn ngừng mà ngừng không nổi... Tôi đang lo lắng thay cậu, sợ cậu chịu không nổi.”

Hạ Thiên sửng sốt, Á Tân cười khiêu khích: “Không phải nha? Chẳng lẽ cậu với Hàn tổng còn chưa... Aizz, quả nhiên chỉ đơn thuần là hôn nhân gia tộc sao? Thế này thì cậu nói Hàn tổng thích cậu không phù hợp đâu.”

“Tôi...” Hạ Thiên rốt cuộc còn nhỏ, nhắc tới chuyện nhạy cảm như vậy thì đỏ mặt, cậu không có kinh nghiệm, không biết nên nói như thế nào mới có thể biểu hiện mình quen thuộc lắm, Hàn Hạ sắp tới hợp tác, tuyệt đối không thể truyền ra tin đồn kết hôn giả được, Hạ Thiên do dự, không chắc lắm, nói, “Chúng tôi dĩ nhiên...”

“Dĩ nhiên đã quan hệ.”

Con người Hạ Thiên bỗng chốc phóng đại, mấy người quay lại nhìn, Hàn Trình không biết đứng sau lưng bọn họ từ lúc nào rồi.

Hạ Tư Tư bị dọa sợ suýt thì đánh rơi ly rượu, Á Tân cũng chợt dạt lui về sau một bước, Hàn Trình đi tới bên người Hạ Thiên, nói với Á Tân: “Mặc dù không biết tại sao cậu phải biết chuyện trên giường của tôi, cơ mà... Cậu hứng thú với chuyện phòng the của vợ chồng chúng tôi hả?”

Hàn Trình nhìn về phía Hạ Tư Tư: “Cô út cũng thấy hứng thú?”

Hạ Tư Tư xấu hổ, hận không tìm được cái lỗ nẻ nào để chui vào.

Á Tân lúng túng nói: “Không phải, chẳng qua... Chẳng qua phản ứng ngây ngô không biết gì hết của Hạ tiểu công tử làm tôi hiểu lầm, là vậy đó.”

“Em ấy dĩ nhiên không biết gì cả.” Hàn Trình mỉm cười đầy thâm ý. “Chơi đùa hay không chơi đùa... Cũng phải xem đối tượng là ai, Hạ Thiên chắc chắn sẽ không biết những chuyện mà cậu nói, em ấy cũng sẽ không cảm thấy tôi thô bạo, dù sao... Đối với vợ yêu của mình, tôi làm sao có thể không dịu dàng chứ.”

=====

Chú thích:

* đảo Saipan là hòn đảo lớn nhất và là thủ đô của Thịnh vượng chung Quần đảo Bắc Mariana thuộc Hoa Kỳ, một chuỗi 15 hòn đảo nhiệt đới nằm trên quần đảo Mariana phía tây Thái Bình Dương (15°10'51 N, 145°45'21 E).

Saipan có chiều dài khoảng 19

km và chiều rộng khoảng 9

km. Đây là một địa điểm du

lich nổi tiếng ở Thái Bình Dương. Phần phía tây của đảo là một loạt những bãi biển cát trắng cùng một rặng san hô ngoài bờ biển. Đỉnh cao nhất của hòn đảo là một tảng đá vôi bao phủ núi Tapochau ở độ cao 1,560 ft (480 m).[Hình đầu post]

** Table d'hôte: hay Thực đơn đặt trước là loại thực đơn cố định số lượng các món ăn mà người ta đã chọn với một mức giá cố định, các món ăn sẽ được phục vụ theo thời gian đã quy định. Thực đơn này chủ yếu áp dụng cho những khách đến đặt tiệc liên hoan, sinh nhật, hội họp....

4. Chương 3

Hàn Trình cầm tay Hạ Thiên, nói: “Nếu như không có chuyện gì, vậy chúng tôi đi trước.”

Hạ Tư Tư nan kham không ngóc đầu lên được, ả lắc đầu nguầy nguậy: “Vốn là, vốn là cũng không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt.” Hàn Trình kéo Hạ Thiên đi, suy nghĩ một lát lại nói, “Cô quan tâm cháu, điều này rất bình thường, nhưng quá soi mói chuyện riêng tư của người ta thì nên thôi đi, Hạ Thiên còn nhỏ, cô út lại chưa kết hôn, những chuyện thế này mẹ vợ còn không dám hỏi, mà cô út lại...”

Hạ Tư Tư gắt gao siết chặt bóp cầm tay, quần bách gạt đầu, hiểu ra Hàn Trình đang mắng ả bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác.

Hàn Trình nói đến đó thì ngừng, không nói thêm nữa, lôi kéo Hạ Thiên rời đi.

“Chú Hàn...” Đi một đoạn thật là xa, Hạ Thiên lí nhí nói: “Cháu, cháu hẳn là không để lộ gì, cháu xin lỗi, vừa rồi cháu...”

“Chuyện này không liên quan tới cậu.” Hàn Trình buông tay Hạ Thiên ra, khẽ nhú mày, “Lại nói cũng không thể lộ ra cái gì, tôi không quen nam mình tỉnh kia, càng không thể nào lên giường, hẳn chẳng qua tới hù cậu mà thôi.”

Hạ Thiên mấp máy môi, lưỡng lự: “Ngài... Thật sự không quen sao?”

Trong lòng Hạ Thiên thỉnh thích, không nhiều lắm, cho nên quên đi?

Hàn Trình bị chọc cười: “Chớ tin lời đồn đại bên ngoài, tôi nào có rảnh rỗi như thế, ai ai cũng chăm chút.”

Hạ Thiên lúng túng nhận sai: “Xin lỗi chú... Đúng rồi, sao ngài lại trở về? Không phải đến cuối tuần mới có thể trở về sao?”

“Công việc hoàn thành sớm, nên trở về, thấy thời gian khá thích hợp, muốn tới thử vận may một chút.” Hàn Trình cười cười, “Thật may là không quá muộn, sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn chú.” Hạ Thiên nghĩ nghĩ, bổ sung, “Quà tặng cháu đều xem qua rồi, quá... Quá nhiều, thật sự không cần lãng phí như vậy, cảm ơn chú.”

Hàn Trình thoáng sững sốt, không hử đi lời dối trá của Nguyễn Tư Hòa, gạt đầu cười: “Cậu thích là tốt rồi.”

Hàn Trình nhìn đồng hồ, nói: “Muốn tiếp tục chơi hay về nhà?”

Hạ Thiên sợ gặp lại chuyện như vừa rồi, vội nói: “Cứ về nhà đi thôi.”

Hàn Trình gạt đầu: “Được rồi, tôi cũng muốn về nghỉ sớm một chút, chúng ta vừa vận về cùng nhau.”

Hạ Thiên: “!”

“Có phải cậu quên rồi không, lúc trước đã nói chuyện sẽ dọn qua?” Hàn Trình mỉm cười nhìn Hạ Thiên, “Tôi đã trở lại, cậu còn ở bên ngoài, để người khác thấy không hay lắm đi?”

Bấy giờ Hạ Thiên mới nhớ ra, Hàn Trình trở lại, hai người sẽ phải ở chung!

Hàn Trình cho rằng Hạ Thiên còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, bật cười, nói: “Yên tâm, phòng của cậu đã thu xếp xong, cách phòng tôi một cái hành lang, buổi tối đi ngủ không yên tâm thì khóa trái lại, vẫn chưa được thì tôi sẽ lấp còi báo động cho cậu.”

“Không không không cần.” Lỡ tai Hạ Thiên ửng hồng, lảng sang chuyện khác, “Người trong nhà ngài, biết chuyện của chúng ta ạ?”

“À chuyện này không sao đâu, trong nhà tôi không có mấy người, mẹ tôi không ở cùng tôi, ngoài tôi ra chỉ còn một dì giúp việc, tài xế, trợ lý của tôi thỉnh thoảng sẽ ngủ lại, những người này đều không cần lo lắng.” Hàn Trình dặn dò, “Chỉ có điều, nếu có khách đến, phải giả bộ một chút, hiểu chưa?”

Hạ Thiên gạt đầu: “Hiểu rồi.”

Hàn Trình nhẹ giọng, nói: “Thỉnh thoảng sẽ qua chỗ mẹ tôi, bên kia nhiều người lắm miệng, khi ở bên đó, phải biểu hiện ân ái một chút.”

Hạ Thiên nhớ mang máng từng nghe Chu Vận kể, Nguyễn Tư Hòa ở chủ trạch của Hàn gia, cậu từ đầu còn lo mình phải vào đó ở, bây giờ ở nhà riêng của Hàn Trình, cũng không tệ lắm.

Hạ Thiên đáp ứng, rồi nói: “Vây... Đi luôn ă? Cháu qua nói với mẹ một tiếng.”

“Tôi đi cùng cậu.”

Nguyễn Tư Hòa cùng Chu Vận cực bất ngờ khi thấy Hàn Trình trở lại, nghe Hàn Trình nói muốn dẫn Hạ Thiên đi, chân mày Chu Vận khẽ nhú, ngay sau đó dịu dàng cười một tiếng: “Ừ.”

Tiện thể dặn dò Hạ Thiên: “Nhớ phải nghe lời chú Hàn của con đó, đừng có bướng bỉnh.”

Nguyễn Tư Hòa nói mấy câu với Hàn Trình xong, liền kêu người thu dọn quà tặng của Hạ Thiên, luôn miệng dặn dò Hạ Thiên, sau khi qua đó nếu không ưng không thích chỗ nào, nhất định phải nói với bà.

Sau khi ngồi lên xe với Hàn Trình, đầu óc Hạ Thiên loạn hết cả lên.

“Bác Nguyễn...” Hạ Thiên vừa nghĩ tới sẽ phải ở chung với Hàn Trình mà cả người khấn trương, lúng túng tìm đề tài, “đối xử với cháu thật tốt.”

Hàn Trình nhìn máy tính, vừa xử lý công việc vừa nói: “Bà nhất định phải đối xử tốt với cậu...”

Hạ Thiên không hiểu, nhìn Hàn Trình, Hàn Trình bật cười: “Nói cho cậu biết một tin bất quáí độc quyền, đừng nói cho người khác.”

Không ai không thích nghe bất quáí, ánh mắt Hạ Thiên tỏa sáng, gật đầu: “Dạ dạ.”

Hàn Trình thần nhiên nói: “Mấy năm trước, suýt chút nữa, tôi liền kết hôn.”

Hạ Thiên mở to mắt.

“Tình huống lúc đó so với bây giờ không khác biệt gì, tôi và người kia không có tình cảm, chỉ là muốn làm một đám cưới vì mục đích vụ lợi, chúng tôi đều hiểu rõ, chẳng qua...” Hàn Trình nghĩ nghĩ, uyển chuyển nói, “Mẹ tôi không thích đối phương và gia đình bên đó đóng kịch, nhận được một tháng, bà ra tối hậu thư, nói tôi tuyệt đối không thể vì Hàn gia mà cưới người như vậy.”

Hạ Thiên không ngờ bác Nguyễn hòa ái dễ gần như vậy mà còn có một mặt cứng rắn mạnh mẽ đến thế, liền nói: “Cho nên ngài nghe lời bác Nguyễn, liền cự tuyệt.”

“Không hề.” Hàn Trình mỉm cười, “Lúc ấy trẻ tuổi, cái tôi cũng lớn, chỉ muốn đánh đến người chết ta sống, căn bản không quan tâm những thứ này, vốn muốn tiền trăm hậu tấu, chẳng qua...”

“Trước khi kết hôn nhờ bạn bè ở nước ngoài tra giúp chuyện đối phương hồi đi du học... Bắt nạt bạn học bản địa, nghiện hút, gây chuyện bỏ chạy...” Hàn Trình khẽ cau mày, “Hắn giấu chuyện hồi đi du học rất kĩ, nếu không vận dụng chút quan hệ, căn bản tra không được, nếu như không phải mẹ tôi phản đối như vậy, tôi cũng không phí tâm đi thăm dò những thứ này.”

Hạ Thiên thốn thức, lúc ấy Hàn Trình mà kết hôn thật, hôm nay sẽ không có chuyện của mình.

“Mặc dù là cuộc hôn nhân vụ lợi, nhưng biết được những điều này rồi, cái miếng bánh ngọt mang theo phân chuột tôi ăn không nổi.” Hàn Trình nhẹ gõ mấy chữ, tiếp “Bây giờ quay đầu nhìn lại, lúc ấy tôi quá bốc đồng, ánh mắt cũng không đủ độc.”

“Sự kiện kia xử lý coi như sạch sẽ, chẳng qua kể từ ngày đó, Nguyễn nữ sĩ liền vô cùng để ý chuyện hôn nhân của tôi, bà muốn tìm cho tôi một người thật lòng yêu thương, nhưng qua lại tới lui... cũng không động tâm.” Hàn Trình mỉm cười với Hạ Thiên, “Mẹ tôi sợ tôi tìm thêm một người phẩm hạnh không thể chịu nổi, cho nên muốn sau khi chúng ta có khả năng làm đám hỏi, bà vui vẻ vô cùng, cũng hết sức xúc tiến chuyện này, bà rất thích cậu... chỉ có điều cậu không cần lo lắng, bà không có ý gì đâu, chỉ muốn tôi thu tâm lại, chớ ra ngoài lung tung.”

Hạ Thiên hiểu được, cậu suy nghĩ chốc lát, rồi ướm hỏi: “Người trước kia...”

“Cậu yên tâm, hắn sẽ không tới tìm cậu gây sự.” Hàn Trình nhìn màn hình, thần nhiên nói, “Sau khi tôi nói rõ ràng với hắn, chưa tới ba tháng, hắn liền kết hôn với người khác, vợ hắn quản lý rất nghiêm, hơn nữa

ghen vô cùng, hấn căn bản không dám nói cho người khác biết hấn từng có đoạn thời gian như vậy với tôi, nếu không, vợ hấn sẽ lột da hấn.”

Hạ Thiên lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Cách nhà riêng của Hàn Trình còn một đoạn đường không nhỏ, Hạ Thiên đã bận rộn cả ngày trời, tinh thần không tốt, vô cùng mệt mỏi, vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, Hàn Trình lại nhàn nhạt nói: “Chẳng qua, cho dù có là bạn giường trước kia của tôi hay là cái gì khác, giống như cái người hôm nay tới tìm cậu gây phiền, cũng không có gì phải sợ, cậu bây giờ là vợ hợp pháp của tôi, có ai dám khiêu khích, cứ thẳng thắn tự nhiên mà phản kích... liên quan tới chuyện giữa hai chúng ta, cậu cứ tùy tiện nói bừa, tôi sẽ thừa nhận hết.”

Hạ Thiên đột nhiên ho khan, Hàn Trình khó hiểu nhìn cậu một cái, an ủi: “Yên tâm, cho dù trước sau có mâu thuẫn, tôi cũng có thể cứu vãn được, trên phương diện nhắm mắt nói bừa, tôi tự nhận mình am hiểu hơn cậu.”

Lỗi tai Hạ Thiên ứng hồng, cậu ngượng cười, gật đầu một cái bày tỏ cảm tạ, sau đó quay đầu đưa lưng về phía Hàn Trình nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng hô to, đây là làm gì đây là làm gì đây là làm gì...

5. Chương 4

Hàn Trình không nói ngoa, căn phòng y sắp xếp cho Hạ Thiên, cách phòng y một khoảng.

Chẳng qua vị trí không khuất, căn phòng rất rộng, thông với ban công bên ngoài, tuy là buổi đêm, nhưng chỉ cần nhìn cửa kính sát đất chiếm gần nửa bức tường là rõ, căn phòng lấy sáng rất tốt.

Căn phòng hiển nhiên mới trang trí lại, đồ đạc mới hoàn toàn, căn phòng lấy màu xanh da trời làm chủ đạo, bố trí cực kì ấm áp.

Hạ Thiên vốn cho rằng Hàn Trình cho cậu ngủ phòng khách, không ngờ tận tâm đến vậy, khiến cậu ngại ngùng, nói: “Chú quá phí tâm rồi.”

Hàn Trình nói: “Thật ra không tốn sức là bao, gian phòng này ban đầu tôi làm cho đứa con trong tương lai của mình, bây giờ xóa hết đám mây hồng hồng ngu xuẩn kia đi, dán giấy lên, bình thường hơn nhiều.”

Hạ Thiên: “...”

Hàn Trình thoát khỏi cái tuổi thiếu niên lâu lắm rồi, đã không hiểu được sở thích của đám trẻ thời nay, y nhớ lời Nguyễn Tư Hòa dặn dò trước đó, bổ sung: “Có chỗ nào không hài lòng thì nói tôi biết là được rồi, không cần khách sáo.”

“Không không không, hài lòng lắm ạ.” Hạ Thiên cười gượng, “Rất tốt... Chú nhìn cái chuông gió ngoài cửa sổ này, chơi vui ghê.”

Hàn Trình gật đầu: “Thích là tốt rồi, phòng cậu có vòi sen, nếu muốn tắm bồn, dưới lầu có bồn to.”

Hạ Thiên lắc đầu: “Cháu thích vòi sen.”

Hàn Trình kiểm tra hệ thống đồ điện trong phòng và chăn nệm lát nữa Hạ Thiên dùng, xác định căn phòng mới sửa lại tất cả đều ổn thỏa, lúc này mới nói: “Không còn sớm nữa, mai tôi đưa cậu đi nhập học, hôm nay đi ngủ sớm một chút đi.”

Hạ Thiên mở to mắt: “Ngày mai liền đi ạ? Không phải là... Cháu tự đi là được rồi.”

“Đúng lúc tôi có chút việc muốn đi xử lý.” Hàn Trình xoa xoa đầu Hạ Thiên, mỉm cười, “Không cần khách sáo như vậy, ngủ đi.”

Hạ Thiên vuốt vuốt chỗ tóc bị xoa, gật đầu đáp: “Dạ... Ngủ ngon.”

Hàn Trinh về phòng, Hạ Thiên tắm rửa qua loa rồi lên giường nằm, nhớ lại chuyện hôm nay, gò má không được tự nhiên mà ửng đỏ.

Từ lúc làm thủ tục kết hôn, rất nhiều chuyện vượt qua dự đoán của Hạ Thiên.

Trước cậu không cảm thấy giả vờ giả vịt trước mặt người khác có gì khó, không phải biểu hiện ân ái với Hàn Trinh thôi à? Ngay cả hôn hôn ôm ấp Hạ Thiên cũng chuẩn bị tinh thần rồi, nhưng hôm nay... Hàn Trinh chỉ nói mấy câu, cậu liền ứ chống đỡ nổi.

Hạ Thiên chặc một tiếng, xoa xoa mặt, quả nhiên gừng càng già càng cay mà... Hôm nay Hàn Trinh chẳng làm gì cả, tiếp xúc thân mật nhất chỉ là nắm tay, chỉ như vậy, Hạ Thiên đã bị hù cho xuất hiện ảo giác, Hạ Thiên ngồi dậy, than thở, chú Hàn lợi hại quá.

Chẳng qua lực sát thương hơi bị mạnh, không những đánh lui cô út cùng cái tên Tân nam tinh khí gió gì kia, dư uy còn quét sang cả cậu.

Hạ Thiên hồi tưởng mọi chuyện ngày hôm nay, hậu tri hậu giác hiểu ra, Hạ Tư Tư đại kích cũng thỉnh thích Hàn Trinh a.

Hạ Thiên suy nghĩ, cảm thấy khá may mắn vì đối tượng cưới là mình chứ không phải Hạ Tư Tư, nếu không người chịu nhục nhả hôm nay là mình và Chu Vận rồi.

Trình độ ngấm ngầm xỉa xối xỉ vả châm chọc khiêu khích của Hàn Trinh quá cao, Hạ Thiên không dám lãnh giáo.

“Không thể đắc tội chú Hàn a...”

Hạ Thiên suy nghĩ vẩn vơ nửa ngày, trên mặt không còn nóng nữa, cậu luôn luôn dễ thích ứng trong mọi hoàn cảnh, tắt đèn, ôm chăn một hồi liền ngủ thiếp đi.

Phía bên kia hành lang, Hàn Trinh ngồi trong phòng, đang chat webcame với Lương Thanh Sơn.

“Tìm người xác minh một chút, nếu là thật, cứ dựa theo phương án 2 mà tiến hành...” Xử lý xong công việc, Hàn Trinh vừa thu dọn giấy tờ vừa nói, “Sáng mai rút ra mấy giờ trống, tôi có chút chuyện riêng phải xử lý.”

Lương Thanh Sơn ngồi ở bên kia gật đầu, anh do dự một hồi, mới nói: “Chuyện hôm nay anh lộ diện tại buổi tiệc sinh nhật rất nhiều người đều biết rồi, Phùng công tử mới vừa liên lạc với tôi, hỏi anh... Nếu đã về, có rảnh hay không qua quán của hần ngồi một chút.”

Hàn Trinh mỉm cười nhìn Lương Thanh Sơn: “Đây là thả lỏng sau giờ làm việc.”

Lương Thanh Sơn lúng túng đáp: “Tôi nói, gần đây anh bề bộn nhiều việc, nhưng Phùng công tử muốn tôi nhất định phải nói với anh.”

Nếu là nửa tháng trước, Hàn Trinh rất hay qua lại với Phùng công tử, Hàn Trinh cũng rất hài lòng với người bạn giường này, mấy lần kêu Lương Thanh Sơn mua quà tặng hần, chỉ có điều mới mấy ngày này, Lương Thanh Sơn không xác định được Phùng công tử có phải bị ‘thất sủng’ không.

Hàn Trinh công tư rõ ràng, cho tới bây giờ sẽ không bị gió thổi bên gối ảnh hưởng công việc, lại càng không vì mấy câu nói của bạn giường mà tức giận, điểm này Lương Thanh Sơn hiểu rất rõ, anh cũng không hề sợ Phùng công tử tương lai đâm thọc, chẳng qua thái độ gần đây của Hàn Trinh rất chi là mập mờ, khiến trợ lý riêng là anh không biết đầu mà lần.

Chẳng qua chỉ là hợp đồng hôn nhân hữu danh vô thực mà thôi, có cần phải ăn chay niệm phật thật không hả?

“Không đi.” Hàn Trinh dứt khoát trả lời, “Trong kỳ trăng mật tôi sẽ không đi mấy loại ước hẹn kiểu đó, lời này không cần nhắc lại.”

Lương Thanh Sơn gật đầu xin lỗi: “Thật ngại quá, là do tôi xử lý không tốt.”

Hàn Trinh ý nói không sao, sau đó tắt video call.

Hàn Trinh xoa xoa cái gáy mỗi nhừ, đứng dậy mở cửa, cách hành lang, y híp mắt nhìn, tắt đèn hành lang, không thấy ánh sáng từ trong phòng Hạ Thiên lộ ra qua khe cửa, đoán rằng cậu đã ngủ, yên lòng, xoay người trở về phòng.

Hàn Trinh tắm rửa xong, thấy hai cuộc gọi nhờ của Nguyễn Tư Hòa.

Hàn Trinh xem thời gian, là ba phút trước, y lập tức gọi lại.

“Mẹ Hạ Thiên không yên lòng, lại không tiện gọi cho các con, mẹ đành mặt dày làm hộ.” Nguyễn Tư Hòa đang đắp mặt nạ, nên nói chuyện không được rõ ràng lắm, “Hạ Thiên cảm thấy con thế nào? Thằng bé hài lòng không?”

“Ừm.” Hàn Trinh cởi áo choàng tắm, lộ ra vóc người thon dài hoàn mỹ, “Em ấy rất ôn hòa, hỏi gì cũng nói tốt lắm.”

Nguyễn Tư Hòa hàm hồ nói: “Giống mẹ thằng bé... Không nhiều chuyện.”

Hàn Trinh vừa mặc đồ ngủ vừa nói: “Cũng không ham chơi, giờ đã ngủ rồi.”

“Ồ” Nguyễn Tư Hòa cười, “Sao con biết thằng bé ngủ rồi?”

Hàn Trinh cười một tiếng: “Không chắc chắn, chỉ là nhìn phòng em ấy tắt đèn, nên đoán.”

Nguyễn Tư Hòa cười trêu ghẹo: “Đã biết, vậy mẹ gọi điện cho mẹ thằng bé, nói Hạ Thiên ngủ rồi, không có chuyện gì nữa, con cũng ngủ sớm đi.”

Hàn Trinh gật đầu, vừa muốn cúp điện thoại, Nguyễn Tư Hòa đột nhiên lên tiếng: “À đúng rồi, hôm nay con nói gì với Hạ Tư Tư vậy?”

Hàn Trinh cau mày, đáp: “Không nói gì, sao vậy mẹ?”

Nguyễn Tư Hòa bắt đầu nói: “Hai con đi trước không biết, lúc ả về cùng Nghiêm Lệ Hoa, hai mắt đỏ bừng như con thỏ, sắc mặt Nghiêm Lệ Hoa cũng khó coi, người phải tiếp đón cũng nhiều, mẹ không có hỏi kỹ, chỉ nghe nói sau khi nói chuyện với con thì khóc, con... Con muốn mẹ phải làm thế nào đây, thật ra mẹ cũng không thích Hạ Tư Tư, nhưng trên mặt vẫn phải giả vờ, chứ nói gì sắp tới sẽ hợp tác, con không tất yếu phải chấp nhận với con nít ranh, rốt cuộc nó làm gì con, mà phải đáp trả đến mức đó?”

Hàn Trinh lãnh đạm nói: “À hỏi thăm chuyện sinh hoạt vợ chồng của con và Hạ Thiên.”

Bên kia, Nguyễn Tư Hòa trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Hàn Trinh cười một tiếng: “Mẹ ngủ ngon.”

6. Chương 5

Sáu rưỡi sáng hôm sau, Hàn Trinh tỉnh dậy như thường lệ.

Hàn Trinh có thói quen sinh hoạt rất tốt, buổi tối dù có ngủ trễ đến đâu, ngày hôm sau nhất định thức dậy đúng giờ, tắm rửa, ăn điểm tâm, xem báo, xử lý chuyện tối qua bởi vì truyền tin quá muộn.

Hàn Trinh rửa mặt rồi nhìn đồng hồ, định bụng nửa giờ nữa sẽ đi đánh thức Hạ Thiên.

Hàn Trinh mở cửa xuống lầu, đuôi mắt liếc qua phòng Hạ Thiên, bất ngờ phát hiện cửa phòng Hạ Thiên mở toang.

“Hạ Thiên đâu?” Hàn Trinh xuống lầu, nhìn một vòng không tìm thấy Hạ Thiên, y uống một hớp trà, “Đã dậy?”

Dì giúp việc bừng bữa sáng đã chuẩn bị xong lên, cười gật đầu: “Sáu giờ đã dậy rồi, ra chạy thể dục ngoài kia đó.”

“Chạy bộ?” Hàn Trinh bất ngờ, “Dậy còn sớm hơn tôi?”

Dì giúp việc gật đầu: “ Đúng vậy, dậy sớm hơn ngài nửa giờ đó, tôi không muốn cậu ấy xuống lầu sớm như vậy, sớm quá tôi chưa chuẩn bị bữa sáng xong, cậu ấy nói không sao, chờ chạy bộ xong rồi về ăn.”

Hàn Trinh không ngờ Hạ Thiên còn sống lành mạnh có quy luật hơn mình, cực kì kinh ngạc, nói: “Vậy sau này mỗi sáng chuẩn bị thêm cho cậu ấy một ly nước uống vận động bổ sung năng lượng.”

Dì giúp việc liền đáp lời.

Mặc dù chỉ là bữa ăn sáng, nhưng đây lại là bữa ăn đầu tiên Hạ Thiên bước chân vào căn nhà này, Hàn Trinh không động đũa trước, mà ngồi ở bên bàn xử lý công việc, đợi Hạ Thiên chạy bộ về.

Cũng may là Hạ Thiên không chạy xa lắm, không khiến Hàn Trinh chờ quá lâu.

Lúc Hạ Thiên trở về, thấy Hàn Trinh đang xem báo chờ mình, ngại ngừng xoa xoa quần, nói: “Chú, chú không cần phải chờ cháu đâu.”

Hàn Trinh đặt tờ báo xuống, không đợi y nói chuyện, Hạ Thiên nhìn bữa sáng phong phú quá chừng, thốt lên: “Sao lại nhiều như vậy, chú ăn nhiều hơn nữa, còn dư lại cũng đủ cháu ăn no.”

Dì giúp việc không nhịn nổi phì cười, Hàn Trinh khẽ nhăn mày, nói rằng: “Tôi ăn không nhiều lắm... được rồi, nhanh ăn đi.”

Thật ra Hạ Thiên muốn thử qua một cái, nhưng đã để Hàn Trinh đợi lâu rồi, bất y chờ thêm nữa thì quá đáng quá, Hạ Thiên ngồi xuống bên cạnh Hàn Trinh, cùng Hàn Trinh dùng điểm tâm.

Hàn Trinh nói không sai, buổi sáng y không có khẩu vị, hai miếng bánh mì, nửa cái trứng ốp la, lại thêm một tách cà phê là no rồi, mà Hạ Thiên thì đang tuổi ăn tuổi lớn, buổi sáng còn vận động nữa, lượng cơm ước chừng lớn gấp ba Hàn Trinh, Hạ Thiên bình thường quen ăn sáng một mình, ăn gần xong rồi mới chợt nhận ra Hàn Trinh đã nửa ngày chẳng ăn thêm gì nữa, cậu hơi lúng túng, nhìn Hàn Trinh.

Hàn Trinh phát hiện Hạ Thiên thẹn thùng, khóe miệng khẽ nhếch, lại gấp một một cái trứng trần nước sôi, chậm rãi ăn lòng trắng, phụng bồi Hạ Thiên.

Hạ Thiên phát giác Hàn Trinh muốn mình đỡ ngại, trong lòng ấm áp, ăn tâm ăn đến no căng.

Bữa sáng hoàn tất, Hàn Trinh đưa Hạ Thiên đến trường.

Hoa Thiên thành lập cũng tới trăm năm, là cái nôi đào tạo bồi dưỡng nhân tài cho những ngôi trường đại học danh giá trong và ngoài nước, vốn tôn chỉ nghiêm khắc, ngưỡng cửa luôn cao vợi vợi, Hàn Trinh sau khi suy nghĩ tới tình hình thực tế, liền nói: “Vừa bắt đầu học, muốn bắt kịp tiến độ với bạn học có thể khá khó khăn, không cần gấp gáp, đề ra cho mình một mục tiêu thấp một chút, chậm mà chắc... trong vòng hai có thể thi đậu đại học mình thích là được rồi.”

Hạ Thiên nhớ tới bằng thành tích của mình, cười gượng gạo: “Dạ...”

Hàn Trinh cũng từng học ở Hoa Thiên, trong bằng danh nhân của trường còn ghi chép lại thành tích nghịch thiên của Hàn Trinh lúc bấy giờ, mấy vị giảng viên đã dạy Hàn Trinh cũng chưa về hưu, Hàn Trinh luôn luôn tôn sư trọng đạo, vừa tới trường học lập tức đi chào hỏi mấy người thầy đã dạy dỗ mình, thuận tiện đưa Hạ Thiên đi giới thiệu với họ.

Tin tức Hàn Trinh cùng Hạ Thiên kết hôn ở ngoài phố thì là bí mật ai ai cũng biết, nhưng trong tháp ngà lại hoàn toàn tắc lại, mấy thầy giáo thế mới biết người Hàn Trinh đưa tới là vợ mới cưới.

Hàn Trinh kiên nhẫn tiếp nhận lời chúc phúc của họ, ngồi một lúc lâu mới mang Hạ Thiên đi làm thủ tục nhập học.

Hàn Trinh bình thản ung dung ký tên mình xuống chỗ người giám hộ hạng nhất, còn mỉm cười với người đặc biệt ra tiếp đón hai người họ: “Vợ tôi mới vừa mười tám, còn quá nhỏ, mẹ của em ấy có công ty của riêng mình, bình thường cũng bề bộn nhiều việc, có chuyện cũng không cần quấy rầy bà ấy, liên lạc với tôi là được rồi.”

Thầy giáo phụ trách làm thủ tục liên tục gật đầu, Hàn Trinh điền số điện thoại của Lương Thanh Phong vào, nói với thầy giáo: “Đây là phương thức liên lạc của tôi.”

Hạ Thiên lúng túng kể tai Hàn Trinh, nói nhỏ: “Ngài yên tâm... cho tới bây giờ em chưa từng gây sự đánh nhau, cũng không chống đối thầy cô.”

Hàn Trinh cười một tiếng, nghiêng đầu cũng bắt chước nói nhỏ: “Không phải sợ em nghịch ngợm, là sợ hôm nào đó thân thể em không thoải mái, học thể dục bị thương... thật sự có tình huống như thế, tự em hoặc nhờ giáo viên liên lạc với tôi, tôi sẽ tới đón em.”

Hàn Trinh cao hơn Hạ Thiên mười centimet, nghiêng đầu nói chuyện với Hạ Thiên như thế, hơi thở vừa vịn phả vào bên tai Hạ Thiên, vành tai Hạ Thiên ửng đỏ, vội gật đầu: “Dạ... em, em nhất định sẽ tránh không xảy ra chuyện như thế.”

Hàn Trinh hài lòng cười một tiếng, đáy mắt vô ý mang theo chút dung túng cứng chiều, Hạ Thiên ho khan, cậu bị mấy giáo viên trẻ nhìn mà phát ngượng ả, cậu nhìn đồng hồ, nói: “Không phải vừa rồi ngài nhận điện thoại cần ngài trở về à? Ngài đi trước đi... em ở bên này không có chuyện gì đâu.”

Hàn Trinh giơ tay xem đồng hồ, cũng khá bất ngờ, không ngờ thế mà đã qua một tiếng, y gật đầu: “Tới giờ tan học tôi sẽ kêu Lương Thanh Phong đi đón, trừ hẩn ra, chớ có lên xe của bất kì ai, buổi trưa có thể tôi không về, em tự...”

Vừa vặn mấy giáo viên nhìn nhìn, Hạ Thiên bị Hàn Trinh nói mà gò má ửng đỏ, ngượng ngừng nói: “Em sao lại phiền ngài chứ... em tự về được mà, em...”

“Tôi không có thời gian, có gì buổi tối về nói lại với tôi.” Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Trinh liền phản ứng kịp giọng điệu ra lệnh cho thuộc hạ này có thể khiến Hạ Thiên xấu hổ trước mặt các giáo viên, nghĩ nghĩ, giơ tay xoa đầu Hạ Thiên một cái, “Nhớ nghe lời thầy cô, tôi đi trước.”

Hạ Thiên căn bản để ý lời nói vừa rồi của Hàn Trinh, liền cam đoan: “Em nhất định sẽ ngoan, không khiến ngài phí tâm.”

Lời nói quá vẹn toàn, dễ dàng đánh mặt.

Ba ngày sau, Hạ Thiên ngồi một mình trong nhà, tay cầm tờ phiếu điểm kiểm tra nhập học, thở dài thườn thượt...

Cuộc thi kiểm tra đầu vào mùa thu, một lớp hai mươi hai người, tổng điểm là năm trăm sáu mươi ba, Hạ Thiên đạt... hai trăm bốn mươi bảy.

Hạ Thiên sốt ruột nhìn tờ bảng điểm, hận rèn sắt không thành thép, tự xỉ vả mình: “Một mình mi! Kéo điểm trung bình của cả lớp xuống thấp kịch sàn! Mi, mi... mi không thể bớt ngu dốt đi vài phần được à?!”

Hôm nay công bố kết quả, chủ nhiệm lẫn bạn học chẳng ai tỏ ra bất mãn với thành tích của Hạ Thiên, mà cũng không cần người khác chê bai, Hạ Thiên đã tự trách muốn chết rồi.

Trước Hạ Thiên theo học một trường trung học quý tộc, trong trường học đủ loại học sinh, trộn lẫn với nhau, thành tích của Hạ Thiên cũng chẳng hề nổi bật, thỉnh thoảng có môn đạt trung bình khá, chẳng qua Hạ Thiên tự biết rõ mình, biết mình chuyển tới Hoa Thiên, nhất định điểm sẽ lẹt đẹt vừa phải, ai ngờ lại một mình một cây cờ như kia——

Xếp thứ hai đếm ngược lên còn cao hơn cậu những hai trăm điểm cơ.

Một mình cậu, riêng một sắc màu, sinh động kéo thành tích của lớp đứng hàng trung bình kém, khiến hiệu trưởng còn tưởng lớp bọn họ có người không thi cơ.

Hạ Thiên thống khổ che mặt... còn có thể mất mặt hơn được nữa không.

Dĩ nhiên có thể, vốn là kì thi đầu kì, cần người giám hộ kí vào phiếu báo điểm.

Hạ Thiên không có can đảm đưa cho Hàn Trinh kí.

Mặc dù Hàn Trinh đối xử với Hạ Thiên rất tốt, nhưng ít nhiều gì Hạ Thiên vẫn sợ y lắm.

Chớ nói chi là chuyện mất mặt như vậy.

Hạ Thiên hết đứng lên rồi lại ngồi xuống, đi quanh giường mấy vòng liền, mở cửa lách lết dòm hướng cửa thư phòng một hồi.

Đã chín giờ tối, Hàn Trình và Lương Thanh Phong cùng vị quản lý cao cấp trong công ty vẫn đang thảo luận công việc suốt hơn hai giờ, Hạ Thiên do dự mãi, nghĩ hay là nhờ Lương Thanh Phong kí thay... Lương Thanh Phong đi theo Hàn Trình lâu như vậy, chắc chắn rất quen thuộc với bút tích của Hàn Trình, hơn nữa lúc ấy Hàn Trình lưu lại sổ của Lương Thanh Phong, dù cho bên nhà trường có ai hỏa nhãn kim tinh mà nhìn ra, gọi điện thoại tới, cũng là Lương Thanh Phong nghe, cũng không sợ lộ tẩy.

Hạ Thiên càng nghĩ càng thấy thích hợp, cậu xoay người trở về phòng, nhìn tờ phiếu điểm một chút, lặng lẽ cất đi.

Hạ Thiên đã dọn vào cũng được tuần lễ, cũng hơi quen với thói quen của Hàn Trình, giống như nếu tổ chức cuộc họp ở trong nhà, sau khi kết thúc Hàn Trình sẽ không xuống lầu, mà ngồi trong thư phòng một hồi mới đi ra.

Lát nữa Lương Thanh Phong xuống lầu, mình ở dưới lầu nhờ Lương Thanh Phong, tương đối ổn nha.

Trong lòng Hạ Thiên không khỏi có chút lo lắng, cậu rón rén xuống lầu, ngồi trong phòng khách chờ đợi Lương Thanh Phong.

Qua gần nửa giờ, quả là như thế, Lương Thanh Phong cùng vị quản lý cao cấp trong công ty Hàn Trình xuống lầu, mà cửa thư phòng trên lầu hai vẫn đóng chặt như cũ.

Hai người nhìn thấy Hạ Thiên cũng bị bất ngờ, quản lý cao cấp lễ phép lên tiếng chào hỏi, Hạ Thiên nhìn về phía Lương Thanh Phong, lời nói ra không được lưu loát cho lắm: “Lương đại ca... em có chút chuyện muốn nói với anh.”

Vị quản lý cao cấp kia rất biết điều mà cười nói: “Trong nhà cứ giục mãi, tôi đi trước.”

Thấy người đã đi, Lương Thanh Phong đưa mắt dò hỏi Hạ Thiên, Hạ Thiên ngần ngừ lôi phiếu điểm ra, lúng túng nói: “Anh có thể... kí thay chú Hàn giúp em được không?”

Mặt Lương Thanh Phong cứng đờ, ngay sau đó khôi phục lại khuôn mặt bình tĩnh mỉm cười vô cùng chuyên nghiệp, hơi do dự một chút, kí giúp Hạ Thiên.

Hạ Thiên trút được gánh nặng, nhỏ giọng liên tục nói cảm ơn, Lương Thanh Phong hơi gật đầu, quay người rời đi.

Hạ Thiên thở phào một hơi thật dài, cẩn thận gấp lại phiếu điểm, rón rén lên lầu.

Trở về phòng, Hạ Thiên mở tờ phiếu điểm ra, nhìn nhìn, càng xem càng cảm thấy giống như đúc, hẳn là các thầy giáo không nhìn ra được đâu.

Chỉ có điều đây không phải là kế lâu dài, Hạ Thiên ấp úng, còn phải nghiêm túc đọc sách... không thể mãi lê lét theo sau mãi.

Mới có chín rưỡi, ngủ thì sớm quá, Hạ Thiên định lấy quyển sách xem một chút, mới vừa đứng dậy, điện thoại của cậu vang lên âm báo có tin nhắn mới.

Hạ Thiên cầm điện thoại lên, cau mày... là Hàn Trình gửi tới.

Hàn Trình gửi tin nhắn cho cậu làm gì?

Hạ Thiên mở tin xem, Hàn Trình gửi cho cậu một tấm ảnh chụp màn hình, trên đó là tin nhắn của Lương Thanh Phong...

Hàn tổng, thiếu gia vừa rồi kêu tôi kí thay ngài tên lên tờ phiếu báo 247 điểm của cậu ấy, nhìn thì biết.

“Aaaa...”

Hạ Thiên phát điên, bị dọa sợ tới mức suýt nữa ném điện thoại đi!

Âm báo tin nhẩn lại vang thêm lần nữa, vẫn là từ Hàn Trình, Hạ Thiên nuốt nước miếng, xuýt xoa xuýt xoa, run rẩy kinh hãi mở cửa ra...

“Tối thư phòng.”

7. Chương 6

Từ phòng ngủ của Hạ Thiên tới thư phòng, cách nhau chẳng tới hai mươi mét, Hạ Thiên lại đi mất gần mười phút đồng hồ.

Hạ Thiên thất ruột thất gan chỉ muốn tấn mình một trận.

Nếu được quay trở lại nửa giờ trước, dù có cho vàng cẩu cũng không nhờ Lương Thanh Phong kí thay Hàn Trình! Cậu tình nguyện tới trước mặt Hàn Trình xấu hổ một lần.

Vốn chỉ là thành tích kém, bây giờ còn thêm tội gạt người...

Hạ Thiên nhìn tin nhẩn trong di động, thật sự hơi sợ.

Hàn Trình có thể mang chuyện này nói cho mẹ không?

Hạ Thiên hồi hận đến nỗi muốn nuốt luôn di động.

Nhưng mà sợ thế sợ nữa, Hàn Trình cũng sẽ không quên chuyện này, Hạ Thiên đứng trước cửa thư phòng, hít sâu một hơi, chuẩn bị thẳng thắn nhận sai, để được hưởng khoan hồng.

“Chú Hàn...” Hạ Thiên nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng ra, giọng nhỏ xiu đáng thương vô cùng.

Đây là lần đầu tiên Hạ Thiên đặt chân vào thư phòng của Hàn Trình.

Mặc dù ngày đầu tiên cậu dọn tới Hàn Trình cũng đã nói, cậu cứ coi đây như nhà mình, tự nhiên đi, nhưng Hạ Thiên biết có những việc phải rạch ròi tránh hiềm nghi, thư phòng cũng như phòng ngủ của Hàn Trình, cho tới bây giờ Hạ Thiên đều không đến gần.

Căn phòng này nói là thư phòng, nhưng chẳng có mấy cuốn sách, trên cơ bản là phòng làm việc cá nhân của Hàn Trình, trang trí đơn giản, nhưng lại khiến người ta cảm thấy áp bách.

Hàn Trình lẳng lặng nhìn máy tính, lên tiếng trả lời: “Tối đây.”

Hạ Thiên lè rè lè tới trước bàn làm việc của Hàn Trình.

Hàn Trình để Hạ Thiên chờ hết một phút, mới dời tầm mắt từ màn hình máy tính qua nhìn Hạ Thiên, nhàn nhạt nói: “Cậu có muốn biết, cái người để Lương Thanh Phong giả mạo chữ kí của tôi, bây giờ ra sao không?”

Hạ Thiên sững sốt một giây rồi lập tức sợ run, chú Hàn muốn giết người diệt khẩu sao?!!!

Hàn Trình thấy Hạ Thiên sợ ngây người, rất hài lòng, liền mỉm cười: “Không muốn biết thì thôi, ngồi đi.”

Hạ Thiên bị dọa sứt khóc òa, run rẩy nói: “Cháu cháu đứng thì hơn.”

“Cũng tốt.” Hàn Trình mở cuộc họp kéo dài hơn hai giờ, hiện tại hơi mệt, y thả lỏng người ngồi dựa trên lưng ghế, ngón tay thon dài gõ nhẹ mặt bàn, “Mang phiếu điểm lại đây.”

Hạ Thiên đoán Hàn Trình sẽ muốn xem, nên có cầm theo, mặt cậu đỏ ửng, móc phiếu điểm trong túi áo ngủ ra, đặt xuống trước mặt Hàn Trình.

Hàn Trình nhìn chữ kí giả mạo do Lương Thanh Phong kí, nhướn mày: “Đúng là giống thật.”

Hạ Thiên càng muốn khóc.

Hàn Trình cầm phiếu điểm lên xem, lực chú ý lập tức bị thành tích Hạ Thiên hấp dẫn, hồi lâu mới nói: “Số học... Hai mươi bảy...”

Hàn Trình ngược mắt nhìn Hạ Thiên: “Tôi nhớ cậu học ban tự nhiên.”

Hạ Thiên xấu hổ gật đầu một cái.

“Giáo viên trước kia của cậu...” Hàn Trình không thể hiểu nổi, “không có đề nghị cậu qua ban xã hội học sao?”

Hạ Thiên lắp bắp đáp: “Trường cũ của bọn cháu, không... Không phân ban, bởi vì, bởi vì mấy môn tự nhiên khá hơn, cho nên qua trường này, cháu liền điền ban đó.”

Hàn Trình nhìn thành tích trung bình mấy môn tự nhiên của Hạ Thiên chẳng tới bốn mươi, máy móc lặp lại câu kia: “Môn tự nhiên khá hơn... Thầy dạy toán của cậu...”

“Là một người Anh.” Hạ Thiên đáng thương đáp.

Hàn Trình nhắm mắt lại, nuốt một bụng lời nói cay nghiệt bèn nhón độc chết người không đèn mạng xuống, gật đầu: “Đã nhìn ra, thành tích môn Anh rất khá.”

Hạ Thiên vội nói: “Cảm ơn chú Hàn khích lệ, cháu sẽ cố gắng hơn.”

Hàn Trình rất tốt tính không đào sâu thêm nữa, y đặt phiếu điểm sang một bên, nói: “Thành tích trước gác qua một bên, nói tiếp chuyện ngụ tạo chữ kí... Cậu định nói sao đây?”

Hạ Thiên đã biết sai, vội nói: “Xin lỗi... Cháu xin lỗi chú Hàn.”

“Nói xin lỗi coi như thành khẩn, tha cho cậu lần này.” Hàn Trình cầm tờ phiếu điểm, mở nắp bút máy, gạch bỏ chữ kí lúc trước Lương Thanh Phong giả mạo, kí một chữ mới, tiếp tục hỏi, “Vậy có bởi vì chuyện này mà hận Lương Thanh Phong không?”

Hạ Thiên bật cười: “Hận? Không đến mức đó...”

“Vậy thì tốt, chuyện này không thể trách cậu ta.” Hàn Trình nhìn ngắm chữ kí giả mạo của Lương Thanh Phong rất giống thật, nói, “Vị trí của cậu ta đặc thù, chức vị nhạy cảm, một ngày xử lí không biết bao nhiêu văn kiện cơ mật có liên quan đến tôi, một người như vậy, không thể nào không tránh hiềm nghi.”

Trong lòng Hạ Thiên giật thót, cảm giác tội lỗi dâng trào, cậu lí nhí nói: “Cháu... Cháu sẽ đi xin lỗi chú ấy.”

“Xin lỗi làm gì.” Hàn Trình bật cười, “Đừng cho rằng cậu ta là người tốt, nếu cậu ta thật muốn tránh rắc rối, cũng sẽ không đồng ý kí, cậu ta cũng không sợ đắc tội cậu. Nhưng cậu ta chân trước vừa kí cho cậu, chân sau lập tức báo cáo cho tôi... Cậu ta cố ý đó.”

Dựa vào sự ăn ý với Lương Thanh Phong trong mấy năm này, Hàn Trình hiểu rõ, Lương Thanh Phong nhìn ra mình thật sự yêu thích Hạ Thiên, nên mới bày trò xấu, để mình có cơ hội chọc ghẹo Hạ Thiên.

Quả thật có thể giải trí từ trong ra ngoài.

Không chỉ như thế, thái độ nhận sai của Hạ Thiên cũng khiến hảo cảm của y đối với cậu tăng gấp bội, y vốn cho rằng, Hạ Thiên vừa vào cửa sẽ vội vã trách cứ Lương Thanh Phong, cố hết sức đổ hết lỗi lầm lên người người khác, không ngờ, Hạ Thiên lại đơn thuần nhận lỗi.

Mặc dù có hơi nghịch ngợm, nhưng tâm địa vẫn rất tốt.

Cho nên cho chút trừng phạt nho nhỏ là được.

Hàn Trình nói: “Thành tích này của cậu quả thật không nhỏ, lúc trước tôi không nghĩ tới... Tôi sẽ nhờ người liên lạc với giáo viên của cậu, để họ tốn nhiều tâm sức, nếu cần, sẽ bố trí một ít buổi học phụ đạo.”

Hạ Thiên gật đầu: “Dạ... Để chú phải phí tâm rồi.”

“Sau đó, mỗi ngày sau giờ học, tới thư phòng đọc sách.” Hàn Trình dừng lại một lát, rồi bổ sung, “Tôi sẽ giám sát cậu.”

Hạ Thiên bật cười: “Tới thư phòng ạ...”

Hàn Trình cũng cười: “Không muốn”

“Không không không ạ.” Hạ Thiên run chân, “cháu sợ ảnh hưởng tới công việc của chú.”

“Cậu không làm ảnh hưởng gì hết.” Hàn Trình tóm gọn lại, “Trước mắt tiến hành trong ba tháng, ba tháng sau... Xem phiếu điểm, lấy thành tích làm căn cứ, xét xem cậu có cần phải học thêm trong thư phòng nữa hay không.”

Hàn Trình nghĩ nghĩ, lại bổ sung: “Không cho phép nói dối nữa, tôi có thể sẽ gọi điện cho giáo viên của cậu trao đổi tình huống, nếu còn dám tái phạm... Gộp lại tính chung, đến lúc đó có thể tôi sẽ liên lạc với chủ tịch Nghiêm.”

Hạ Thiên khóc không ra nước mắt: “Chẳng thà chú liên lạc với mẹ cháu...”

“Mẹ vợ quá dịu dàng, không có tính uy hiếp.” Hàn Trình cười một tiếng, “Tôi đoán chừng cậu sợ chủ tịch Nghiêm hơn.”

Hạ Thiên trầm nghĩ không đầu... Bây giờ tôi càng sợ ngài hơn.

Dĩ nhiên, cậu chẳng dám nói ra.

Hàn Trình cho rằng Hạ Thiên đang sợ mình sẽ thật sự báo cáo với chủ tịch Nghiêm, y cười an ủi: “Chọc cậu thôi, nói với bà nội cậu làm gì, trước mặt dạy con, sau lưng dạy vợ, cậu không nghe lời, tôi cũng chỉ có thể đóng cửa giáo dục.”

Hạ Thiên bị Hàn Trình miệng ác tâm không ác nói cái gì mà “sau lưng dạy vợ” hun nóng hằm hạp, gò má thoát cái đỏ ửng.

“Được rồi, đi ngủ đi.” Hàn Trình áp dụng chính sách đánh người ta một gậy rồi cho một trái táo ngon, đứng dậy xoa đầu Hạ Thiên, “Xét thấy cậu chân thành xin lỗi... Ngày mai mua tặng cậu món quà, thưởng cho tính biết sai biết sửa, đi ngủ sớm một chút.”

Hạ Thiên thành thật chúc Hàn Trình ngủ ngon, lòng tràn đầy sợ hãi.

Hàn Trình lần đầu mở một hội nghị phê bình một đối một mà trong lòng thoải mái dữ, xoa xoa cái gáy mỗi nhừ, cũng về phòng nghỉ ngơi.

8. Chương 7

Sau phong ba giả chữ kí, Hạ Thiên luôn lo lắng Hàn Trình sẽ gọi điện thoại cáo trạng với Nghiêm Lệ Hoa hoặc là mẹ mình.

Nhưng nghĩ đi rồi phải ngẫm lại, cậu cảm giác hẳn là Hàn Trình không có nhân rồi đến thế, cố ý gọi cho người nhà mình mách mình ở bên này nghịch ngợm không nghe lời ha? Không đến mức thế đi.

Hơn nữa sau đó Hàn Trình quả thật đưa cậu một món quà coi như là bồi thường — một chiếc bóp rất tinh xảo. Nói là phần thưởng vì cậu biết sai mà sửa.

Hạ Thiên thoáng buông tâm, cảm giác Hàn Trình sẽ không mách với Nghiêm Lệ Hoa đâu, chỉ có điều ở trước mặt Hàn Trình cậu vẫn cứ ngoan ngoãn hơn nhiều, nguyên nhân không vì gì khác — lúc Hàn Trình buông xuống vẻ tươi cười thật sự rất dọa người, Hạ Thiên vẫn còn sợ hãi trong lòng, nên không dám chọc y nữa.

Trừ Hàn Trình ra, trong một tháng này, Hạ Thiên cứ thấy Lương Thanh Phong là liền đi đường vòng, nửa vì xấu hổ, nửa là bởi bị dọa sợ. Hạ Thiên hoài nghi Lương Thanh Phong tùy thời đều đang giám sát mình, nào là mình ngủ nướng, mình không uống hết sữa tươi, hay lúc mình đi đến thềm đá ngoài cửa nhà sút vào hòn đá khiến nó đập trúng chậu hoa các kiểu... Anh ta đều sẽ ghi lại rồi báo cáo cho Hàn Trình, cuối cùng còn bồi thêm một câu, Hàn tổng, đều nhìn hết.

Mẹ nó rất dọa người nha.

Đầu sở gây tội là Lương Thanh Phong ngược lại không chút xấu hổ áy náy, lúc đối mặt với Hạ Thiên, anh vẫn ôn hòa hữu lễ như trước, phẳng phất như cái kẻ đâm chọc sau lưng người khác không phải là anh.

“Cậu ta dĩ nhiên không hề cảm thấy xấu hổ.”

Bên trong thư phòng, Hàn Trình vừa xử lý xong công việc cùng Hạ Thiên ‘nghỉ giữa giờ’ ngồi nói chuyện phiếm, vừa nhắc tới chuyện này, Hàn Trình liền giải thích: “Bởi vì tôi nói với cậu ta, không chọc thủng chuyện giả chữ kí, cũng nhắc cậu ta quên chuyện này đi. Cậu ta nghĩ cậu không biết gì hết, nên làm sao mà xấu hổ được?”

Hạ Thiên ấp úng: “Sao chú lại còn cố ý nói với anh ta chuyện này...”

Hàn Trình cười không nói, Hạ Thiên cũng tương đối hiểu rõ — Hàn Trình là sợ mình da mặt mỏng, đối mặt với Lương Thanh Phong sẽ thẹn thùng.

Cái sự chăm sóc nhuần vật tế vô thanh (những việc nhỏ nhặt nảy sinh mà không ai hay) kia khiến ngực Hạ Thiên nóng nóng, cậu ho một tiếng, lảng sang chuyện khác: “Chú còn bận việc không? Có thể xem cái đề này giúp cháu không?”

Từ khi Hạ Thiên chuyển đến thư phòng của Hàn Trình, không chỉ một lần Hàn Trình phụ đạo cho cậu, ngay từ đầu Hạ Thiên còn chưa phải không biết xấu hổ mà quấy rầy Hàn Trình, nhưng sau này là tự Hàn Trình không thể không nhìn —

Xem có một chút Hàn Trình liền có thể nói ra kết quả, Hạ Thiên suy nghĩ nửa giờ nhưng vẫn không nắm được trọng điểm, cuối cùng bắt đầu đặt bút tính lại từ 0, viết tất cả các số ra, viết viết dày kín cả trang giấy, sau đó đếm từng cái một để xem có bao nhiêu số là số chẵn....

Lúc ấy Hàn Trình ánh mắt phức tạp nhìn Hạ Thiên lựa chọn cách giải thuần túy nhất, thật lâu không thốt nên lời.

Đây là đang quay về thời nguyên thủy sao?

Hàn Trình không nghĩ sẽ làm thương tổn tự tôn của Hạ Thiên, vốn định giả vờ không biết, nhưng sau khi Hạ Thiên đếm ra được đáp số, thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó cầm một tờ giấy nháp khác, chuẩn bị dùng cách giải tương tự, để giải một bài tập khác cùng dạng...

Hàn Trình không thể nhịn được nữa, nói: “Hạ Thiên, trong sách giáo khoa của cậu, có cái gọi là công thức...”

Hàn Trình buông xuống công việc trong tay, lấy tập giấy trong tay Hạ Thiên, dùng vài bước đơn giản hóa dãy số, biến đổi, chuyển hóa thành dạng có thể trực tiếp dùng công thức, sau đó đẩy bài tập lại cho Hạ Thiên, nói: “Cậu thử xem.”

Hạ Thiên lập tức liền ra đại môn của thế giới mới!

Hạ Thiên thực ra không hề ngốc, chỉ là cậu bị mất gốc nghiêm trọng, đây là kết luận của Hàn Trình sau nhiều ngày giảng đề cho cậu mà phát hiện ra, Hạ Thiên thậm chí không rõ một số kiến thức có trong sách giáo khoa tiểu học, Hàn Trình dứt khoát hỏi: “Trước khi chúng ta kết hôn tôi có xem qua tư liệu về cậu, hồi tiểu học cậu không phải học trong trường quý tộc, cậu học sáu năm tiểu học tiêu chuẩn, tại sao lại có thể học thành như vậy?”

Hạ Thiên ngượng ngùng nhăn nhó gượng cười: “Nếu như chú biết, có phải là sẽ không kết hôn với cháu không?”

Hàn Trình nhin cười, gật đầu nói: “Sẽ suy xét một chút, lúc ấy ham chơi lắm à? Tại sao trường học lại cho cậu tốt nghiệp vậy hả?”

“Lúc ấy không có ham chơi, thế nhưng...” Hạ Thiên do dự một chút, cười nói, “Sức khỏe ba cháu lúc ấy không phải là không tốt lắm sao, cháu có thời gian liền ở nhà bồi bên cạnh ba, khi đi học, cũng thường xuyên nghĩ tới... ai, thực ra cháu chính là đứa đầu óc ngu ngốc.”

Hàn Trình chợt giật mình.

Hạ Thiên không giống như y, cha cậu không phải đột ngột ra đi, mà là triền miên nằm trên giường bệnh suốt hai năm liền, rồi mới tạ thế.

Mà lúc ấy Hạ Thiên đã mười tuổi, chính là cái tuổi cái gì cũng biết một chút, nhưng lại chẳng hiểu rõ cái gì.

Nghĩ vậy, thành tích của Hạ Thiên không được tốt cũng liền có nguyên nhân — người thân qua hồi tiểu học, căn cơ không vững, lên trung học thành tích tự nhiên cũng liền kém theo... Không xuất sắc thì không nói, khả năng là kiến thức căn bản theo không kịp, Chu Vận đau lòng con trai duy nhất, không muốn cậu học hành vất vả nên mới đưa cậu đến học trường quý tộc ‘không nặng thành tích’, để Hạ Thiên dễ thở một chút.

Chu Vận thầm nghĩ khiến Hạ Thiên trở thành một cậu bé sống khỏe mạnh, vui vẻ, chính trực là được, những cái khác không quan trọng.

Hà Trình không thể hoàn toàn nói Chu Vận làm sai, đứng ở góc độ của Chu Vận, cưng chiều Hạ Thiên đến thế nào cũng không hề quá, nhưng Hà Trình tuyệt không tán đồng cách làm của bà, ít nhất trong mắt y, khả năng thừa nhận của Hạ Thiên còn lớn hơn so với trong tưởng tượng của Chu Vận.

Hạ Thiên tại lúc bắt đầu hiểu chuyện phải chịu tang cha, lại có một người bà nghiêm khắc bất công cùng người cô ích kỷ xảo quyệt, nhưng Hạ Thiên vẫn trưởng thành mà không chịu bất cứ ảnh hưởng nào, cậu cùng Chu Vận vui vui vẻ vẻ sinh hoạt nhiều năm như vậy, có thể thấy được cậu không phải yếu ớt mẫn cảm như thế, không đến mức một kích là gục.

Nói trắng ra là, có thể thuận buồm xuôi gió lớn lên đó là may mắn, nếu không được may, cũng không thể khiến mình chịu quá nhiều bất hạnh, ảnh hưởng đến mình quá nhiều.

Hơn nữa với tầm tuổi này, học thêm vài thứ chẳng bao giờ là thừa cả.

Tương tự trải qua khiến Hà Trình có chút ưu ái trong đánh giá Hạ Thiên, từ sau đó, Hà Trình càng để bụng việc học của Hạ Thiên hơn, mỗi ngày đều phải phụ đạo cho cậu một hồi.

Hạ Thiên cũng liền lần lượt, bị Hà thúc không gì không làm được tác động đến.

Hà Trình hồi còn đi học được xưng là học bá, đến hiện tại tuy rằng cũng đã qua mười mấy năm, nhưng trụ cột vẫn còn, kể cả có quên một hai kiến thức, nhưng xem qua sách giáo khoa của Hạ Thiên, y cũng có thể nhớ lại được, kèm một cậu nhóc học tra như Hạ Thiên vô cùng dễ dàng.

Nhiều ngày tích lại, Hạ Thiên triệt để bội phục Hà Trình.

“Được rồi, cũng sắp mười giờ, đi ngủ sớm đi.” Hà Trình nhìn đồng hồ, nói, “Ngày mai tuy là cuối tuần, nhưng có chút việc, không thể ngủ nướng.”

Hạ Thiên cầm di động xem giờ, ánh mắt vô tình quét đến ngày tháng, thoáng sửng sốt, giật mình phát hiện hóa ra mình chuyển đến đây cũng một tháng rồi.

Hạ Thiên ngó mấy món đồ dùng học tập cùng đồng giấy nháp vứt loạn trên bàn công tác của Hà Trình, áy náy nói: “Trong khoảng thời gian qua, được chú chiếu cố, chiếm dụng quá nhiều thời gian của chú rồi.”

“Không có việc gì.” Hà Trình không nhìn Hạ Thiên, vừa tắt máy tính vừa không để ý, nói, “Chúng ta hiện đang trong tuần trăng mật, nếu tôi không ở nhà, cả ngày chạy ra ngoài để cho người khác thấy cũng không được hay.”

Hạ Thiên vốn đang cảm kích dâng trào bị cái từ ‘tuần trăng mật’ sắc ghen trở lại, hai má đỏ ửng, cúi đầu nói: “Dạ.”

Hạ Thiên thấy Hà Trình đã tắt máy, vội thu dọn đồ đạc, Hà Trình luôn luôn tắt máy liền đi, căn bản mặc kệ cậu còn ngồi trong thư phòng hay không, Hà Trình không thêm để ý, nhưng Hạ Thiên biết chính mình nên tị hiềm (tránh xa hiềm nghi), mỗi lần đều tận lực ra ngoài trước Hà Trình, không nghĩ một mình một người ngồi trong địa phương vô cùng mẫn cảm này.

Hạ Thiên quơ hơn nửa đồ trên bàn vào trong túi xách, thật vất vả thu gọn hết, vội vã kéo khóa lại, dùng hơi nhiều sức, cái tay kia lại không cầm chắc túi xách, nửa túi đồ liền rớt hết trên thảm.

Hàn Trình bật cười: “Tay chân lóng ngóng.”

Hạ Thiên bị chính mình chọc cười, cúi xuống nhặt đồ, Hàn Trình rất thân sĩ cúi xuống nhặt giúp cậu, Hạ Thiên vừa từ chối vừa thu thập đồ, Hàn Trình nhặt lên mấy cuốn vở, chỉnh lại ngay ngắn, vừa định đưa cho Hạ Thiên, đang chần chừ, chợt nhíu mày hỏi: “Đây là... cái gì?”

Hàn Trình rút ra một phong thư hồng phấn từ trong chồng vở.

Hạ Thiên mở mịt mắt ngẩng đầu: “Cái gì cơ?”

Hàn Trình đặt chồng vở của Hạ Thiên lên bàn, cầm lấy phong thư hồng phấn lật trước lật sau xem xét.

Trên phong thư thoang thoảng hương thơm, trên nếp gấp còn dán một hình trái tim — đây là cái gì, không cần nói cũng biết.

Hàn Trình ngồi lại xuống ghế, hứng thú nhìn ngắm phong thư trong tay, hỏi: “Ai đưa cho cậu?”

Hạ Thiên mộng cả người, lặp lại lời y: “Đúng vậy... ai đưa cháu?”

Hàn Trình bật cười: “Chính cậu không biết?”

“Không... không biết ạ.” Hạ Thiên cũng không rõ lắm, đáp, “Từ trong vở bài tập rơi ra? Hôm nay cháu không mở vở ra coi...”

Hạ Thiên cũng không biết tại sao mình lại sốt sắng giải thích như vậy: “Hôm qua chú có kiểm tra qua vở bài tập của cháu, không bị sai, cho nên thầy giáo trả vở cháu cũng không xem lại, cháu thật không biết ai đã bỏ vào.”

Hàn Trình vừa nãy nhìn một cái là biết Hạ Thiên thật sự không biết gì, y cười, đưa phong thư cho Hạ Thiên: “Vậy liền cầm lấy xem đi.”

Hạ Thiên tiếp nhận phong thư màu hồng phấn, giơ lên trước ngọn đèn kiểm tra xem bên trong có thư hay không, có phải hay không chỉ là trò đùa dai của ai đó.

Tất nhiên, bên trong có thư.

Hàn Trình nâng mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Hạ Thiên, môi mỏng hơi mím.

Thực ra điều này không phải là việc gì ngoài ý muốn cả, Hạ Thiên vóc dáng cao gầy, diện mạo dễ nhìn, tính cách rất tốt... trừ thành tích có chút kém, cơ hồ không có khuyết điểm gì khác, mà đám trẻ ở tầm tuổi này, thành tích học tập không phải là tiêu chí để thích hay không thích một người.

Thậm chí có thể nói, tại một ngôi trường nơi nơi là học bá như Hoa Thiên, thành tích kém như Hạ Thiên thậm chí lại trở thành một điểm hấp dẫn người khác.

Vì để sự kiện Hàn Hạ hợp tác đứng đầu tiêu điểm, chuyện hôn sự của hai người vẫn chưa tuyên truyền ra bên ngoài, ở trong mắt người khác, Hạ Thiên vẫn là một cậu trai độc thân.

Một cậu trai như vậy, không được người ta yêu thích mới là chuyện lạ.

Mà ở cái tuổi này, tựa hồ cũng có thể đi hưởng thụ đoạn tình cảm ngây thơ trong sáng nhất.

Trên lí trí Hàn Trình nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng y lại nói một kiểu khác: “Việc học làm trọng, đừng đặt tình lực vào quá nhiều chuyện khác.”

Hạ Thiên vẫn chưa bóc thư ra xem, nghe vậy thoáng sửng sốt: “Ừm... vâng.”

Hàn Trình mỉm cười nhắc nhở: “Nếu không nghĩ muốn yêu đương, bình thường nên bảo trì khoảng cách với bạn học có thái độ mờ ám, đừng khiến người ta hiểu lầm, đừng cấp họ hi vọng không có thực.”

Hạ Thiên ừ ảm gật đầu.

Hàn Trình kéo lại khóa cặp giùm Hạ Thiên xong, đưa túi lại trả cho cậu: “Được rồi, đi ngủ đi.”

Hạ Thiên ôm cặp ra cửa, lúc mở cửa chợt sững sốt một chút mới cảm thấy không đúng, cậu quay lại nhìn Hàn Trình còn đang ngồi ở đó, chần chờ mở lời: “Chú Hàn... lúc trước không phải chú từng nói, chúng ta không can thiệp vào chuyện của nhau, ách... chuyện tình cảm lẫn thân thể... gì đó sao?”

Hàn Trình cở ra hai nút áo cổ thả lỏng thân thể, gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng vừa rồi, tôi lấy thân phận trưởng bối nói chuyện với cậu.”

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, lạnh nhạt nói tiếp: “Dù cho không có hôn ước, Hàn gia cùng Hạ gia cũng là thế giao, hai năm kia, tôi với cha cậu từng hợp tác qua, thân là thế gia thúc thúc, giáo dục cậu vài câu, không có quá phận chứ nhỉ?”

Hạ Thiên bỗng nhiên cảm giác chính mình vừa rồi nói chuyện đặc biệt không lễ phép, vội gật đầu: “Không không, không quá.”

Hàn Trình gật đầu: “Tốt rồi, không có ý giá huấn cậu đâu, chỉ là thấy cậu còn nhỏ, không nhận được nên nói vài câu thôi, đi ngủ đi.”

“Chú Hàn ngủ ngon.” Hạ Thiên đi được một bước, lại nghĩ tới điều gì, quay đầu nói, “Lúc này chú có nói ngày mai có việc, không thể ngủ nướng, là chuyện gì ạ?”

Hàn Trình xoa xoa mi tâm: “Vừa này mới nói một nửa, quên nói cho cậu. Hôm nay tôi cùng Nghiêm đồng gặp mặt, hàn huyên chút chuyện hợp tác, nói xong công việc, Nghiêm đồng hỏi đến cậu... vài chuyện vụn vặt nên tôi không nhắc lại làm gì.”

“Chỉ có điều nhờ Nghiêm đồng nhắc nhở tôi mới nghĩ đến, cậu tới đây cũng được một tháng, ngày mai, nên là ngày cậu về nhà mẹ đẻ.” Hàn Trình mỉm cười, “Là do tôi sơ sót, tôi đã dặn người chuẩn bị đồ đạc, ngày mai tôi sẽ cùng cậu về Hạ gia.”

Hai má Hạ Thiên nhanh chóng đỏ bừng, ấp a ấp úng, nửa ngày nói không ra lời, ngược lại Hàn Trình lại rất thản nhiên nói tiếp: “Tôi vốn định từ chối, nhưng sợ Nghiêm đồng nhìn ra được đầu mối... thực ra cũng không có gì đâu, chỉ là về nhà ăn bữa cơm mà thôi, không thành vấn đề chứ?”

Hạ Thiên gian nan gật đầu: “Không.”

Hàn Trình mỉm cười nói: “Vậy nhé, ngủ ngon.”

9. Chương 8

“Hàn gia đại công tử thật...”

“Gọi Hàn Trình.” Nghiêm Lệ Hoa đánh gãy lời Hạ Tư Tư, từ trong gương liếc ả, “Đều là thân thích, trên bối phận con còn là trưởng bối của nó, lại nói chuyện như vậy nữa, để người khác nghe được đều chê cười.”

Hạ Tư Tư nghe tới hai chữ ‘trưởng bối’, mày chau lại, ả ghen một hơi, sửa lời nói: “Cậu Hàn Trình đó, thật sự nói Hạ Thiên điểm nào cũng tốt?”

Nghiêm Lệ Hoa sửa sang đầu tóc xong, gật đầu: “Đúng vậy, mẹ hỏi nó Hạ Thiên có phải gây thêm phiền toái, có phải là rất nghịch ngợm làm phiền đến nó không... Nó đều nói không.”

Hạ Tư Tư cười nhạo: “Điều này thì chứng minh được gì? Người ta khả năng chỉ đang khách khí mà thôi.”

“Không hẳn.” Nghiêm Lệ Hoa buông lược, nói, “Mẹ hỏi nó chút chuyện vụn vặt, nó nói rất chi tiết, không phải sớm chiều ở chung thì sẽ không biết. Nghe ý tứ nó, hai người sớm chiều chung đụng, hơn nữa mẹ cũng nghe nói, dạo này Hàn Trình cắt liên lạc với những người nó thường lui tới, trong một tháng này trừ những cuộc xã giao bắt buộc phải đi, còn lại nó đều không lêu lổng bên ngoài, cũng không mang Hạ Thiên ra ngoài, bên ngoài đều đồn nó đổi tính rồi, đều bị Hạ Thiên mê hoặc.”

Hạ Tư Tư cười lạnh: “Ai mà không có lúc yêu thích nhất thời đâu, không phải là cũng nói không đưa Hạ Thiên ra ngoài chơi sao? Như thế người khác sao biết hai người bọn họ có tốt đẹp hay không đâu? Thật hay giả, cũng chỉ có bọn họ đóng cửa lại mới biết mà thôi.”

“Ừ, chuyện nhà người ta, tự nhà họ biết là được.” Nghiêm Lệ Hoa liếc Hạ Tư Tư, ám chỉ, “Không cần người ngoài lắm lời.”

Hạ Tư Tư nhớ tới việc xảy ra trong bữa tiệc sinh nhật ngày đó, mặt đỏ bừng, mạnh miệng cãi lại: “Ai thêm bận tâm, mà con nghe nói Hạ Thiên chuyển trường rồi?”

“Ừ, Hàn Trình xử lý giúp nó, hiện tại đang theo học ở Hoa Thiên.” Nghiêm Lệ Hoa hiếm khi lại cởi bỏ tây trang, khoác lên mình một bộ sườn xám đen tuyền, mục chọn tới chọn lui, rút cuộc lấy một bộ vòng cổ trân châu không lớn không nhỏ, đeo lên ngắm nghía, nói: “Chuyện này nguyên bản mẹ cũng không tin, Chu Vận nói bọn nó cái gì mà... vừa gặp đã yêu. A, tính cách của Hàn Trình, người nào mà chưa rõ? Nhìn thấy con trai ả lại không thể kiềm chế nổi? Lừa ai chứ.”

Hạ Tư Tư tiếp lời: “Đúng thế, sao có khả năng đó chứ...”

“Thế nhưng giờ thì mẹ đã tin rồi.” Nghiêm Lệ Hoa lạnh lùng nói, “Mấy ngày nay Hàn Trình rất quan tâm Hạ Thiên, mặc kệ là bị Hạ Thiên mê hoặc nhất thời, hay là thật sự yêu thích Hạ Thiên, hiện tại tâm quan trọng của Hạ Thiên trong lòng nó không hề nhỏ, chỉ bằng điều này, con phải đối xử tốt với Hạ Thiên một chút... Ít nhất cũng phải khiến thiên hạ tin là các con quan hệ rất tốt.”

“Mặc kệ con có thích hay không, lát nữa vẫn phải giả bộ vui vẻ cho mẹ. Lúc gặp mặt, con phải tỏ ra khách khí với Hạ Thiên một chút đó.”

Mi gian Hạ Tư Tư lóe qua một tia không kiên nhẫn, nói: “Con có thể viện cớ có việc không? Con không được thoải mái lắm... muốn ra ngoài hóng gió.”

Hạ Tư Tư đứng dậy, ả chưa kịp đi ra ngoài, Nghiêm Lệ Hoa đã cả giận quát: “Đứng lại đó!”

“Con lười trưng ra khuôn mặt tươi cười với nó, không được sao?” Hạ Tư Tư quả thực phiền muộn chết, “Mẹ biết thừa là con sẽ không vờ vui vẻ mà...”

“Vậy thì liền học.” Nghiêm Lệ Hoa triệt để sa sầm mặt xuống, “Một lát nữa không riêng gì hai đứa nó lại đây, chị dâu con, cùng mấy thế gia quan hệ tốt với nhà chúng ta cũng đến, mẹ buộc phải làm cho bọn họ biết nhà chúng ta vẫn luôn hòa thuận!”

Hạ Tư Tư khó chịu cãi lại: “Biết thì thế nào? Chuyện hợp tác giữa hai nhà không phải bàn bạc cũng tương đối xong xuôi rồi sao? Để cho người khác cảm thấy chúng ta hòa thuận thì có ích gì với mẹ chứ?”

“Không phải đối với mẹ, mà là có lợi cho con.” Nghiêm Lệ Hoa bị Hạ Tư Tư chọc tức đến đau dạ dày, mục ngồi xuống, khiến ngữ khí của mình ôn hòa chút, “Con nhìn Chu Vận xem... Bình thường im thin thít, kiêu tiền, nuôi nấng Hạ Thiên, cũng đã không xem thường rồi, bây giờ lại còn kiếm cho Hạ Thiên một vị hôn phu mà không một ai có thể tưởng tượng nổi... chính mẹ trước kia cũng không dám nghĩ tới. Hạ Thiên với Hàn Trình đã là vợ chồng, về sau tài sản của Hạ gia, không cần Chu Vận nói thêm gì, mẹ cũng không thể bớt xén của Hạ Thiên quá nhiều, bằng không Hàn Trình bên kia chúng ta không thể nói được đâu.”

Nghiêm Lệ Hoa nhú mày nhìn Hạ Tư Tư: “Nhưng con thì sao?”

Hạ Tư Tư sững sốt.

“Mẹ muốn con được người ta đánh giá cao.” Nghiêm Lệ Hoa chậm rãi nói, “Quan hệ tốt với Hàn Trình Hạ Thiên, sau này hôn sự của con không kém được, rõ chưa?”

Quan hệ đến bản thân, Hạ Tư Tư dĩ nhiên thành thật hơn nhiều, gật đầu không nói gì.

Quan hệ đến chính mình, Hạ Tư Tư thành thật rất nhiều, gật đầu không nói.

Nghiêm Lệ Hoa khẽ thở dài, đột nhiên có điểm hâm mộ Chu Vận... Ít nhất mẹ chưa từng thấy Chu Vận tổn công tổn sức dạy dỗ Hạ Thiên như vậy.

Vắt vả thì vẫn cứ vắt vả, nhưng hiệu quả lại rõ rệt, một giờ sau, thời điểm Hàn Trinh cùng Hạ Thiên đến, Hạ Tư Tư ít nhất cũng đã duy trì được vẻ mặt lễ phép, tươi cười chào hỏi Hàn Trinh Hạ Thiên, phảng phất như sự cố tại bữa tiệc sinh nhật kia không hề tồn tại.

Hàn Trinh không chấp nhận với đàn bà con gái, nên cũng làm bộ như chưa từng phát sinh chuyện kia, theo lễ đáp lại Hạ Tư Tư, đi tới vấn an Chu Vận.

Chu Vận không yên lòng con trai, một tháng này thường xuyên liên hệ với Hạ Thiên, liên hệ nhiều, biết cuộc sống ở chung của hai người, liền yên tâm hơn nhiều, bà khách khí cười với Hàn Trinh, nói: “Hạ Thiên ham chơi, cũng nghịch ngợm lắm, một tháng này làm phiền cậu lắm phải không?”

Hàn Trinh vừa muốn mở lời, đáy mắt liếc thấy Nghiêm Lệ Hoa tươi cười đi qua, Hàn Trinh hiểu ra, cười nói với Chu Vận: “Quả thật có chút ham chơi, nhưng không có nghịch ngợm lắm, có đôi khi hơi nhác học, nhắc nhở một chút liền biết chăm chỉ... Chuyện học hành mẹ không cần lo lắng, có con kèm cặp mà.”

Chu Vận thông qua Hạ Thiên đã biết chuyện Hàn Trinh mỗi ngày kèm cậu làm bài tập, áy náy nói: “Rất chậm chễ thời gian của cậu...”

“Không đáng gì hết.” Hàn Trinh mỉm cười, “Đó vốn là trách nhiệm của con, chào Nghiêm đồng.”

Hàn Trinh gật đầu chào Nghiêm Lệ Hoa, Nghiêm Lệ Hoa cười nói: “Sao vậy? Chuyện học của Hạ Thiên hiện tại do cậu kèm sao? Phí tâm quá.”

Một thân thích ở bên nghe nói thế liền cười tiếp lời: “Ai ui, dạy kèm Hạ Thiên sao? Ha ha ha, đó không phải là ‘phí tâm’, là ‘lao lực’ mới đúng.”

Khuôn mặt Nghiêm Lệ Hoa cứng đờ, đầu ngón tay Chu Vận hơi siết lại... Nhờ phúc của Nghiêm Lệ Hoa cùng Hạ Tư Tư, thành tích bết bát của Hạ Thiên từ lâu đã là trò cười của mọi người, Nghiêm Lệ Hoa không chỉ một lần nói với người khác, đầu óc Hạ Thiên không được tốt, sách vở học không vào, về sau xử lý gia nghiệp khẳng định phá sản cho coi. Mà lời Hạ Tư Tư nói, còn khó nghe hơn nhiều.

May mà Hạ Thiên đã nghe đến nhảm tai mấy câu châm chọc khiêu khích đại loại như ‘chỉ là đùa một chút’ kia, sớm đã miễn dịch rồi.

Nhưng Hàn Trinh lại không như vậy.

Hàn Trinh nhìn về phía vị họ hàng nói đùa hơi quá trớn kia, ý cười nơi khóe môi nhạt dần, phòng khách đột nhiên im phăng phắc, mọi người nhìn nhìn nhau, xấu hổ không biết nói sao cho phải.

Chu Vận có chút bất an nhìn Hạ Thiên, Hạ Thiên gượng cười, ghé vào tai Chu Vận khẽ nói: “Mẹ biết vì sao con từng nói với mẹ con có chút sợ ngài ấy đi... Lúc ngài ấy nghiêm mặt, con cũng chẳng dám nhìn...”

Chu Vận bóp bóp tay Hạ Thiên ý bảo cậu đừng nói nữa, miễn cho người khác nghe được. Nghiêm Lệ Hoa cười cười, đang muốn định nói giỡn vài câu, Hàn Trinh đột nhiên lạnh nhạt cười: “Cô nói lao lực, là cảm thấy lấy trình độ của tôi, dạy dỗ Hạ Thiên tương đối có hết sức đi? Ngại quá... lần đầu tiên bị người khác nghi ngờ chỉ số thông minh, nhất thời không phản ứng kịp.”

Vị họ hàng kia cố vớt vát: “Gì cơ? Không phải đâu, tôi không nói ngài...”

“Chẳng qua, với tình hình hiện tại, dạy dỗ Hạ Thiên vẫn không hề vắt vả lắm, tôi không hề ngốc, em ấy cũng rất thông minh, chương trình học tiến hành rất thuận lợi.” Hàn Trinh lễ phép cười, kết thúc đề tài này, quay đầu tiếp tục trò chuyện với Chu Vận.

Bầu không khí trong phòng nháy mắt khôi phục như thường, Nghiêm Lệ Hoa thở phào nhẹ nhõm, tự mình đi nói chuyện với vị họ hàng nọ, xoa dịu bầu không khí.

Chu Vận cảm niệm nhìn Hàn Trinh, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn cậu.”

“Mẹ không cảm thấy con thất lễ là tốt rồi.” Hàn Trinh lạnh nhạt nói.

“Sao lại thế được chứ.” Chu Vận nhìn nhìn Hạ Thiên, khẽ nói: “Hạ Thiên!”

Hạ Thiên còn chưa thoát khỏi chuyện vừa rồi, đột nhiên bị điểm danh, hoảng sợ, cậu không biết Chu Vận đang giục mình nói lời cảm tạ đến Hàn Trình, chỉ nghe được mỗi câu trước đó của Hàn Trình, lắc đầu nói: “Không thất lễ không thất lễ.”

Hàn Trình nhin cười, không nói.

Chu Vận nhìn hai má Hạ Thiên ửng đỏ, khẽ cau mày.

Chỉ chốc lát sau đồ ăn đã được chuẩn bị tốt, mọi người liền vào bàn ngồi.

Trong chuyện làm ăn mọi người đều có lui tới, chuyện trò tất nhiên không ngoài hướng đi sắp tới của thị trường, hay sắp sửa thay đổi chính sách, vân vân, nói đến cách kinh doanh, ngược lại thân thiện hơn vừa này.

Trường hợp này, Hàn Trình không ngoài ý muốn là tiêu điểm của mọi người, y vừa dùng bữa, vừa cùng mọi người chuyện trò việc làm ăn, đồn thời mẫn cảm phát hiện ra... trên bàn đang có rất nhiều ánh mắt, đều là nhìn y cùng Hạ Thiên.

Hiển nhiên, tò mò chuyện sinh hoạt của hai vợ chồng y không chỉ riêng mình Hạ Tư Tư.

Hàn Trình cùng Hạ Thiên, bất kể so về phương diện nào cũng đều không cân xứng, kết hôn lại gấp gáp, trước đó Hàn trình còn cự tuyệt tổ chức hôn lễ, ai ai cũng rõ mỗi hôn nhân này là vì chuyện hợp tác hai nhà Hàn Hạ, nhưng hồi đầu Hàn Trình cư xử quá mức có lệ cùng công sự hóa, khiến mọi người đều cảm thấy y đối xử với Hạ Thiên cực kỳ lạnh nhạt.

Đối với Hạ Thiên cùng Chu Vận, tất cả mọi người đều mang lòng thương hại — bị trở thành quân cờ làm đám hỏi thì thôi đi, đã thế đối phương còn đối xử với Hạ Thiên chẳng tốt gì.

Mà vừa rồi Hàn Trình lại tỏ ra che chở Hạ Thiên khiến ai ai cũng không ngờ tới. Trong lòng mọi người vẫn còn nghi ngờ, trong bữa ăn, ai cũng cố ý vô tình liếc mắt lưu ý đôi vợ chồng son kia.

Hạ Thiên không mẫn cảm như vậy, nhưng Hàn Trình thì lại nhận ra.

Nếu là bình thường thì thôi đi, nhưng vị họ hàng xa vừa rồi nói năng lỗ mãng khiêu khích Hàn Trình, lâu lắm rồi chẳng ai dám mạo phạm y, không trả thù một chút, y thấy ngứa ngáy lắm.

Cho nên, Hàn Trình thường thường quay qua thấp giọng thì thầm đôi câu với Hạ Thiên, tranh thủ giữa lúc nói chuyện, y cũng không quên gấp chút đồ ăn Hạ Thiên thích, săn sóc đến mức người khác tưởng không lưu ý cũng không được.

Đến lúc Hạ Thiên cảm giác ra chút gì đó, bữa cơm cũng đến hồi kết thúc.

Hạ Thiên có chút ngượng ngùng, khẽ nói với Hàn Trình: “Ngài đừng chiếu cố cháu nữa... bọn họ đều đang nhìn kia.”

“Đều đã lớn như vậy, còn sợ người khác xem à?” Hàn Trình hơi nghiêng đầu, buông mi mỉm cười nhìn Hạ Thiên, từ góc độ của người bên ngoài nhìn qua, ánh mắt Hàn Trình nhìn Hạ Thiên càng thêm dịu dàng. Mấy cô nương chưa lập gia đình có điểm hâm mộ mà nhìn Hạ Thiên, thậm thì nói chuyện.

Hàn Trình nhẹ giọng nói, “Vừa lúc cậu phát hiện ra... gấp cho tôi chút đồ ăn, động tác thuần thục một chút.”

Hạ Thiên đỏ mặt, khó xử nhìn về phía Hàn Trình, nhỏ giọng xin tha: “Mẹ cháu còn đang nhìn mà...”

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, khloe miệng mang theo ý cười không cho cự tuyệt, y hạ giọng nói: “Có tin là tôi còn có cách khác, càng có thể chứng minh đôi ta vô cùng thân mật không? Thử cách khác nhé?”

Vành tai Hạ Thiên chậm rãi đỏ lên, cậu cố gắng tỏ ra bình tĩnh, vừa lúc một món cuối cùng được mang lên, Hạ Thiên dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, cố nén thẹn thùng gấp một miếng, đặt vào trong bát Hàn Trình.

Mọi người nhìn qua, thấy Hàn Trình thản nhiên gấp đồ ăn Hạ Thiên gấp cho y, cho vào miệng.

Hạ Tư Tư ngồi gần đó đang cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười, giật mình đánh đổ ly rượu.

10. Chương 9

“Hàn Trinh và Hạ Thiên quan hệ thật tốt, con có thể yên tâm rồi. ”

Bữa tối xong, mọi người tốp năm tốp ba tụ lại nói chuyện phiếm, một vị thân thích quan hệ tốt với Chu Vận bắt chuyện: “Ngay từ đầu tôi cũng nghĩ tuổi tác chênh lệch nhiều quá, nhưng hiện tại xem ra, tuổi hơi lớn một chút thì ổn trọng, cũng càng săn sóc hơn. »

Chu Vận hồi tưởng tình huống vừa xảy ra trên bàn cơm, trong lòng ngũ vị tạp trần, cô miễn cưỡng nở nụ cười, gật đầu: « Vâng, rất biết chăm sóc người khác. »

Cách đó không xa, Hàn Trinh – ‘rất biết chăm sóc người khác’ đang đứng bên Hạ Thiên, uống một ngụm nước, nói: « Qua tầm 15p nữa, chúng ta đi chào Nghiêm đồng với mẹ cậu rồi về. »

Bị mọi người, hoặc thường thường, hoặc cố ý vô tình, hoặc thiện ý hoặc tìm tòi nghiên cứu mà nhìn mình, Hạ Thiên sớm đã không được tự nhiên muốn đi, nghe nói vậy liền gật đầu: « Ừm. »

Hàn Trinh nhìn kĩ sắc mặt Hạ Thiên, mỉm cười hỏi: « Lạnh lùng như vậy, tức giận sao? »

« Hử? » Hạ Thiên ngẩng đầu, mê mang hỏi lại: « Tức giận cái gì cơ? »

Hàn Trinh mỉm cười nhắc nhở: « Gấp đồ ăn. »

« Ngài... » Hạ Thiên khóc không ra nước mắt, cậu không nhớ tới chuyện đó, nhưng Hàn Trinh vừa nhắc tới, trong đầu không ngừng lặp lại hình ảnh gấp đồ ăn, mặt Hạ Thiên đỏ bừng lên, cậu xoa xoa mặt mũi, không tự nhiên nói, « Không đến mức đó, có gì đâu mà đáng tức giận. »

« Nếu tức giận liền nói với tôi. » Hàn Trinh hiện tại ngẩng lại, vừa rời trước mặt Chu Vận khiến Hạ Thiên tỏ ra thân mật với mình như vậy, là có chút quá phận, anh nhẹ giọng nói, « Lần sau... nếu có lần sau, không muốn phối hợp diễn trò, nói thẳng với tôi là được. »

Hạ Thiên không tín nhiệm nhìn Hàn Trinh, Hàn Trinh bắt đắc dĩ cười: « Vừa nãy chỉ là trêu cậu thôi, cậu không vui, chẳng lẽ tôi thật sự sẽ ép buộc cậu sao? »

Hạ Thiên tránh đi nhìn nơi khác, nhỏ giọng than thở: « Dù không ép buộc... Ngài mà tức giận, lời chuyện giả chữ kí nói cho mẹ tôi biết thì sao? Dù sao.... Dù sao nhược điểm của tôi còn ở trong tay ngài, tôi có thể không nghe lời sao. »

Hàn Trinh kinh ngạc, anh vạn lần không ngờ tới, Hạ Thiên còn nhớ rõ vụ giả chữ kí đến thế.

Hàn Trinh không hề cảm thấy, ngày đó mình tìm Hạ Thiên nói chuyện có bao nhiêu nghiêm khắc cũng như đáng sợ cả, anh cho rằng đó chỉ là một lần tâm sự bình thường mà thôi, là một cuộc trò chuyện tri kỷ sau khi kết hôn của hai người, không ngờ Hạ Thiên vẫn mãi canh cánh trong lòng.

Hàn Trinh nhin cười, nói: « Cậu cảm giác nếu mình không làm tôi hài lòng, tôi sẽ đến gặp mẹ cậu đâm chọc sao?»

Hạ Thiên không quá xác định mà nhìn Hàn Trinh, hiển nhiên cho rằng loại sự tình này rất có khả năng sẽ phát sinh.

Hàn Trinh khẽ thở dài trong lòng, tuổi trẻ thật tốt, có thể trắng trợn khả ái đến vậy.

« Yên tâm, chuyện kí tên tôi sẽ không nói cho bất cứ người nào. » Hàn Trinh không muốn khiến Hạ Thiên bởi vì chuyện xấu này mà cả ngày lo lắng hải hùng, cam đoan với cậu: « Vô luận cậu làm gì cũng thế. »

Hai mắt Hạ Thiên sáng lên, hỏi lại: « Ngài nói thật? »

« Tôi nói thật. » Hàn Trinh mỉm cười, « Tuy rằng không biết vì lí do gì mà cậu lại cho rằng tôi sẽ làm cái loại sự tình như đâm chọc này, nhưng tôi xác thật không có thói quen lôi chuyện xấu của người khác ra nói. »

Hạ Thiên nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Có trời mới biết cậu lo lắng thấp thỏm bao nhiêu lâu!

Hàn Trình thấy Hạ Thiên đã thả lỏng liền cười thầm, nói: « Tự mình chơi một lát đi, tôi đi chào tạm biệt bà nội cậu. »

Hàn Trình thoáng dừng lại, cười: « Hôm nay là tôi không đúng, lát nữa sẽ mua chút lễ vật bồi tội. »

Hàn Trình nói xong liền đi tìm Nghiêm Lệ Hoa, cách đó không xa, Chu Vận vẫn luôn theo dõi hai người, liền đi tới: « Định đi về sao con? »

Hạ Thiên ‘dạ’ một tiếng, cười nói: « Hay hôm nay con qua chỗ mẹ nhé, dù sao mai con cũng không có lớp. »

« Chiều mẹ còn đi công ty, không tiện lắm. » Chu Vận dịu dàng cười, « Cuối tuần nhé, mẹ phải điều chỉnh lại thời gian. »

Hạ Thiên gật đầu: « Mẹ nhớ chú ý thân thể, đừng quá mệt mỏi. »

« Không có gì mà mệt hết, ngược lại là con đó... » Chu Vận nhẹ giọng nói, « Mẹ nghe nói, chương trình học hiện tại rất nhiều? »

« Vâng. » Hạ Thiên oán giận cười, « Nội quy trường học rất nghiêm, không thể đến muộn, chương trình học cũng nặng hơn trường cũ nhiều, nhưng cũng ổn ạ, chú Hàn có chào hỏi qua nhà trường, đều rất quan tâm con, bình thường bố trí bài tập cũng đơn giản hơn bạn học, dạo này còn học được không ít thứ nữa ạ. »

« Đừng mệt chết là được. » Chu Vận thay Hạ Thiên sửa sang lại cổ áo, ánh mắt đảo qua cần cổ trắng nõn của cậu, băng quơ hỏi: « Con đi học sớm, không ảnh hưởng Hàn Trình chứ? »

Hạ Thiên lắc đầu: « Hẳn là không ảnh hưởng gì cả? Sáu giờ con dậy chạy bộ, bình thường chú ấy sáu rưỡi tỉnh... Dù sao bình thường trước bảy giờ chú ấy cũng đi xuống lầu rồi, vừa lúc có thể cùng ăn sáng luôn. »

Chu Vận như có điều gì suy nghĩ, gật đầu, lại hỏi: « Bình thường tan học đều làm cái gì? Về thẳng nhà luôn sao? »

« Có đôi khi cùng bạn học ra ngoài chơi, nhưng mà không đi quá muộn. » Hạ Thiên cho rằng Chu Vận đang lo lắng cậu ham chơi, liền cười nói, « Mẹ yên tâm đi, trợ lý của chú Hàn ấy à, nhìn chăm chăm con còn sát sao hơn cả mẹ nữa ấy, bữa nào mà con ăn ngoài, đều phải báo với anh ta trước, đi đâu cũng phải báo, nếu buổi tối ra ngoài chơi, vừa qua mười giờ lập tức gọi cho con liền, báo là đang tối đón con. »

Chu Vận cười cười, nói: « Tận tâm đến vậy cơ à? »

« Đúng vậy ạ... Chỉ có điều tình huống như thế cũng ít, con cũng hiếm khi ra ngoài chơi. » Hạ Thiên cười cười, « Bình thường buổi tối con đều ở nhà đọc sách. »

Chu Vận hài lòng nở nụ cười: « Rất tốt, đừng làm mình mệt là tốt rồi. »

« Không mệt đâu ạ, mỗi ngày chưa tới mười giờ chú Hạ liền giục con đi ngủ rồi. » Hạ Thiên vô tâm vô phách nói, « Có đôi khi chú ấy làm việc đến khuya, nhưng không hề để con phải ngủ muộn. »

Chu Vận vừa mới thoáng buông lỏng, lập tức liền căng thẳng, nhú mày hỏi: « Lúc con học bài, ngồi cùng cậu ta sao? »

« Dạ, đề nào không hiểu có thể hỏi chú ấy luôn. » Hạ Thiên lí nhí đáp, « Chú Hàn đặc biệt dọa người... cái gì cũng biết. »

Chu Vận buông mi, thấp giọng nói: « Nói chung là đừng làm phiền người ta mãi... »

Cáo biệt Nghiêm Lệ Hoa xong, Hàn Trình quay lại, gật đầu với Chu Vận một cái, « Chiều tôi có chút việc, không tiện ở lâu. »

Chu Vận ôn hòa mỉm cười với Hàn Trình: « Chính sự trọng yếu hơn, tôi vừa nghe Hạ Thiên nói, dạo này nó hay làm phiền đến cậu lắm... Hạ Thiên bị tôi chiều hư, quá dính người, cậu lại hay bận rộn, không cần phí tâm vì nó đâu. »

Hạ Thiên lúng túng nói: « Con nào có dính người chứ... »

Nghiêm Lệ Hoa đi cùng Hàn Trình qua, nghe vậy liền trêu: «Dính người thì có làm sao? Hàn Trình chẳng lẽ không nguyện ý muốn Hạ Thiên dính chặt lấy mình à? »

Hàn Trình ngẩn ra, lạnh nhạt đáp: « Đương nhiên nguyện ý. »

Hàn Trình quay sang nói với Chu Vận: « Ngài quá lời rồi, Hạ Thiên rất hiểu chuyện, Hạ Thiên, đi nhé? »

Hạ Thiên vội gật đầu, Chu Vận mỉm cười không nói gì, mà cùng Nghiêm Lệ Hoa tiễn hai người ra ngoài cửa.

Trên đường trở về Hàn gia, Hạ Thiên nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn nổi, nhỏ giọng giải thích: « Cháu không có nói bừa gì với mẹ hết, cháu cũng không biết vì sao mẹ lại cảm thấy cháu.... ừm, cảm giác cháu bám chú... »

« Không có việc gì, » Hàn Trình đương nhiên biết Hạ Thiên sẽ không nói lung tung với người khác, y cúi đầu xem tin nhắn, thản nhiên nói, « Dù có nói gì cũng không sao hết, tôi đã nói trước với cậu rồi, chuyện giữa tôi với cậu, mặc kệ cậu nói gì, tôi đều sẽ thừa nhận. »

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nghe được Hàn Trình nói những lời này, tim Hạ thiên vẫn không cẩn thận mà đập nhanh hai nhịp, cậu vội lảng sang chuyện khác: « Ngài... à đúng rồi, lúc dùng bữa, sao ngài đột nhiên lại... »

Hạ Thiên muốn nói lại thôi, Hàn Trình đặt điện thoại xuống, thoáng chốc liền hiểu rõ: « Cậu muốn hỏi, vì lý do gì tôi lại tỏ ra thân mật với cậu như vậy? »

Hạ Thiên gật đầu.

« Không vì gì cả, chỉ là phát hiện mọi người không cảm thấy chúng ta ân ái, rất khác so với những gì ban đầu chúng ta đặt ra, cho nên muốn cường điệu một chút. » Hàn Trình khinh trào, « Tôi chỉ không tổ chức hôn lễ thôi mà, rốt cuộc phải làm bao nhiêu nữa, mới khiến bọn họ tin tưởng tôi thích cậu đây? »

Hạ Thiên gượng cười: « Không sao đâu, không tin cũng đâu sao. Lại nói hôn nhân kiểu này, đa phần đều chẳng có cảm tình gì mà. »

« Không hề giống. » Hàn Trình thản nhiên nói, « Nếu bọn họ cho rằng tôi rất yêu cậu, thì mới càng tôn trọng cậu hơn. »

« Ít nhất không thể ngay trước mặt tôi mà nói mấy lời kiểu như ‘Dạy bảo người cực mất sức’. »

Hạ Thiên lặng lẽ hỏi: « Ngài còn nhớ sao? »

Hàn Trình mỉm cười: « Nhiều năm rồi chưa từng nghe qua mấy lời kiểu này, rất mới mẻ, cho nên ký ức khắc sâu. »

Hạ Thiên cười rộ lên, Hàn Trình cười nói: « Sao vậy? Chưa thấy qua đàn ông tính toán chi lý sao? »

« Không phải. » Hạ Thiên biết đây là Hàn Trình phát giận giúp mình, nên cười cảm kích.

« Bà nội của cậu... »

Tuy rằng đã ở chung một tháng, nhưng Hàn Trình vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với Hạ Thiên, Hàn Trình không phải là người giao thiệp ngôn thâm (quen biết sơ mà có lời thâm thiết – theo hvdic), bình thường cũng không hay nhắc đến chuyện nhà Hạ Thiên, nhưng hôm nay anh thật sự có chút không nhịn được muốn xen vào, Hàn Trình châm chọc dùng từ: «Bà nội của cậu, luôn đối xử với cậu như vậy? »

Hàn Trình không tin Chu Vận ngày ngày ở bên ngoài bôi đen con trai mình, nếu không phải là bà... vậy thì cũng chỉ có thể là Nghiêm Lệ Hoa với Hạ Tư Tư mà thôi.

Hạ Tư Tư là kẻ chẳng có đầu óc, không làm được trò mèo gì to tát, nhưng Nghiêm Lệ Hoa lại không như vậy, mụ không thích Hạ Thiên, có thể suy nghĩ ra càng nhiều phương thức ghê tởm tra tấn Chu Vận và Hạ Thiên.

Hạ Thiên không nói gì, coi như là cam chịu.

Hàn Trình thản nhiên nói: « Thật đủ nhẫn tâm. »

Hạ Thiên gạt đầu, thở dài: « Bằng không, cũng không thể đem tôi gả cho ngài mà. »

Hàn Trình: « ... »

Hạ Thiên nháy mắt cái liên ý thức được mình vừa nói sai, vội vàng bổ cứu, tinh chuẩn đập đúng hố bom thứ hai: « Không không không, bà nội vốn muốn tôi lấy em họ của ngài, lúc ấy suýt nữa thì thành, nhưng mẹ tôi không đồng ý... »

Nhắc tới thằng em họ có cuộc sống cá nhân bại hoại kia của mình, ý cười trên mặt Hàn Trình nhạt đi, anh buông lỏng cả vạt, nói: « Tôi nhớ đã từng nói với cậu, không cần phải nhắc lại chuyện của cậu với Hàn Minh, quên rồi? »

Nhiệt độ trong xe nháy mắt hạ xuống mấy độ, Hạ Thiên thống khổ bùm mặt, thầm nghĩ mở cửa xe nhảy ào ra quá.

May mắn, di động của Hàn Trình đổ chuông, Hàn Trình liếc nhìn di động, nhỏ giọng nói với Hạ Thiên: « Lần sau không được lấy lí do này nữa. »

Hạ Thiên như được đại xá, vội vàng gạt đầu, tỏ vẻ mình tuyệt đối sẽ không bao giờ nhắc tới, bấy giờ Hàn Trình mới tiếp điện thoại.

Hàn Trình cùng đối phương đàm luận chuyện làm ăn, Hạ Thiên lòng còn sợ hãi rúc ở một bên, dậm chân đấm ngực.... tại mi nhiều chuyện tại mi nhiều chuyện tại mi nhiều chuyện....

11. Chương 10

Hàn Trình nói chuyện điện thoại đến tận khi về tới nhà vẫn chưa ngừng, tài xế dừng xe lại, Hàn Trình dùng ánh mắt ra hiệu Hạ Thiên chờ y, còn mình thì vội vàng phân phó vài câu cho đầu bên kia, xong cúp máy.

“Buổi chiều hoặc buổi tối, nếu muốn đi ra ngoài, nhớ gọi cho Lương Thanh Phong, báo cậu ta một tiếng rồi hẵng đi.” Hàn Trình nhìn thời gian, nói tiếp “Nếu không ra ngoài, nhớ rõ làm bài tập, không cần phải kéo tới chủ nhật, rồi xuống đi.”

Hạ Thiên chớp chớp mắt, lên tiếng: “Ngài không xuống xe?”

Hàn Trình nhìn điện thoại, đáp: “Một đồng việc đang chờ... Đi thôi.”

Hạ Thiên thế mới biết Hàn Trình là đặc biệt đưa mình về, rồi phải đi ngay, cậu liền lúng túng nói: “Lần sau có tình huống như này, ngài cứ nói với cháu trước, tôi tự về cũng được...”

“Không cần.” Hàn Trình cười, “Làm vậy thì không dễ gì ‘thưởng’ đến cậu, không cần thận chiểu cố sao được? Nếu mà cứ làm như thế, lại chẳng nghĩ người ta tốt hơn tôi sao?”

Hạ Thiên đỏ mặt, xin tha nói: “Vừa nãy là cháu nói sai, cháu đều chưa gặp qua... chưa thấy qua người kia.”

Sợ Hàn Trình còn không cao hứng, Hạ Thiên lại bổ sung thêm: “Mà dù cho có gặp rồi đi nữa, khẳng định cũng cảm thấy ngài tốt hơn nhiều.”

Hàn Trình cười cười: “Được rồi, khoảng hai ngày tới tôi sẽ rất bận, có chuyện gì thì gọi cho Lương Thanh Phong, đừng bướng bỉnh.”

Hạ Thiên vội gạt đầu, mở cửa xuống xe.

Trong nhà, di giúp việc đang tính toán nguyên liệu nấu bữa tối, thấy Hạ Thiên đã về, liền cười hỏi: “Buổi tối ở nhà dùng cơm sao?”

“Cháu ở nhà ăn, còn Hàn tổng thì...” Hạ Thiên không chắc lắm, ngập ngừng, “Phòng chừng chưa rõ, nếu cô sợ bị thừa nhiều, trước giờ cơm chiều cháu gọi cho Lương đại ca hỏi trước nhé?”

Dì giúp việc vội lắc đầu: “Thôi khỏi, có gì đâu chứ? Đừng làm phiền người ta, trước kia cũng thường làm cơm mà người không về ăn, cháu ở nhà là được rồi.”

“Haiz, nếu chú ấy mà không về thì cháu sẽ cố ăn nhiều một chút.” Hạ Thiên mỉm cười, đi lên lầu.

Hạ Thiên cũng không có thói quen ngủ trưa, trở lại phòng đổi quần áo xong, cậu liền thành thật ngồi làm bài tập.

Hạ Thiên thường kém tập trung, mới làm được mấy đề liền bắt đầu lơ đãng, bất tri bất giác, lại nghĩ tới Hàn Trình.

Ngàn lần vạn lần không thể đề cập Hàn Minh trước mặt Hàn Trình nữa... Trong lòng Hạ Thiên còn sợ hãi, mình chỉ là băng quơ một câu, Hàn Trình lại biến sắc.

Tuy rằng không nói mấy lời sắc bén đâm chọc, thần sắc nghiêm nghị, nhưng Hàn Trình chỉ lẳng lặng nhìn mình thôi, Hạ Thiên liền khó có thể chống đỡ nổi, cứ luôn cảm giác giấy tiếp theo Hàn Trình sẽ gọi Lương Thanh Phong đến, trói mình vào tảng đá thả trôi sông.

Khí tràng quá dữ, Hạ Thiên khê thở dài.

Hạ Thiên có điểm đồng tình Lương Thanh phong, có một ông sếp như vậy, nếu chẳng may làm sai việc gì, chưa cần người ta nói gì, chính mình liền hận không thể lấy cái chết tạ tội đi?

Bất quá... Hạ Thiên lại nhịn không được nghĩ nghĩ, Hàn Trình phần lớn thời gian đều rất dịu dàng.

Từ sau khi kết hôn, trong một tháng này Hàn Trình chiều cố Hạ Thiên rất nhiều, quan tâm việc học của cậu, lưu ý việc về thăm nhà... Hàn Trình vẫn luôn giữ một khoảng cách không xa không gần, cự ly vừa phải, có chừng có mực quan tâm Hạ Thiên, khiến Hạ Thiên dù mới đến vẫn thông thả lại tự nhiên, không hề xảy ra trường hợp không quen không thích ứng hoàn cảnh mới.

Ách... Tuy rằng ngẫu nhiên sẽ hơi quá, vì phải biểu hiện ân ái trước mặt người ngoài, làm một ít hành động thân mật.

Hạ Thiên tự nhiên mà nhớ tới tình cảnh Hàn Trình ép mình gấp thức ăn cho y.

Không đúng!

Hạ Thiên ngồi ngay ngắn, bỗng nhiên nghĩ đến, lúc đó mình không có dùng đũa gấp thức ăn riêng!!

Hạ Thiên vắt hết óc, cố gắng nhớ lại.

Trước đó Hàn Trình vài lần gấp đồ ăn cho cậu, đều là dùng đũa gấp riêng, điều này thì Hạ Thiên rất xác định, bởi vì chiếc đũa kia đặt giữa cậu với Hàn Trình, nhưng đến lượt cậu gấp đồ ăn cho Hàn Trình thì...

Lúc ấy Hạ Thiên bị chút chút uy hiếp của Hàn Trình khiến cho đầu óc rối tung rối mù, cậu sợ Hàn Trình chẳng may không hài lòng lại làm ra hành động gì mà ‘càng thân mật’ hơn, vừa lúc món cuối được mang lên, Hạ Thiên chẳng kịp nghĩ gì, trực tiếp gấp một đũa.

Hạ Thiên tận lực nhớ lại, lúc ấy Hàn Trình biểu hiện hình như có chút ngoài ý muốn, chẳng qua anh chưa nói gì, cứ ăn cứ ăn cứ ăn....

Hạ Thiên thống khổ úp mặt xuống bàn... Lúc ấy mình nghĩ cái gì vậy trời?!

Chú Hàn có khi nào nghĩ mình đang cố ý không?

Hơn nữa, thế này có tình là cái đó đó... gián tiếp...

“A a a này mẹ nó sao mà làm bài nổi nữa!” Hạ Thiên vừa xấu hổ lại giận dữ quẳng bút đi, chạy vào toilet rửa mặt rửa mũi, bình phục tâm tình, sau đó vác cái mặt đỏ bừng về tiếp tục làm bài tập.

Đêm đó Hàn Trình quả nhiên không trở về ăn cơm, dì giúp việc đã quen rồi, may mắn còn có Hạ Thiên, buổi trưa Hạ Thiên ăn chẳng được mấy, buổi chiều để mình khỏi nghĩ vẩn vơ, cậu liền làm ba bộ đề thi, đến bữa tối bụng đói kêu vang, một người ăn cơ hồ bằng lượng ăn của hai người.

Lượng ăn của Hạ Thiên thật lớn khiến dì giúp việc cảm giác thành tựu, khi dì thu dọn bát đĩa còn không quên hỏi Hạ Thiên, thích ăn món gì, thích ăn món như thế nào nữa.

“Cháu không kiêng ăn đâu, thật đó.” Hạ Thiên bị dì hỏi đâm ngại, cậu cười nói, “Dì cứ dựa theo khẩu vị của Hàn tổng làm là được.”

Dì giúp việc cười nói: “Đương nhiên, phải chiếu theo sở thích của Hàn tổng rồi, chỉ có điều... Hàn tổng ăn không nhiều lắm, bình thường ăn như kia là quá nhiều, nếu hôm trước mà đi uống rượu, hôm sau chẳng ăn được là bao, làm món gì ngài ấy cũng thấy không có khẩu vị.”

Hạ Thiên còn chưa tới tuổi được phép uống rượu, nhưng cậu cũng biết chút ít: “Uống nhiều quá hôm sau hình như nuốt không trôi, dì làm chút đồ ăn thanh đạm là được.”

“Dĩ nhiên rồi, dì đã ninh canh xương bắp ngô rồi.” Dì quay qua quan sát Hạ Thiên, “Hàn tổng đã lâu không đi ra ngoài xã giao, hôm nay... cũng không biết có về hay không nữa.”

Hạ Thiên khó hiểu, hỏi: “Sau khi đi xã giao chẳng phải về luôn à?”

“Ai nói thế đâu...” Dì giúp việc muốn nói lại thôi, bưng bát đĩa đã thu dọn đi vào phòng bếp.

Hạ Thiên thoáng sững sốt, mới kịp phản ứng lại, ý của dì ấy là... Hàn Trình đêm nay sẽ ngủ lại bên ngoài? Cùng ai?

Hạ Thiên hồi ức lại hồi sáng Hàn Trình tiếp cuộc điện thoại kia, cậu cũng không để ý đến điện thoại của Hàn Trình, lúc ấy lại còn bị Hàn Trình dọa gần chết, căn bản nhớ không nổi lúc ấy Hàn Trình nói những gì.

Thật sự là việc công sao?

Có phải hay không là người trước kia... liên hệ y?

Hạ Thiên nghĩ đến, Hàn Trình trước đó có nói qua, trong tháng trăng mật, y sẽ không tham dự mấy trường hợp kiểu đó, miễn cho người ngoài nhiều chuyện xôn xao, nhưng hiện tại... đã hồi gia gặp người nhà, đã qua tuần trăng mật rồi.

Hai má Hạ Thiên đỏ rực cả chiều, hiện tại chậm rãi lui bớt.

Dì giúp việc thu dọn phòng bếp xong đi ra, thấy Hạ Thiên còn ngồi trước bàn, vẫn là tư thế cũ.

“Ai ui, đây là làm sao?” a đi theo bản năng cảm giác được vừa rồi tại mình nói nhiều chọc Hạ Thiên khó chịu, cần thận cười làm lành, nói “Có phải là ăn cơm nên bụng khó chịu không? Dì nấu chút trà đào tiêu thực nhé?”

Hạ Thiên cười: “Không cần đâu ạ, nó căng luôn, uống không nổi nữa, cháu đi xem sách.”

Dứt lời, Hạ Thiên lên lầu, a đi xoa xoa tay, hồi hận lúc nãy mình lảm lời.

Cô cũng không biết giao dịch giữa Hàn Trình và Hạ Thiên, chỉ biết là, hai người này tuyệt không có bộ dáng phu thê bình thường – Hàn Trình cùng Hạ Thiên luôn luôn đều phân phòng ngủ, hơn nữa cả hai đều ‘giữ mình trong sạch’, chưa bao giờ đặt chân vào phòng đối phương.

Ngẫu nhiên ở cùng nhau, cũng chỉ là trong thư phòng, một người công tác, người kia đọc sách, vào giờ có khi chẳng nói với nhau nổi một câu.

Tuy rằng như thế, a đi vẫn gửi gắm chút hi vọng, rằng điều này là bởi vì Hạ Thiên còn quá nhỏ, lại là học sinh, không thích hợp cùng Hàn Trình thân mật quá, cho nên mới phân phòng ngủ, a đi chăm sóc Hàn Trình nhiều năm, trong lòng dấy lên hi vọng Hàn Trình có thể trải lòng, cùng Hạ Thiên hòa hợp, nhưng hiện tại vừa hết honey moon, Hàn Trình lại bắt đầu đầu thu đêm không về.

A đi thở dài, về phòng nghỉ ngơi.

Tầng hai, Hạ Thiên ngồi trước bàn làm việc, tự giễu cười: “Vẫn là xem sách đi thôi...”

Hạ Thiên tùy tiện cầm cuốn sách giáo khoa môn ngữ văn, lật đến bài ‘Vọng Thiên Môn sơn’ của Lý Bạch, lẩm nhẩm ngâm nga: “Thiên Môn đông đoạn Sở giang khai... Thất sủng liên nên nhiều đọc sách...”

Hạ Thiên bối rối một giờ học thơ, chấp vá lung tung thơ cổ, hơi chút tỉnh tâm lại, làm tiếp bài thi, viết đến tận mười giờ.

Bình thường lúc này Hàn Trình liền giục cậu đi ngủ, đồng hồ sinh học đã hình thành, Hạ Thiên có chút mệt, cậu đi tắm rửa, vừa đi leo lên giường ngủ, chợt nghe chuông cửa vang lên.

Không lâu sau, tiếng chân của hai người vang lên... Đúng là cùng nhau đi lên lầu.

Hạ Thiên sững sốt, khó có thể tin... Đi tìm người khác đã không đúng, lại còn mang về nhà nữa?!

12. Chương 11

Tuy rằng trong lòng có chút ghen tuông, nhưng Hạ Thiên cảm giác chính mình thật sự chẳng có lập trường gì mà không vui, cậu phát giác một lát, mở tủ ra tìm đồ... Cậu nhớ rõ mình có mang theo một bộ bịt tai qua bên này.

Trước kia nơi Hạ Thiên ở có điểm xanh hóa hơi quá, trong khu chim chóc cực nhiều, hôm nào trời nóng còn chưa đến 5h sáng chúng liền riu ra riu rít, lúc ấy Hạ Thiên mua một bộ bịt tai, hiệu quả cách âm cực kì tốt.

Căn nhà của Hàn Trình hiểu quả cách âm í ẹ như vậy, Hạ Thiên không muốn chốc nữa nghe được âm thanh loạn thất bát tao của Hàn Trình và người kia.

Miễn cho... miễn cho càng thêm bực bội.

Bộ bịt tai cũng không lớn, Hạ Thiên quên mất mình quăng ở chỗ nào rồi, lục tìm nửa ngày cũng không thấy, đúng lúc này di động vang, Hạ Thiên cầm lấy nhìn một cái liền sững sốt, là Hàn Trình nhắn tin.

“Ngủ?”

Trong lòng Hạ Thiên không biết sao mà lại thấy khó chịu, cậu mím môi, nhắn lại: “Không có, lập tức ngủ liền.”

Hạ Thiên chà chà mặt, tiếp tục tìm bịt tai, không tới nửa phút, di động của Hạ Thiên lại vang lên, Hạ Thiên cầm lên nhìn... Vẫn là Hàn Trình.

“Chưa ngủ thì đến phòng tôi cầm chút đồ.”

Hạ Thiên nhìn di động, ghen hòng trên trời... Mặt thoát cái đỏ bừng, cậu vừa xấu hổ lại giận dữ đứng bật dậy, cực kì muốn ném điện thoại đi.

Sao lại khi dễ người đến vậy chứ?!

Hạ Thiên nghĩ nghĩ, vẫn là đừng có xúc động, cậu cầm điện thoại nhanh chóng rep lại: “Tôi nằm ngủ rồi, không đi.”

Nhắn xong cậu ném điện thoại qua bên, trong lòng càng khó chịu hơn, cái bịt tai kia không biết mình vứt ở đâu mất rồi?!

Hạ Thiên đẩy rương hành lý lúc cậu dọn tới ra xem, đổ hết ra sàn, vừa muốn cẩn thận tìm kiếm, cửa phòng chợt bị gõ vang.

Tim Hạ Thiên đập nhanh vài phần, cậu hít sâu một hơi, đi tới cửa, mở ra.

Ngoài cửa Hàn Trình còn chưa thay quần áo, trên người mang theo mùi rượu, y nhìn đồng lộn xộn trong phòng Hạ Thiên, lại nhìn nhìn rương hành lý để một bên, khẽ nhíu mày: “Làm sao đây?”

Hàn Trình thân nhiên nói tiếp: “Vừa về gặp mẹ, giờ lại muốn thu dọn đồ đạc về nhà mẹ đẻ sao?”

Hạ Thiên ghen lời, chút bực bội lúc trước bất tri bất giác tiêu tan, cậu ngốc ngốc nhìn đồ Hàn Trình cầm trong tay, không đầu không đuôi hỏi một câu: “Cái kia, không phải là do cách âm không tốt sao, tôi còn chưa tìm được đồ bị tai...”

Hàn Trình mày cau càng sâu, y liếc toàn thân Hạ Thiên từ trên xuống dưới, đưa bánh dâu tây cho cậu, “Không ngờ lại về muộn đến vậy... Nếu sợ khó tiêu thì đừng ăn, miễn cho ngày mai lại không thoải mái.”

Hàn Trình thấy Hạ Thiên vẫn là dáng vẻ ngây ngốc đó, bất đắc dĩ nói: “Quên rồi? Hôm nay nói muốn mua đồ vật bồi tội... Ngồi trên bàn rượu ngốc cả tối, không rảnh đi mua đồ, trên đường trở về mang chút bánh cho cậu, không thích thì đừng ăn, hơi lạnh đó.”

“không không tôi thích.” Hạ Thiên vội vàng tiếp, cậu nhìn nhìn Hàn Trình, do dự mở lời, “Tôi vừa nghe thấy, có ai đó cùng ngài trở về...”

“Lương Thanh Phong tới cầm món đồ, đã đi.” Hàn Trình nhìn kĩ sắc mặt Hạ Thiên, nhú mày, “Đến cùng cậu làm sao vậy?”

Hạ Thiên nhắm chặt mắt, ở trong lòng đem mình chửi đốn một trận, mới miễn cưỡng nói: “Không có việc gì... Vừa định ừ, cái kia, làm một lần diễn tập quân sự.”

Hàn Trình khó hiểu nhìn Hạ Thiên, bật cười: “Hai ta đến cùng ai mới là người uống nhiều?”

“Ngài uống nhiều?” Hạ Thiên xấu hổ vô cùng, tận lực nghĩ ra đề tài khác, nhanh chóng nói, “Có khó chịu lắm không? Dì giúp việc ninh cho ngài nồi canh xương ngô, có muốn uống một chút không? Hay muốn uống thứ khác để giải rượu? Sữa bò có được không?”

Hôm nay Hàn Trình đích thật uống không ít, lúc này dạ dày cực kì không thoải mái, y hơi do dự, gật đầu: “Canh xương thì thôi, giúp tôi hâm nóng ít sữa đi.”

“Dạ.” Hạ Thiên vội vội vàng vàng xuống lầu.

Hạ Thiên chạy nhanh vào bếp, tìm một chiếc xoong nhỏ, rót non nửa nồi, bật bếp.

Hâm nóng sữa cần một chút thời gian, Hạ Thiên nhìn bánh dâu tây để bên bàn, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch.

“chính mình đang vui vẻ chuyện gì vậy?”

Không biết Hàn Trình xuống lầu từ lúc nào, áo vest đã cởi, sơ mi thoát vài nút, cổ tay xắn lên, lộ ra một đoạn cánh tay.

“Không, cháu... thích món này.” Hạ Thiên cười cầm một miếng lên, ăn, ”Ngọt lắm.”

Hàn Trình ngồi trên sofa nhìn Hạ Thiên, y nhìn ra đêm nay cảm xúc của Hạ Thiên có gì đó không đúng.

Hàn Trình rất ít đến phòng Hạ Thiên, vào buổi tối đêm lại càng không, cho nên bình thường nếu có chuyện gì đều là gọi điện thoại gọi Hạ Thiên qua thư phòng, hôm nay Hàn Trình về trễ, sợ Hạ Thiên đã ngủ rồi, y mới nhắn tin, nhưng giọng điệu Hạ Thiên nói chuyện rất kì quái, giống như cáu kỉnh.

Hàn Trình bây giờ mới ngoại lệ mà đi tìm Hạ Thiên.

Nếu là bình thường, Hàn Trình sẽ hỏi Hạ Thiên bị làm sao, chỉ có điều hôm nay y thật sự rất mệt, cả chiều công tác lại thêm tiệc rượu suốt tối khiến tinh thần y cực kì mệt mỏi buồn ngủ, không có sức đi quan tâm tính tình Hạ Thiên quái lạ ở đâu, với lại Hàn Trình không cảm thấy Hạ Thiên có cái gì tính tình, có lẽ chỉ là...

Hàn Trình cầm di động, tìm ba từ ‘kỳ phản nghịch’.

“Thiếu niên bước vào kì phản nghịch, rất mất cảm yếu ớt, so với bình thường càng cần phụ huynh quan tâm, chăm sóc...”

Hàn Trình chỉ đọc được hai dòng đã thấy đau đầu, y tắt trang web, nhắm mắt lại xoa mi tâm.

Thôi thì phản nghịch thì cứ phản nghịch đi, may mà hiện tại nhìn Hạ Thiên cũng không có tức giận lắm, còn rất sẵn sàng mà hâm nóng sữa cho y...

Trước bàn bếp, Hạ Thiên vừa ăn bánh vừa cẩn thận khuấy sữa bò, đợi sữa bắt đầu sủi bọt cậu lập tức tắt bếp, lấy một chiếc ly dày, rót vào.

“Có muốn cho thêm ít đường không ạ? Hay là cho chút sữa đặc...” Hạ Thiên nuốt nửa câu sau lại, trên sofa, Hàn Trình đã ngủ.

Hạ Thiên đặt ly sữa qua một bên, cậu nhẹ nhàng đến gần, do dự, không đánh thức Hàn Trình.

Cậu qua phòng kính cầm một tấm thảm lông, cẩn thận dè chừng đắp chăn cho Hàn Trình.

Hàn Trình lúc ngủ, không có tính công kích cường đại, so với bình thường ôn hòa rất nhiều.

Chỉ có điều y vẫn mang theo khí tràng người sống chớ gần, có điểm dọa người.

Hạ Thiên vẫn còn sợ hãi, vừa rồi nếu cậu nói cho Hàn Trình biết mình hoài nghi y dẫn người về qua đêm, mặt Hàn Trình có thể còn khó coi tới đâu?

Hạ Thiên hiện tại ngẫm lại đều cảm thấy khó tin, chính mình đây là điên rồi à? Ai đều biết mình đang ở đây, nếu Hàn Trình cả gan trắng trợn đưa người về, vạn nhất để ai đó truyền ra, dứt khoát càng khó nghe.

Hơn nữa, Hàn Trình có cuộc sống cá nhân tựa hồ không loạn như vậy.

Hạ Thiên căn bản không cách nào tưởng tượng kiểu người không nô tự uy giống như Hàn Trình, sẽ có dáng vẻ lúc đó như thế nào.

Toàn bộ quá tình rất lạnh lùng sao? Hay là mang theo ý cười? Thế nhưng lúc Hàn Trình mỉm cười, rất kinh hoàng nha...

Mặt Hạ Thiên lại đỏ, miệng chẳng hiểu sao lại thấy khô khốc, cậu chăm rãi, bưng ly sữa nóng uống.

Sữa bò ấm nóng khiến bụng Hạ Thiên nóng hầm hập, không biết có phải do tâm lý tác dụng không, mà trong lòng cũng ấm áp theo.

Đến cả không khí trong phòng cũng đều ấm áp.

Hạ Thiên cẩn thận đánh giá Hàn Trình, thấy y ngủ mà đôi mày nhíu lại, Hạ Thiên phỏng chừng y ngủ không quá thoải mái... Quần áo không đổi, lại còn nằm trên sofa, đã thế cả người toàn mùi rượu đi ngủ, phỏng chừng ngày mai đau nhức khắp người đi?

Hạ Thiên nhìn đồng hồ, phân vân lưỡng lự giữa việc đánh thức Hàn Trình hay để y ngủ tiếp.

“Reng reng...”

Di động Hàn Trình đột nhiên vang lên, Hạ Thiên nhanh tay lẹ mắt, không thèm nhìn mà trực tiếp bắt máy.

Hạ Thiên khẩn trương nhìn Hàn Trình, thấy y không tỉnh, cậu thở phào nhẹ nhõm, hạ giọng nói vào di động: «Xin chào, ngại quá...”

“Hạ thiếu gia?” Lương Thanh Phong hiển nhiên không ngờ người tiếp điện thoại sẽ là Hạ Thiên, anh do dự nói, “Hàn tổng đâu rồi? Ngài... cùng Hàn tổng ở chung một chỗ?”

“Đúng, đúng a.” Hạ Thiên theo bản năng đáp lời, “Y... y đang ngủ.”

Hạ Thiên sợ đánh thức Hàn Trình, tận lực nói nhỏ lại: “Vừa mới ngủ.”

Lương Thanh Phong ở đầu kia im lặng.

Lương Thanh Phong làm trợ lý đặc biệt của Hàn Trình được mười hai năm, lần đầu tiên anh liên hệ Hàn Trình mà lại có người khác tiếp điện thoại, lại còn được thông báo rằng, Hàn Trình đã ngủ.

Hạ Thiên đột nhiên cảm giác không khí có điểm gì đó biến ảo.

Lương Thanh Phong cùng Hàn Trình dãi nắng dầm mưa nhiều năm như vậy, có gì mà không kiến thức qua, anh nhanh chóng phản ứng kịp, trong giọng nói mang theo ba phần xin lỗi: “Phi thường xin lỗi, quấy rầy... Không cần đánh thức Hàn tổng, ngài và Hàn tổng nghỉ sớm đi, tôi xử lý nốt cho.”

Lương Thanh Phong nói xong liền cúp máy, Hạ Thiên đại ra vài giây sau má xẹt cái đỏ bừng, Lương Thanh Phong đang hiểu lầm cái gì vậy?!

Di động Hàn Trình có đặt khóa, Hạ Thiên muốn gọi lại cũng không được, Hạ Thiên phát điên, như thế này thì về sau như thế nào gặp mặt Lương Thanh Phong?!!!

“Điện thoại của ai?”

Hàn Trình ngủ không sâu, nghe được chút động tĩnh liền tỉnh, y hơi hơi cau mày, nhìn Hạ Thiên.

Hạ Thiên khóc không ra nước mắt đáp: “Lương đại ca... tôi nói ngải ngủ, anh ta nói anh ta đi xử lý.”

“Không có gì. Không chú ý ngủ quên mất.” Hàn Trình xoa xoa cái cổ cứng ngắc, ánh mắt khép hờ, nhìn ngó xung quanh, lại nhìn Hạ Thiên, hỏi, “Sữa bò đâu?”

Hạ Thiên mất hết can đảm: “Cháu uống mất rồi.”

Hàn Trình: “.....”

13. Chương 12

Hàn Trình khó có thể tin nhìn Hạ Thiên: “Tôi chờ cậu hâm sữa đến mức ngủ quên... sau đó, cậu uống mất?”

Quả nhiên phản nghịch.

Hạ Thiên nào biết Hàn trình lại tỉnh nhanh đến vậy, cậu uống hết sữa một giọt cũng không còn, giải thích không được, cậu hận không thể lấy cái chết tạ tội: “Xin lỗi, tôi không cẩn thận...”

Hàn Trình bị chọc tức đến bật cười, y đứng lên, hoạt động gân cốt, thấp giọng nói: “Không còn sớm nữa, đi ngủ đi.”

“Không không, tôi lại đi hâm nóng cho ngài ly khác.” Hạ Thiên áy náy muốn chết rồi, cậu sợ Hàn Trình cự tuyệt, vội nói, “Rất nhanh, thật đó, tôi sẽ cẩn thận hâm nóng... thêm chút đường, ngon ngọt, được không ạ?”

Hạ Thiên tha thiết nhìn Hàn Trình, trong lòng cậu sốt ruột, sợ Hàn Trình cứ thế mà bỏ đi.

Hàn Trình nhìn dáng vẻ lo lắng của Hạ Thiên, trong lòng không tự giác mà nở nụ cười, đột nhiên, men rượu trong người, bừng bừng bốc lên, không an phận giật giây, khiến y cứ thế đi thẳng lên lầu.

Hạ Thiên có lẽ sẽ gơ tay giữ lại y, sau đó nói càng nhiều lời xin xỏ.

Cũng có lẽ sẽ chặn ở cửa thang lầu mà khẩn cầu, hoặc trực tiếp tóm lấy tay y...

Nhưng còn một loại khả năng khác, là Hạ Thiên không dám ngăn cản y, sau đó mặt đầy xấu hổ đứng dưới lầu, cuối cùng mới ngượng ngùng lên lầu, lo sợ bất an ngủ qua một đêm.

Hàn Trình xoa mi tâm, áp chế tà niệm trong lòng, cười dịu dàng với Hạ Thiên: “Ừm, nhưng mà phải nhanh một chút.”

Hạ Thiên như được đại xá, ánh mắt sáng ngời, cậu ra sức gặt đầu: “Lập tức xong lập tức xong.” Nói xong cậu chạy đi hâm sữa.

Hàn Trình ngồi lại lên ghế sofa, gọi điện cho Lương Thanh Phong, hỏi thăm tình huống.

Quả nhiên, lần này không đến mười phút Hạ Thiên liền hâm xong sữa, Hàn Trình cầm li uống, mỉm cười: “Cảm ơn, thoải mái hơn nhiều.”

Hạ Thiên hắc hắc cười, lấy li không mang đi rửa. Hàn Trình vẫn còn vầng đầu, nhỏ giọng thúc giục: “Đặt ở kia đi, ngài mai có người thu dọn, lên lầu nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Hạ Thiên đáp ứng, cùng Hàn Trình lên lầu, đi về phòng mình.

Trong một ngày này cảm xúc của Hạ Thiên thay đổi vài lần, hiện tại tâm trạng rất tốt, cả người thả lỏng, nằm xuống chốc lát đã ngủ say.

Ngược lại là Hàn Trình được uống một li sữa bò tình yêu của Hạ Thiên, y nằm trên giường mãi không ngủ nổi.

Hàn Trình tu thân dưỡng tính một tháng, đã lâu không uống rượu, hôm nay y uống có hơi nhiều, huyết khí dâng lên, huyết thái dương thỉnh thoảng đau nhói.

Càng là ngủ không được, đầu óc Hàn Trình càng không dừng được, công việc hôm nay, an bài của ngày mai... chuyện công việc không ngừng quay cuồng trong đầu y, càng nghĩ đầu càng đau.

Hàn Trình hít sâu vài lần, tận lực dời đi sự chú ý của mình, ngẫm lại những chuyện khác, không biết như thế nào, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Hạ Thiên lại hiện ra.

Không thể không thừa nhận, cậu nhóc Hạ Thiên rơi vào thời kì phản nghịch kia, cũng khá ái lẫm.

Hàn Trình hồi tưởng lại bản thân ngày-này-năm-xưa, tựa hồ không hề trải qua quãng thời gian này, không thể nào lôi ra để so sánh, nguồn tham khảo duy nhất, chỉ có hai đứa em họ bên nhà chú.

Nghĩ tới hai thằng em bày ra đủ trò khiến chú thím sút đầu mẻ trán, Hàn Trình càng cảm thấy Hạ Thiên-trong-kì-phản-nghịch ngoan ngoãn được người yêu thích hơn nhiều.

Chỉ là trộm uống li sữa bò thôi mà, Hàn Trình hoàn toàn có thể bỏ qua cái chấm nhỏ không hay ho này.

Thậm chí còn có thể coi như vãn bối khả ái đang làm nũng mình đi ha.

Chỉ có điều...

Nếu đã trở thành người giám hộ thứ nhất của Hạ Thiên, nên chịu trách nhiệm thì vẫn phải chịu, bằng không cũng quá xin lỗi người cha đã khuất của Hạ Thiên và bà Chu Vận.

Cha Hạ Thiên – Hạ Trách Thành là người chính trực, là một doanh nhân có phẩm hạnh, trước kia Hàn Trình từng nhiều lần hợp tác với ông, y biết rõ con người của ông, cũng rất khâm phục ông.

Con trai của Hạ Trách Thành, đương nhiên không thể cong vẹo được.

“Thiếu niên trong thời kì phản nghịch, miễn cảm yếu ớt, so với bình thường càng cần người giám hộ quan tâm, chăm sóc nhiều hơn.”

Hàn Trình nhớ tới đoạn nội dung mình vừa tìm thấy liên quan đến thời kì phản nghịch, lặng lẽ suy ngẫm... Có lẽ bắt đầu từ ngày mai, hể rảnh rỗi, y có lẽ nên ném thử cái cảm giác đưa đón Hạ Thiên đi học xem sao.

Bản thân mình với Hạ Thiên có quan hệ đặc thù, quá mức quan tâm thân mật sẽ gây ra hiềm nghi, như thế càng quá mức hổ thẹn với cha Hạ Thiên.

Ngẫu nhiên đưa đón Hạ Thiên, lí giải việc học của Hạ Thiên, giám sát Hạ Thiên hoàn thành kế hoạch, định kì cùng Hạ Thiên tâm sự.

Mỗi khi Hạ Thiên phạm sai, vừa phê bình cùng trừng phạt, khi Hạ Thiên cảm xúc không tốt, lại an ủi dỗ dành, lúc cậu biểu hiện tốt, đúng lúc có những phần thưởng khích lệ động viên...

Đây là phương thức mà sau khi say rượu Hàn Trình có thể nghĩ tới, tiến thoái vừa tầm quan tâm đúng mức.

Không biết là do li sữa kia phát huy tác dụng, hay bởi tự bản thân Hạ Thiên mang theo công hiệu an thần, Hàn Trình mơ mơ màng màng suy nghĩ chốc lát, đầu bớt đau hơn, chậm rãi thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, đồng hồ sinh học chính xác đánh thức Hàn Trình đêm qua say rượu, nhưng mà lần này lại khác với khi xưa, Hàn Trình cũng không hề khó chịu lắm. Trên bàn ăn, nhìn Hạ Thiên tự tay bưng chén canh xương cho mình, cũng có khẩu vị lắm chứ.

Hàn Trinh uống hai ngụm canh, nhớ tới việc hôm qua mình nghĩ trước khi ngủ, mở lời với Hạ Thiên: “Lịch làm việc vào mùa thu sắp điều chỉnh, công việc của tôi thường bắt đầu trễ hơn cậu nửa giờ, sau này buổi sáng cậu đi cùng xe tôi, đưa cậu đi học trước, rồi tôi mới đến công ty.”

Hạ Thiên im lặng một thoáng, nói: “Công ty ngài đổi thời gian làm việc sớm vậy? Đổi từ khi nào vậy?”

Hàn Trinh sững người, cúi đầu ăn một miếng điểm tâm, nói: “Ngày hôm qua.”

Hạ Thiên ghen cười, yếu ớt nói: “Không tốt lắm đâu, tuy rằng miễn cưỡng cũng coi như tiện đường, nhưng như thế sẽ khiến ngài bị trễ giờ.”

“Không quan trọng.” Hàn Trinh nhìn Hạ Thiên, tiếp: “Làm sao vậy? Không muốn sao?”

Hàn Trinh nhớ tới lá thư tình kẹp trong quyển sách ôn luyện của Hạ Thiên, ý cười trên mặt giảm bớt: “Là vì không muốn khiến bạn học nhìn thấy tôi, hay bởi không muốn bạn học biết chuyện cậu đã kết hôn?”

Mấy cậu nhóc thời phản nghịch, đại khái là khinh thường thừa nhận điều này, nghĩ đến đây, Hàn Trinh thoáng nhượng bộ: “Nếu như bị bắt gặp, không cần phải nói tôi là chồng cậu, nói là chú được rồi.”

“Không, không, cháu nguyện ý mà.” Hạ Thiên vừa nghe từ ‘chồng’, lỗ tai đỏ bừng cả lên, cậu sợ Hàn Trinh hiểu lầm, vội lắc đầu: “Cháu đương nhiên nguyện ý, chỉ có điều... không biết vì sao đột nhiên ngài lại nhớ tới việc này.”

Nhận được câu trả lời khẳng định của Hạ Thiên, Hàn Trinh nhàn nhạt cười: “Vì tiết kiệm năng lượng.”

Hạ Thiên cứng người, đỏ mặt cổ vũ: “Ngài thật nóng tâm bảo vệ môi trường.”

Hàn Trinh lúng túng tiếp nhận tán dương của Hạ Thiên, lại hỏi: “Hôm qua về nhà, có làm bài tập sao?”

“Đã làm.” Hạ Thiên tựa như hiện vật quý vội báo cáo, “Làm cả chiều lẫn buổi tối, còn mỗi bài văn là chưa làm.”

Hàn Trinh có chút bất ngờ, Hạ Thiên sợ Hàn Trinh không tin, nói tiếp: “Thật đó ạ, lát nữa cháu lấy cho ngài xem, ngài có thể kiểm tra.”

“Khỏi cần kiểm tra, hôm nay cũng không có thời gian.” Hàn Trinh mỉm cười, “9h sáng có hội nghị, ăn xong điểm tâm tôi phải đi công ty.”

Hạ Thiên ngượng ngùng nói: “Vậy cháu sắp xếp lại đây... đợi lúc nào ngài muốn kiểm tra thì cũng tiện nhìn.”

“Tối nay đi... Nếu hôm nay mọi việc thuận lợi, cơm tối hẳn là có thể trở về cùng ăn.” Hàn Trinh nghĩ nghĩ, nói tiếp: “Đánh dấu lại những đề bài không hiểu, buổi tối tôi sẽ giảng.”

Hạ Thiên kinh hỉ hỏi lại: “Tối nay ngài không ra ngoài?”

Hàn Trinh mỉm cười: “Muốn đi đương nhiên có thể đi, chỉ là... toàn những việc không quan trọng, không trọng yếu bằng phụ đạo cho cậu.”

Trong lòng Hạ Thiên ảm áp, cậu liên tục gật đầu, nói: “Dạ, lát nữa tôi đi đánh dấu lại... Cháu, cháu cứ nên tự mình xem trước, cố gắng nắm nghĩ, ít làm phiền ngài.”

Hàn Trinh chợt nhớ tới cái cách giải hì-hụi-viết-kiểu-gì-cũng-sẽ-ra của Hạ Thiên, đầu đau đau, mày nhíu lại, y nói: “Không cần, nếu thực sự có thời gian, vậy thì làm văn trước đi.”

“Dạ dạ.” Hạ Thiên hớn hử đáp ứng, khoe miệng cong cong, “Lát nữa cháu sẽ viết, ăn sáng xong cháu viết liền.”

Hàn Trinh gật đầu, thuận miệng hỏi: “Đề gì vậy?”

“Viết một bức thư cho người thân.” Hạ Thiên vừa nói xong, chính cậu liền sững sốt.

Cái từ ‘chồng’ mà Hàn Trinh vừa nói lúc nãy, lại vang vọng rõ ràng trong đầu Hạ Thiên...

Chồng, cũng là người thân nhỉ?

Nhưng các bạn khác nào là viết cho cha một bức thư, gửi mẹ một lá thư, còn mình đây... lại là viết thư gửi cho chồng mình...

“Sao vậy?” Hàn Trinh nâng mâu, bắt gặp vẻ mặt kinh ngạc thất thần của Hạ Thiên, y nhú mày nhắc nhở, “Canh sắp nguội rồi.”

“A!” Hạ Thiên hồi thần, hai má thoát cái đỏ lên, cậu căn bản không dám nhìn Hàn Trinh, cúi đầu giấu đi khuôn mặt đỏ bừng nhanh chóng bưng bát canh lên uống cạn, rồi lại như lửa cháy sém mông chạy ào lên lầu.

Hàn Trinh cười khổ, canh ngon như thế, nhất định phải để nó nguội lạnh rồi mới uống...

Thật sự là phản nghịch mà.

14. Chương 13

Hàn Trinh dùng xong điểm tâm liền đi, Hạ Thiên ở trong phòng, cầm bút nghĩ đông nghĩ tây, cuối cùng cũng không thật sự viết cho Hàn Trinh một lá thư.

Thầy dạy ngữ văn mà thấy chắc sẽ cười chết ấy chứ?

Thành tích đã chẳng tốt thì chớ, lại còn thích chơi trội.

Hạ Thiên lắc đầu, thành thành thật thật viết cho mẹ một bức thư.

Viết xong, cậu liền gọi điện cho Chu Vận.

Chu Vận vừa vặn xử lí xong công việc, nghe Hạ Thiên nói Hàn Trinh hôm nay không có nhà, liền chạy qua đón Hạ Thiên, hai mẹ con cùng nhau ăn trưa.

“Tối hôm qua mấy giờ đi ngủ?” Chu Vận thấy bọng mắt Hạ Thiên đen xì, liền thân thiết hỏi, “Mẹ biết hiện tại chương trình học nhanh, nhưng mà cũng không cần phải liều mạng như thế, hôm nay là ngày nghỉ, buổi tối đi ngủ sớm một chút, đừng có thức đêm đọc sách.”

“Hais, mẹ đừng nói nữa.” Hạ Thiên cầm ấm trà, rót cho Hạ Thiên một chén, “Tối hôm qua chú Hàn về trễ, làng nhàng một hồi... Gần 12h mới ngủ.”

Chu Vận chậm rãi buông đũa, nâng chén khê nhấp một ngụm, hỏi: “Cậu ta về nhà trễ... con còn chờ?”

“Không phải con chờ, là vừa vặn nghe thấy y trở về, thấy y có chút say, nên hâm ít sữa cho chú ấy, sau đó...” Hạ Thiên không giải thích rõ được, cười khổ nói, “Dù sao chính là ngủ muộn, suốt nữa còn bị chú Hàn giáo huấn.”

Chu Vận nhú mày, hỏi: “Cậu ta giáo huấn con? Giáo huấn như thế nào? Chẳng lẽ đánh con?”

“Không không không, sao lại đánh chứ.” Hạ Thiên sợ mình không giữ miệng nổi, lát mang chuyện kí tên giả ra nói thì chết, liền nói bù, “Cũng không phải giáo huấn... Y tính tình tốt lắm, chẳng bao giờ to tiếng với con cả.”

Bởi vì không cần y lớn tiếng liền có thể dọa chết người đó.

Trong lòng Hạ Thiên yên lặng bổ sung một câu,

Chỉ có điều Hạ Thiên lại có thể cảm giác được Hàn Trinh đối xử với mình rất khoan dung, cậu sợ Chu Vận hiểu lầm, nên nói: “Chú ấy rất chiều cổ con, mẹ đừng có lo.”

“Có thể không lo được sao?” Chu Vận oán trách liếc Hạ Thiên, suy nghĩ một lát rồi nhẹ giọng nói, “Thực ra, con không cần vẫn phải ở bên đó.”

Hạ Thiên ngẩng đầu, nuốt xuống đồ ăn trong miệng, ậm ừ: “Không cần ở bên kia ạ?”

“Kết hôn rồi vợ chồng ở riêng đâu thiếu, lí do gì cũng có hết, nào là không ảnh hưởng công tác của nhau, hay một bên tinh thần không tốt cần tĩnh dưỡng...” Chu Vận lắc đầu cười, “Cảm tình nhạt, hoặc căn bản không có cảm tình, nhưng lại không muốn li hôn hay không thể li hôn, đồng sàng dị mộng, ở cùng nhau đều chỉ là tra tấn, muốn tìm lí do hợp tình hợp lí để ở riêng, kiểu gì cũng có, hiện tại hai đứa đang là tân hôn, người khác chú ý nhiều, cho nên cần phải ở chung, nhưng chờ nửa năm một năm nữa, không có ai lưu ý, con chuyển đi cũng sẽ không khiến ai chú ý... Lúc nào cần thiết, thì lại chuyển về.”

Hạ Thiên gượng cười, “Thế thì phiền toái lắm.”

Hạ Thiên cúi đầu ăn, hàm hồ nói: “Hiện tại cũng tốt mà, nhà riêng chú Hàn cách trường con cũng gần, tiện lắm, lại nói hai người bọn con thời gian nghỉ ngơi cũng không chênh lệch nhiều, không ảnh hưởng gì mấy.”

Chu Vận thở dài, lo lắng trong lòng, bà không dám nói ra, sợ khi nói ra, sẽ khiến Hạ Thiên thêm phiền não, mấy năm nay hi vọng lớn nhất của bà chính là Hạ Thiên có thể sống vui vẻ, thấy cậu vui như vậy, dù trong lòng có bao băn khoăn Chu Vận cũng không tiện nói.

Chỉ đành cười nói: “Con thấy ổn thì là ổn... Ăn nhiều một chút.”

“Mẹ cũng vậy.” Hạ Thiên gấp đồ ăn cho Chu Vận, cười nói, “Dạo này mẹ gầy lắm... Có phải là nhớ con lắm không? Cuối tuần con về ở với mẹ hai ngày.”

“Được, lúc đó sẽ làm món ngon cho con.” Chu Vận thoáng chút do dự, liền cười tiếp lời, “Nếu Hàn Trình có rảnh, thì gọi cậu ta cũng đến đi... Cùng nhau ăn bữa cơm.”

Hạ Thiên gật đầu, “Vâng, trở về con hỏi y một chút xem có rảnh không.”

Tối đến, Hàn Trình đứng hẹn về nhà cùng dùng bữa tối với Hạ Thiên.

A di không biết gì nên cứ tưởng tối qua Hạ Thiên nói gì đó với Hàn Trình, khiến Hàn Trình rút cuộc biết hồi tâm chuyển về nhà, trong lòng vui sướng, nên làm thêm mấy món, Hàn Trình cùng Hạ Thiên đều ăn đến no căng.

“Chuẩn bị sách vở đồ dùng đi, rồi đến thư phòng.”

Ngồi trên sofa một lát, xem qua tin tức trong ngày xong, Hàn Trình đặt máy tính bảng qua một bên, nói với Hạ Thiên.

Hạ Thiên hồi mới tới Hàn trạch, sợ nhất là những lời này.

Lúc ấy da mặt cậu mỏng lắm, cực sợ Hàn Trình nhìn thấy vở bài tập nhem nhuốc lung tung, lộ ra vẻ mặt không vừa lòng, mỗi lần nộp sách bài tập cho Hàn Trình xem, cậu đều xấu hổ hận không thể đục sần thư phòng ra để nhảy xuống.

Sau này da mặt dày rồi, cậu liền chậm rãi quen, vô luận cậu có giải kiểu buồn cười ngớ ngẩn đến đâu, trên mặt Hàn Trình đều không mang chút thần sắc trào phúng.

Cùng lắm là khi nào cậu cùng một lỗi phạm tới hai lần, y mới thản nhiên cảnh cáo: “Tái phạm cùng một loại lỗi, liền phải chép phạt.”

Hạ Thiên chẳng hề sợ kiểu trừng phạt đó.

Dần dần, cậu cũng không còn sợ Hàn Trình kiểm tra bài vở nữa.

Cùng lắm là bị phạt chép công thức vài lần, còn có thể thuận tiện ghi nhớ nữa, không có bắt đầu đầy câu nệ, chuyện thỉnh giáo Hàn Trình trở nên không còn là sự tra tấn, tương phản, hiện tại Hạ Thiên cực thích ngồi một mình với Hàn Trình, nhìn y kiểm tra bài vở của mình, nghe y vì mình mà giảng giải đề bài.

Thậm chí cậu còn cố ý nắn nót viết chữ cho dễ nhìn nữa.

Hàn Trình cầm vở bài tập của Hạ Thiên lên, nâng tầm mắt nhìn Hạ Thiên: “Có thể kiểm tra không?”

Hạ Thiên vội gật đầu: “Chú xem đi ạ, không sao đâu.”

Hàn Trình đọc một lần bài văn Hạ Thiên viết, chỉnh sửa lại hai lỗi chính tả, sau đó để vở viết văn lên bàn, xem tiếp sang vở toán.

Hạ Thiên làm bài tập khá tốt, đều sẽ đối chiếu đáp án kỹ càng, những đề bài không giải được sẽ dùng bút nhớ đánh dấu, Hàn Trình lật sách, nhìn một lát rồi mới ngẩng đầu, cười: “Ngồi xa như vậy làm gì? Lại đây, đề này không hiểu chỗ nào?”

Bắt đầu giảng đề, thì tức là bài tập đã làm tốt rồi, Hạ Thiên hí hí cười, chuyển qua sau bàn, ngồi bên cạnh nghe Hàn Trình giảng đề.

Gần đây thành tích của Hạ Thiên tăng lên không ít, đề mục khoanh tròn không nhiều lắm, thêm việc Hàn Trình giảng rất chi tiết, trật tự rõ ràng, không đến một giờ, liền giảng xong những đề bài Hạ Thiên không hiểu.

Hàn Trình uống nửa li trà, cười nói: “Dạo này tiến bộ rất nhiều.”

“Do chú Hàn dạy hay.” Hạ Thiên không quá thuần thực trong việc vuốt mông ngựa.

Hàn Trình mỉm cười, xem thời gian, nói: “Hôm nay kết thúc sớm, tốt xấu gì cũng là cuối tuần, đi giải trí đi, ngày mai lại phải đi học.”

Hạ Thiên do dự: “Ngài muốn đi nghỉ ngơi ă?”

“Không.” Hàn Trình lắc đầu, “Xử lý chút việc, làm sao vậy?”

Hạ Thiên thử thăm dò: “Cháu có thể ngồi đây xem sách tiếp không?”

Hàn Trình bật cười: “Đương nhiên.”

Trong lòng Hạ Thiên chẳng hiểu vì sao lại thấy vui vẻ, cậu ngồi xuống, sửa lại những lỗi sai. Hàn Trình thì đang xử lý công chuyện của mình, hai người đều tự bận việc của bản thân, không ai ảnh hưởng đến ai.

Đến chín giờ, Hạ Thiên xuống lầu gọt ít trái cây mang lên, Hàn Trình ăn một miếng táo, vừa nhìn máy tính vừa nói: “Hiểu thuận lắm.”

Hạ Thiên nhoẻn miệng cười, cậu nhìn Hàn Trình, đột nhiên nhớ tới những lời Chu Vận nói ban trưa.

“Chú Hàn... Cháu ở đây, làm phiền đến chú ă?” Hạ Thiên không nhịn được mở miệng hỏi, “Mẹ cháu nói... Qua một năm nữa năm nữa, mọi người bớt chú ý đi, chúng ta có thể tách ra ở riêng.”

Hàn Trình quan sát Hạ Thiên, hỏi: “Sao? Còn chưa li hôn, đã muốn đi?”

“Không phải không phải.” Hạ Thiên sợ Hàn Trình hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Cháu rất nguyện ý ở lại đây, chỉ là đột nhiên nghĩ tới, không biết có làm phiền ngài không.”

Hàn Trình nhấp chuột, nói: “Sẽ không, cậu yên tâm, tôi không phải người sẽ làm khó mình, trước kia kêu cậu chuyển qua đây đều là quyết định đã trải qua suy xét kỹ lưỡng, cậu ở đây không hề gây trở ngại gì hết.”

Hàn Trình suy nghĩ một chút, sợ Hạ Thiên-đang-kì-phản-nghịch mẫn cảm nghĩ nhiều, liền nói thẳng: “Tôi thích cậu ở đây.”

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên không mang theo dự niệm, nhưng trong lòng Hạ Thiên hạt giống nào đó cứ thế mà phát đất nảy mầm, đột nhiên khai ra một đóa hoa nhỏ.

Hạ Thiên cảm thấy mặt nóng nóng, tuy trong lòng cậu lại vui vẻ, nhưng cậu sợ Hàn Trình nhìn ra được điểm gì đó, nên cố nén không cười, nhỏ giọng nói: “Dạ, cháu... cháu cũng thích ở đây.”

Hạ Thiên nhìn đĩa trái cây trên bàn, lại cam đoan: “Cháu sẽ vẫn hiểu thuận ngài.”

Hàn Trình không nhịn được bật cười, rồi quay ra trêu ghẹo cậu: “Vẫn? Ba năm sau thì sao? Sau khi chúng ta li hôn nữa?”

Hàn Trình mỉm cười nhìn Hạ Thiên: “Khi đó cậu đã trưởng thành, tôi là chồng trước của cậu, cậu không trốn tránh tôi, tôi đã thấy tốt lắm rồi, nào dám trông cậy vào cậu hiểu thuận tôi?”

Hai từ ‘chồng trước’ khiến tim Hạ Thiên đập lỡ một nhịp, cậu thấp giọng phản bác: “Sẽ không né tránh, khẳng định không né đâu.”

Hàn Trinh cười nói: “Không sai... Như vậy xem ra tổn chút tâm tư trên người cậu quả là đáng giá, về sau sẽ đối xử với cậu tốt hơn nữa.”

Hạ Thiên thật ngượng ngùng, Hàn Trinh ôn hòa cười: “Yên tâm, liên tính tương lai sau này, cậu không muốn tiếp xúc nhiều với tôi, tôi cũng sẽ tận sức chiếu cố chăm sóc cậu, chung quy tôi có thể giúp cậu, cũng chỉ là trên việc học.”

Hạ Thiên vội nói: “Đã nói không né tránh mà!”

“Ừ rồi, không né.” Hàn Trinh cười gật đầu, “vậy thì... hi vọng đến lúc có mối hợp tác làm ăn, Nghiêm đồng sẽ không phái cậu tới đàm với tôi... đối tượng đàm phán là cậu ấy à, đại khái tôi sẽ phải bồi tiền.”

Trong lòng Hạ Thiên âm âm rung động, lỗ tai không tiền đồ đỏ bừng lên.

Hàn Trinh tắt máy tính, nói: “Được rồi, thấy cậu cũng không xem sách nữa, đi ngủ đi.”

Trong lòng Hạ Thiên ấm áp, cậu đứng dậy chúc Hàn Trinh ngủ ngon, ôm trái tim đang đập thình thịch dồn dập, đi ngủ.

Một đêm vô mộng.

15. Chương 14

Hôm sau là khai giảng, mới sáng sớm, Hàn Trinh quả nhiên đã dậy, cùng Hạ Thiên dùng điểm tâm xong, cả hai cùng ngồi chung một chiếc xe đi ra ngoài.

Trừ cha mẹ, đây là lần đầu tiên người thân khác đưa cậu đến trường, Hạ Thiên có điểm hưng phấn, nhiều lần hỏi lại: “Thật sự không làm trễ giờ của ngài sao?”

Trong lòng Hàn Trinh tuy buồn cười, nhưng vẫn nói: “Còn nhiều lời nữa, trên đường kiểm tra từ đơn, cho cậu biết cái gì mới gọi là trễ giờ.”

Hạ Thiên sợ nhất vụ này, liền thành thành thật thật ngồi vào trong xe Hàn Trinh, im thin thít.

Trong xe Hàn Trinh trang bị đầy đủ nội thất sang trọng, sau khi lên xe y bắt đầu xử lý văn kiện gửi sai giờ, Hạ Thiên ngó nghiêng, một lát sau không nhin nổi nữa, khẽ nói: “Chú Hàn... cháu có thể nói không? Chỉ một câu thôi.”

Việc này vốn phải nói vào đêm qua, nhưng lúc ấy Hạ Thiên tâm hoảng ý loạn, quên sạch sành sanh.

Khóe miệng Hàn Trinh khẽ nhếch, y nhìn màn hình laptop, ngắt gọn 1 từ “Nói.”

“Trưa qua cháu cùng mẹ ăn cơm, có thương lượng với mẹ rồi, cuối tuần này cháu về nhà mẹ ở, trưa thứ bảy ngài có rảnh không? Nếu có thời gian, thì tới nhà cháu ăn bữa cơm được không?” Hạ Thiên giải thích, “Không phải là đi nhà bà cháu, mà là đi nhà mẹ, bà ấy mời ngài.”

Hàn Trinh gật đầu: “Có thời gian, đến lúc đó tôi đưa cậu về.”

Hạ Thiên gật đầu: “Tốt quá, vậy cháu sẽ báo cho mẹ trước.”

Hàn Trinh suy nghĩ một chút, nhìn Hạ Thiên: “Vậy bao giờ cậu về lại?”

Hạ Thiên do dự nói: “Tôi hoặc chiều chủ nhật gì đó? Bên chỗ mẹ cháu cách trường xa quá, nếu thứ hai đi học, thì phải dậy rất sớm, không tiện lắm.”

“Quả thật không tiện.” Hàn Trinh gật đầu, “Tôi chủ nhật tôi đi đón cậu.”

Trong lòng Hạ Thiên ngọt như ăn đường, ngoài miệng lại nói: “Không cần đâu, rất chậm trễ thời gian của ngài, với lại ngài còn sợ cháu không tìm được đường sao?”

Hàn Trinh nhất tâm nhị dụng, vừa xử lý công tác vừa trả lời cậu: “Không phải, tôi sợ cậu chạy luôn, không về nữa.”

Hạ Thiên cố gắng áp chế khóe môi không nghe chỉ huy, mà cứ bướng bỉnh nhếch lên, khụ khụ không nói.

Hàn Trinh tiếp tục bận rộn việc của mình, đến cổng trường, Hàn Trinh đưa cặp sách cho Hạ Thiên, nói: “Giữa trưa có lẽ không thể tới đón cậu, nhưng Lương Thanh Phong chắc chắn sẽ đến, nhớ ngoan ngoãn ăn cơm, không cần nghịch ngợm.”

Hạ Thiên gật đầu: “Đã biết, buổi trưa ngài cũng phải chú ý ăn cơm đó.”

Hàn Trinh gật đầu, y hạ cửa sổ xe, nhìn theo bóng lưng Hạ Thiên khuất dần sau cánh cổng trường mới ra hiệu tài xế lái đi.

Mạng internet hơi chậm, Hàn Trinh vừa nhìn bưu kiện thông thả gửi đi, vừa nhớ lại từng chi tiết cùng Hạ Thiên ở chung lúc sáng, y tương đối hài lòng – Hạ Thiên đang kì phản nghịch, hôm nay vô cùng ngoan ngoãn, bữa sáng ăn không ít, vừa rồi ngồi trên xe còn tự giác cầm bảng từ đơn ra nhắm đọc, lúc đưa cậu xuống xe, đôi má hây hây, sắc mặt tốt lắm.

Hết thấy từng chi tiết biểu hiện, trạng thái của Hạ Thiên ngày hôm nay đều tốt vô cùng, bất luận là thân tình thần/

Quả nhiên, sẵn sóc vừa đủ là tất yếu.

Hàn Trinh rút điều thuốc, hít một hơi...

Sợ cậu nhóc Hạ Thiên đang kì phản nghịch không nhiễm thói hút thuốc, mấy ngày nay Hàn Trinh đều không hút thuốc lá trước mặt Hạ Thiên.

Thực ra hồi trước Hàn Trinh cũng ít khi hút thuốc trước mặt Hạ Thiên, y nhớ mang máng đã từng xem ở nơi nào, thiếu niên nhi đồng hút thuốc tự động, rất dễ bị sâu răng.

Hàm răng Hạ Thiên vừa chỉnh tề lại trắng sáng, nếu mà ở bên cạnh y mấy năm, lại bị sâu vài cái răng, thì rất đáng tiếc.

Về sau cùng người yêu hôn môi, ảnh hưởng cảm giác.

Trong đầu Hàn Trinh chợt lóe cái ý niệm không đầu không đuôi này, y khẽ cười, dụi tắt nửa điều thuốc.

Hàn Trinh mở ra lịch trình Lương Thanh Phong đã sắp xếp cho mình, nhìn kĩ... nếu chen một chút, có lẽ có thể rút ra chút thời gian tới đón Hạ Thiên cùng ăn cơm trưa.

Ngày đầu tiên đưa đón Hạ Thiên đi học, Hàn Trinh muốn làm mọi chuyện vẹn toàn nhất có thể.

Trường học bên này, Hạ Thiên sửa sang lại cặp sách, phân chia bài tập theo từng môn học, giao cho các cán sự trong lớp, cán sự tiếng Anh cũng có chút thân quen với Hạ Thiên, cậu ta tiếp nhận bài làm của Hạ Thiên, khẽ hỏi: “Nè, gần đây cậu học thêm đúng không, thế nào rồi?”

Hạ Thiên cười cười: “Rất tốt, sao vậy?”

“Không có gì, ok là được rồi.” Cán sự môn Anh nói, “Cậu mới chuyển tới, nên không biết, trường học mình có quy định sau khi thi giữa kì, sẽ họp phụ huynh, thành tích kia của cậu... Aish, thực ra cũng không có gì đâu, gần đây cậu tiến bộ nhiều lắm rồi.”

Nụ cười trên mặt Hạ Thiên cứng lại, cậu lúng túng hỏi: “Họp phụ huynh?”

Bạn cán sự liền gật đầu: “Đúng vậy, giữa kì hay cuối kì đều sẽ họp, chỉ có trường mình mới biến thái như vậy, bình thường kiểm tra 45p cũng bắt phụ huynh kí tên, giữa kì cuối kì còn phải họp, muốn lừa người nhà cũng không lừa nổi, giáo viên chủ nhiệm không cần bọn mình báo, mà trực tiếp gọi cho người giám hộ, phiền chết... A? Cậu làm sao vậy?”

Hạ Thiên gượng cười, nói: “Không có gì, tớ đi học bài đây.”

Hạ Thiên quay lại chỗ ngồi của mình, lờ tờ phiếu điểm-một-lời-khó-nói-hết ra, sàu thối ruột....

Tuy rằng thành tích dạo này có tiến bộ chút ít, nhưng mà muốn vượt qua được số 2 từ dưới đếm lên, vẫn là rất khó.

Tuy rằng điện số điện thoại người giám hộ là của Lương Thanh Phong, nhưng có bài học lần trước, Hạ Thiên không dám đùa giỡn tâm cơ, nhờ Lương Thanh Phong giấu diếm giùm mình, nhưng mà để Hàn Trình biết được, có khi gom tội lại phạt một lần ấy chứ.

Nhưng khiến Hàn Trình kí tên vào phiếu điểm của đứa đứng thứ nhất từ dưới đếm lên đã cần dũng khí lớn lắm rồi, giờ lại còn mặt dày nhờ Hàn Trình đi họp phụ huynh cho mình nữa... Hàn Trình làm gì có thời gian chứ.

Phỏng chừng sẽ kêu Lương Thanh Phong đến.

Nhưng mà Lương Thanh Phong nhìn qua còn trẻ hơn Hàn Trình vài tuổi, nếu mà cho anh đến, ngồi giữa những vị phụ huynh khác, quá là nổi bật luôn í?

Hay là cứ gọi cho Chu Vận đi, để cho mẹ mình đến họp.

Hạ Thiên gục ở trên bàn, đầu đau vô cùng... Mấy việc dọa người này để mẹ mình đến nhận thì không sao hết, nhưng mà dù có để mẹ đi thay thì trường học cũng vẫn sẽ gọi cho Lương Thanh Phong, Lương Thanh Phong tuyệt đối sẽ nói cho Hàn Trình, cuối cùng cũng không giấu được.

“Ông...”

Di động của Hạ Thiên rung một cái, cậu cầm lên, khá bất ngờ – Nghiêm Lệ Hoa gửi tin nhắn cho cậu.

“Hạ Thiên, buổi trưa ta đi đón con, chúng ta cùng nhau dùng bữa.”

Hạ Thiên sững sờ nửa ngày không kịp phản ứng, Nghiêm Lệ Hoa và mình cùng đi ăn cơm á?!

Còn mười phút nữa mới vào lớp, giáo viên còn chưa đến, Hạ Thiên gọi lại.

Đầu bên kia rất nhanh thì có người tiếp, Nghiêm Lệ Hoa cười nói: “Hạ Thiên à, trung uẩn Lộ Tân mở một nhà hàng món Quảng Đông, cô út của con qua đó dùng thử, nói không sai, trưa nay ta đi đón con, chúng ta cùng đi chỗ đó ăn.”

Hạ Thiên thoáng sững sốt, rồi mới nói: “Ngài... Có buổi tiệc gì ạ? Còn có ai khác nữa?”

“Làm gì có ai nữa? Chỉ có hai chúng ta thôi, cô út con từng đến đó rồi, chúng ta không gọi nàng nữa.” Nghiêm Lệ Hoa từ ái cười nói, “Hôm nay là thứ 2, mẹ con khẳng định là rất bận, nên ta cũng không gọi mẹ con.”

Hạ Thiên lại càng chẳng muốn đi, cậu lúng túng nói: “Hay là thôi ạ, buổi trưa trong nhà có người qua đón con...”

Nghiêm Lệ Hoa cười nói: “Ta đã thay con nói với Hàn Trình rồi, y đã biết.”

Nghe là ý của Hàn Trình, Hạ Thiên chỉ có thể đáp ứng: “Vậy thì... cũng được ạ, ngài báo địa chỉ, cháu tự đón xe qua.”

Nghiêm Lệ Hoa thân thiết nói: “Không cần đâu, ta đi đón con, khỏi sợ con bị lạc đường.”

Cúp điện thoại, Nghiêm Lệ Hoa lại gọi cho Hàn Trình, vừa vặn là Lương Thanh Phong tiếp, Nghiêm Lệ Hoa thăm nghĩ vừa hay, mục đích nói chuyện trưa nay muốn đi đón Hạ Thiên cùng nhau ăn cơm, người nhà Hạ Thiên đón Hạ Thiên đi ăn, Lương Thanh Phong tất nhiên không thể nói gì được, nhưng tính anh luôn cẩn thận, vẫn cứ lễ phép hỏi Nghiêm Lệ Hoa địa chỉ nhà hàng.

“Không thành vấn đề?” Hạ Tư TƯ vẫn ngồi bên cạnh nghe lỏm, đợi Nghiêm Lệ Hoa cúp máy, ả liền nói: “Đừng để bọn họ chạm mặt nhau, nếu không là lộ hết.”

“Sẽ không có chuyện đó, với lại đâu phải làm gì hại nó đâu, mẹ là bà nội của nó, mời nó ăn cơm thôi mà, lộ gì mà lộ.” Nghiêm Lệ Hoa nói.

Hạ Tư Tư lần đầu kiến thức được Nghiêm Lệ Hoa thủ đoạn ra sao, cảm thấy mới mẻ: “Vậy thì giữa trưa, con cũng đi nhé? Nói thêm vào...”

“Không được.” Nghiêm Lệ Hoa nhú mày, “Hôm nay phải đồ ngon Hạ Thiên, con làm được sao?”

Nghiêm Lệ Hoa hiểu con mình nhất, mẹ nói tiếp: “Con đi, chuyện này khẳng định thất bại...Con đi tìm mấy đứa bạn thân đi, việc này không cần con quản.”

Hạ Tư TƯ bắt mẫn, oán: “Kêu con học theo mẹ, thế mà chẳng bao giờ mang con theo!”

Nghiêm Lệ Hoa tự mình tính toán chuyện giữa trưa, không để ý tới Hạ Tư Tư.

Giữa trưa, Nghiêm Lệ Hoa sớm đã đứng ngoài cổng trường, đón Hạ Thiên đi quán ăn Quảng Đông kia.

Nhà hàng này khá là khó đặt chỗ, hai ngày trước, Nghiêm Lệ Hoa đã phái trợ lý đặt một bàn bên cạnh cửa sổ.

Phòng ăn trang hoàng rất khác biệt, lưng ghế dựa cực cao, vừa vặn có thể làm vách ngăn, khiến mỗi bàn đều như ngăn thành một khu riêng biệt, vừa thích hợp nói chuyện tình tứ, lại cũng phù hợp bàn chuyện làm ăn.

“Đói bụng rồi đi? Ăn cơm trước đã.” Nghiêm Lệ Hoa gọi không ít món, rồi mẹ tỏ vẻ quan tâm mà nói, “Chiều còn phải học, nhớ ăn nhiều một chút.”

Hạ Thiên lần đầu tiên một mình dùng bữa với Nghiêm Lệ Hoa, mặc dù Nghiêm Lệ Hoa biểu hiện cực kỳ ôn hòa, nhưng cậu vẫn không có cách nào thả lỏng, cậu không biết phải nói chuyện gì với Nghiêm Lệ Hoa, liền chẳng nói gì hết, cứ cầm đầu ăn cơm, Nghiêm Lệ Hoa hỏi cái gì, cậu đáp cái đó.

Nghiêm Lệ Hoa thông thả dùng bữa, nói linh tinh nửa ngày nào chuyện thời tiết học tập linh tinh xong, mẹ mới vào đề: “Dạo này Hàn Trình bận lắm hả?”

Hạ Thiên hàm hồ nói: “Cũng bình thường.”

“Cũng bình thường? Ha ha, hẳn là rất bận.” Nghiêm Lệ Hoa mỉm cười, “Ta nghe nói, gần đây y cùng Phi Trác Bình hợp tác một hạng mục.”

Hạ Thiên nuốt đồ ăn trong miệng xong, mím môi, lắc đầu nói: “Có lẽ vậy, cháu cũng không rõ lắm.”

“Chuyện của y mà con không nắm rõ sao?” Nghiêm Lệ Hoa căn bản không tin, mẹ cười nói, “Là như thế này, trước kia nhà mình trùng hợp cũng làm qua một hạng mục tương tự, nếu xét về kinh nghiệm, chúng ta có kinh nghiệm rất phong phú.”

Nghiêm Lệ Hoa tiếp tục cười: “Nếu Hàn Trình cần giúp gì, có thể tới hỏi ta, ta nhất định biết gì sẽ nói hết.”

Hạ Thiên buông đũa, uống một ngụm canh.

Dù cậu còn nhỏ, chưa từng tiếp xúc qua công việc trong nhà, nhưng từ nhỏ mưa dầm thấm đất không phải là giả, nghe đến những lời này, cậu sẽ không ngại thơ cho rằng Nghiêm Lệ Hoa sẽ thật sự miễn phí cố vấn.

Nghiêm Lệ Hoa thấy Hạ Thiên không nói lời nào, liền càng nói trắng ra: “Nếu có thể cùng nhau hợp tác, thì càng tốt hơn, nhà chúng ta vừa có kinh nghiệm lại có nhân lực, đến lúc đó thực hiện, có thể cung cấp cho y trợ giúp cực lớn.”

Hạ Thiên giờ đã hiểu ra, Nghiêm Lệ Hoa đang có ý muốn đi nhờ xe.

Nghiêm Lệ Hoa tha thiết nhìn Hạ Thiên, Hạ Thiên ngốc ngốc gật đầu: “Vâng.”

Nghiêm Lệ Hoa thăm mắng Hạ Thiên ngu ngốc, nhưng ngoài mặt lại không nói ra, trên mặt cười càng thân thiết hơn: “Sau khi trở về, nhớ tìm cơ hội cùng Hàn Trình nhắc tới việc này nhé.”

Hạ Thiên lại uống một ngụm canh, chậm rãi hỏi: “Mấy chuyện công việc kiểu này, không phải là ngài nên nói với y sao? Để cháu nói, cháu sợ không nói rõ ràng được.”

Nghiêm Lệ Hoa cười: “Đều là người một nhà, sao lại không bàn bạc được chứ? Với lại, với y mà nói, lời của ta, khẳng định không dễ nghe bằng cháu nói.”

Hạ Thiên thăm nghĩ quả nhiên thế, kiểu này là đã bàn với Hàn Trình rồi, cơ mà Hàn Trình lại không đồng ý.

Về phần nguyên nhân, không cần nghĩ cũng rõ, Hàn Trình căn bản không cần phải hợp tác với Nghiêm Lệ Hoa, cũng chẳng muốn chia chén cạnh với bất kì ai hết.

“Tương lai nếu có chuyện làm ăn hợp tác gì đó, hi vọng Nghiêm đồng không cần phải cậu tới đàm phán với tôi.... Nếu đối tượng đàm phán mà là cậu, đại khái tôi sẽ ăn thiệt.”

Lời Hàn Trình nói ngày hôm qua còn vang vọng bên tai.

Hai má Hạ Thiên bắt chợt ửng hồng.

Cậu triết để mình bạch mục đích của bữa cơm này, trong lòng ngược lại kiên định hẳn, cậu gấp một con tôm vào bát, ăn xong mới nói: “Chỉ sợ cháu về rồi lại quên mất.”

Nghiêm Lệ Hoa tức đến nghẹn họng, nhưng vẫn cười nói: “Có gì mà khó nhớ đâu? Trong lòng chỉ cần nhớ, Hạ Thiên... Việc làm ăn của trong nhà tốt đẹp, chẳng lẽ lại thiếu phần của cháu với mẹ sao?”

Hạ Thiên giả ngu nói: “Không có việc gì, trước kia không phải ngài kêu cháu đừng quá trông cậy vào tài sản công ty sao? Cháu nghĩ... Hàn Trình kiếm được nhiều tiền là đủ rồi.”

Nghiêm Lệ Hoa uống hai ngụm trà, áp chế lửa giận trong lòng, cười nói: “Đứa bé ngốc này, trước kia nói vậy là sợ mấy đứa không chịu phần đầu, nên mới cố ý nói vậy, muốn khích lệ mấy đứa vươn lên, chẳng lẽ cháu còn mang thù sao?”

Hạ Thiên lắc đầu: “Sẽ không.”

“Thế thì được.” Nghiêm Lệ Hoa mỉm cười thúc giục, “Nhất định phải nhớ rõ đó, về đến nhà phải nói luôn với y, nhớ không?”

Hạ Thiên vẫn duy trì bộ dáng chậm rì rì lúc trước, cậu vắt óc nghĩ lí do từ chối, nói: “Cháu sẽ cố gắng.... Thế nhưng dù có nhớ kĩ, cũng chưa chắc có cơ hội nói với y, y... dạo này y bề bộn nhiều việc, không thường về nhà.”

Nghiêm Lệ Hoa nhú mày, vội tiếp lời: “Thế thì cháu gọi điện để y về là được, không phải là y rất thương cháu sao? Cháu gọi y về, hẳn không nghe à?”

“Cũng không phải vậy...” Mặt Hạ Thiên càng đỏ hơn, cậu cố gắng qua loa có lẽ trả lời Nghiêm Lệ Hoa, lấp liếm cho qua.

Tóm lại, Hạ Thiên không muốn khiến Hàn Trình bối vì mình, mà bắt buộc dĩ phải làm trái lương tâm, hợp tác với Nghiêm Lệ Hoa.

Nghiêm Lệ Hoa triết để đánh mất kiên nhẫn, nhú mày nói: “Vầy buổi tối thì sao? Các người mới kết hôn, y không đến mức qua đêm không về ngủ đi chứ? Y trở về cũng không rảnh để nói chuyện sao? Các người buổi tối đều làm cái gì hả?!”

“Buổi tối, buổi tối...” Hạ Thiên thật sự không biết nói sao, chợt cậu cái khó ló cái khôn, đỏ mặt ấp úng, “Còn có thể làm gì đâu ạ? Là cái kia ạ! Không... Không rảnh nói chuyện khác!”

Nghiêm Lệ Hoa: “...”

Nghiêm Lệ Hoa xấu hổ chán nản, vừa muốn nói vài lời, nhưng nhìn mặt Hạ Thiên rồi lại thôi.

Hạ Thiên nói ra mấy lời đó suýt thì thẹn thùng muốn chết luôn, cậu thật sự chẳng biết phải ứng đối như thế nào với Nghiêm Lệ Hoa, hồi lâu, cậu bắt gặp sắc mặt Nghiêm Lệ Hoa khác thường, liền theo tầm mắt mù nhìn về phía sau mình...

Hàn Trình không biết đến từ lúc nào hiện đang lễ phép gật đầu với Nghiêm Lệ Hoa: “Lương Thanh Phong nói Hạ Thiên ở bên này ăn cơm, tôi vừa khéo đi ngang qua, nghĩ tiện đường đưa em ấy đi học.”

Ánh mắt Hàn Trình chuyển hướng qua Hạ Thiên, nhìn khuôn mặt hồng như trái cà chua của Hạ Thiên, y thần nhiên cười nói: “Không nghĩ lại không khéo như vậy... đánh gãy hai người trò chuyện thân mật rồi.”

16. Chương 15

Bầu không khí ngưng trọng mấy giây, trong lòng Hạ Thiên có ngàn vạn con ngựa lao nhanh, kí ức như đèn kéo quân thoát cái trôi qua trước mắt, trong cơn hốt hoảng, Hạ Thiên nhớ tới thật nhiều việc... Mơ hồ giống như thấy bóng dáng người cha mất sớm...

Tất tần tật những chi tiết xấu hổ đã qua trong suốt mười mấy năm gần gũi kia, so ra đều kém lần này rõ ràng rành.

Hạ Thiên quả thực cảm thấy thẹn muốn độn thổ luôn cho rồi.

Vẫn là Nghiêm Lệ Hoa phản ứng đầu tiên, mặt mày ông trời không chịu chiều lòng người, Hàn Trình tới rồi, nói thêm gì cũng không có tác dụng, diễn vẫn phải diễn, đành dè nén cơn giận, miễn cưỡng cười nói: “Hàn Trình đến đây à, không làm gián đoạn đâu, hai ta cũng chưa nói chuyện gì quan trọng cả... Ta thấy dạo này Hạ Thiên học tập vất vả, muốn đưa thằng bé ra ngoài ăn chút món ngon, Hàn Trình... cậu cùng dùng bữa luôn chứ?”

Tình cảnh cực kì xấu hổ, thế nhưng Hàn Trình lại chẳng mấy may chịu ảnh hưởng, y hơi gật đầu: “Cảm ơn, tôi đã dùng bữa rồi, Hạ Thiên... em ăn xong chưa?”

Mặt Hạ Thiên đỏ như sắp bốc khói đến nơi, nghe thấy thế mới giật mình tỉnh lại, vội thuận thế leo xuống thang, đáp: “Ăn, em ăn xong rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Hàn Trình nhìn Nghiêm Lệ Hoa, mỉm cười, “Chiều em ấy còn có tiết học, ngài đại khái cũng bận rộn, tôi dẫn em ấy đi trước?”

Nghiêm Lệ Hoa chỉ đành vờ cười: “Cũng được.”

Hạ Thiên đứng dậy tiến đến bên cạnh Hàn Trình, quần bách không dám ngẩng đầu nhìn Hàn Trình, không ngờ Hàn Trình lại nhẹ nhàng cầm tay cậu.

Hạ Thiên: “!”

Hàn Trình mỉm cười với Nghiêm Lệ Hoa, ôn hoà nói: “Có lẽ vừa nãy tôi nghe nhầm, chỉ có điều... mấy chuyện làm ăn buôn bán, hi vọng từ nay ngài có thể trực tiếp tìm tôi bàn bạc, Hạ Thiên còn nhỏ, không tiếp xúc bao giờ, chẳng may truyền đạt sai ý, bị chậm trễ sẽ ảnh hưởng lớn.”

Nghiêm Lệ Hoa không nghĩ tới Hàn Trình sẽ nói ngay mặt, móng tay đỏ chót cắm thật sâu vào thịt, ngoài mặt cố sức giả vờ cười: “Là do tôi suy xét không chu toàn... Đang tâm sự chuyện nhà chuyện cửa, không hiểu sao lại nói sang chuyện làm ăn.”

“Bình thường, tôi với Hạ Thiên trò chuyện, ngẫu nhiên cũng nhắc tới chuyện công việc.” Hàn Trình hơi nhấn giọng, “Bất quá Hạ Thiên rất quy củ, chưa bao giờ can dự vào.”

Mặt Nghiêm Lệ Hoa trắng bệch... Mụ biết Hàn Trình đang thâm đá xéo mình. Hàn Trình mỉm cười với Nghiêm Lệ Hoa, tiếp: “Tôi hay nói thẳng, mong ngài đừng để bụng.”

Dứt lời, liền nắm tay Hạ Thiên rời đi.

Nghiêm Lệ Hoa tức đến nghiêng răng kèn kẹt... Hàn Trình quản Hạ Thiên cực nghiêm, ngày thường đi đâu làm gì, đi với ai, mất bao lâu đều phải thông báo, lần này thật vất vả mới tìm được cơ hội gọi Hạ Thiên ra ngoài, chẳng ngờ còn chưa nói được cái gì hết, Hàn Trình không biết chui từ đâu ra phá tan mất.

Sau này muốn gọi Hạ Thiên tới, khẳng định càng khó.

Trước bàn ăn, Nghiêm Lệ Hoa hung hăng ném khăn ăn, thấp giọng mắng: “Chả là cái gì mà cũng coi như bảo bối, bảo vệ gắt gao đến vậy, chả lẽ ta có thể ăn tươi nó luôn sao!”

.....

Ngồi trong xe Hàn Trình, toàn thân Hạ Thiên đỏ rực lên.

Hàn Trình nói lỏng cà vạt, buồn cười nhìn Hạ Thiên, y cảm giác nếu mình mà chọc ghen chút nữa, có khi cậu bốc cháy luôn rồi ấy.

“Nếu cậu cảm thấy ngượng ngùng, vậy thì sau này tôi không nhắc lại chuyện đó nữa. ” Hàn Trình khẽ cười, “Hơn nữa cậu yên tâm, tôi cũng không nghe được gì cả.”

“Cháu thật sự chỉ nói mỗi câu cuối cùng kia thôi!” Hạ Thiên vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết, “trước đó cháu chưa hề nói một câu nào cả.....”

Hàn Trình mỉm cười: “Ừ, tôi tin cậu.”

Hạ Thiên khóc không ra nước mắt, cái quán ăn chuyên món Quảng Đông kia trang trí quá kín đáo, nhiều tầng ngăn ngăn như vậy, cực ảnh hưởng tầm mắt, Hàn Trình đi đến sát bên rồi mới phát hiện ra, lại còn là sau khi mình nói mấy lời kia..... Sao lại khéo như thế?!

Hạ Thiên tận lực tìm cách cứu vãn, tay chân khoa loạn muốn giải thích: “Bà nội cháu muốn cháu làm thuyết khách, cháu không muốn, cho nên mới nói dối, cháu cứ nghĩ”

“Không cần phải nói, tôi biết cả.” Hàn Trình này thực ra cũng chẳng phải đang an ủi Hạ Thiên, y hơi hợt cười: “Nghe Lương Thanh Phong nói Nghiêm đồng đột nhiên muốn đưa cậu ra ngoài ăn cơm, tôi liền đoán ra ngay.” Điện thoại Nghiêm Lệ Hoa gọi tới là do Lương Thanh Phong tiếp, Lương Thanh Phong không biết rõ tình huống, lại không có tư cách thay Hàn Trình từ chối, chỉ có thể đồng ý. Đợi Hàn Trình kết thúc cuộc họp trực tuyến, nghe Lương Thanh Phong nói lại nội dung cuộc điện thoại, y liền hiểu rõ cặn kẽ tiền căn hậu quả.

Nghiêm Lệ Hoa luôn luôn đối xử lạnh nhạt với Hạ Thiên, không có lí gì nay tự dừng lại tình cảm yêu thương như thế, ngẫm nghĩ một chút nhớ tới dự án bên đó muốn hợp tác nhưng bị y từ chối kia, liền không hề khó đoán được ý đồ của bữa cơm trưa nay.

“Trước bà ta có đưa ra lời đề nghị muốn cùng hợp tác dự án đó, tôi cũng uyển chuyển tỏ rõ thái độ từ chối, chỉ là không ngờ, bà ta sẽ đánh chủ ý lên đầu cậu.” Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, cười nói, “Cơ mà, điều làm tôi bất ngờ nhất chính là phản ứng của cậu, không muốn giúp bà nội sao?”

Hạ Thiên muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút mới nói nhỏ: “Cháu đoán ngài không muốn hợp tác, sao cháu lại phải làm ngài khó xử chứ? Lại nói cháu cũng không biết cụ thể kế hoạch đó, chẳng may khiến ngài bị thiệt hại nặng, a cũng không phải thế.....”

Lời vừa nói ra, Hạ Thiên lập tức cảm thấy tự mình đa tình, đỏ mặt chữa cháy: “Thật ra cháu biết rất rõ, dù cháu có nói với ngài, thì ngài cũng sẽ không nghe đâu, nhưng cháu cũng không thể.....”

Hàn Trình ngắt lời cậu: “Sẽ.”

Hạ Thiên còn chưa kịp phản ứng, ngây ngốc hỏi: “A? Sẽ gì cơ?”

“Nếu cậu chính miệng đưa ra yêu cầu, tôi sẽ đáp ứng.” Hàn Trình bình tĩnh trả lời cậu.

Hai má nóng bừng vừa mới tan đi một chút, nghe xong lời này, nháy mắt đỏ rực hơn cả khi nãy. Hàn Trình cho rằng cậu không tin, hứng thú dạt dào mà đưa ra lời đề nghị: “Cậu có thể thử xem.”

“Không không không.” Hạ Thiên ra sức lắc đầu, suýt thì sặc, “Ngài, ngài đừng hù chết cháu mà.....”

“Có gì đâu mà phải sợ.” Hàn Trình mỉm cười, “Cậu cho rằng tôi tìm tới cậu, chỉ để giải vây cho cậu thôi sao? Đón cậu đưa tới trường, Lương Thanh Phong làm được, không phải ư? Tự tôi chạy tới đây để mà làm gì?”

Hạ Thiên thoáng sửng sốt, chần chừ chờ chờ mới lên tiếng: “Nếu vừa nãy cháu đồng ý với bà nội, sau đó nói chuyện này với ngài.....”

“Tôi đương nhiên sẽ đáp ứng.” Hàn Trình thấy Hạ Thiên còn không rõ, cười nói, “Nếu cậu đã đồng ý lời nhờ vả của Nghiêm đồng, tôi mà không đồng ý, chẳng khác nào nói thẳng với người nhà cậu, rằng cậu ở bên tôi, không hề có chút phân lượng nào.”

Nháy mắt Hạ Thiên liền minh bạch. Lửa nóng trên mặt Hạ Thiên, chậm rãi, truyền vào trong lòng.

“Không lẽ cậu cho rằng, chút ít thể diện này tôi đều keo kiệt không cho?” Hàn Trình cười, “Lại nói, chúng ta kết hôn cũng hơn tháng rồi, lần đầu tiên cậu mở lời, tôi có thể nhẫn tâm từ chối được sao?”

Hàn Trinh không phải vì muốn dỗ dành mà nói thế, một hạng mục mà thôi, nếu Hạ Thiên mở miệng cầu tình, lại cho chút ngon ngọt..... Hàn Trinh xác định, chính mình không có khả năng nhẫn tâm từ chối.

Nghiêm Lệ Hoa chắc là vin vào điểm này, mới hao hết tâm tư muốn mượn Hạ Thiên đả động chuyện này.

Hạ Thiên tận lực ngó lơ trái tim càng lúc đập càng nhanh, lí nhí nói: “Ngài yên tâm, cháu sẽ không thật sự yêu cầu ngài phải thế này thế kia, mặc dù nhiều khi cháu không rõ ràng lắm, nhưng cũng không phải là kẻ không hiểu chuyện như vậy.....”

“Tôi biết, cậu thực hiểu chuyện.” Hàn Trinh cảm khái, “Cho nên tôi thực ngoài ý muốn, tôi nhớ rõ cậu rất sợ bà nội, vừa nãy đại khái bà ta vẫn luôn bày vẽ hùng hổ dọa người bất cậu đồng ý, thế mà không hề đầu hàng.....”

Hàn Trinh giơ tay xoa nhẹ đầu Hạ Thiên, dịu dàng nói: “Đứa trẻ ngoan.”

Hạ Thiên lặng yên nắm chặt bàn tay, cắn răng nhẫn nại, trò chuyện với Hàn Trinh một chốc nữa thôi kiểu gì con nai nhỏ trong lòng cậu cũng sẽ lao ra, nhảy loạn trên đường luôn!

17. Chương 16

Cái cảm giác ngọt ngào này quá mức tra tấn người, Hạ Thiên minh tư khổ tướng, đột nhiên lảng sang chuyện khác: “A đúng rồi! Ngài vừa mới nói, lần đầu tiên cháu mở miệng yêu cầu, mặc kệ là xin cái gì, ngài đều sẽ đáp ứng..... Thật vậy ạ?”

Hàn Trinh gạt đầu, hứng thú dạt dào nhìn Hạ Thiên, y tò mò Hạ Thiên sẽ đưa ra yêu cầu gì đây.

“Nếu như vậy, cháu sẽ nói luôn.” Hạ Thiên gạt tất cả tạp niệm đang làm cậu thần hồn điên đảo sang một bên, nuốt nước miếng, nói “Cháu vốn định chờ sau này tìm cơ hội nói với ngài, đó là.....”

Hạ Thiên gian nan nói ra khỏi miệng: “Đợt thi giữa kì này, yêu cầu hợp phụ huynh.”

Nhất thời Hàn Trinh còn chưa phản ứng kịp.

“Thành tích của cháu..... Cháu sẽ nỗ lực hết mình, nhưng mà, nhưng mà cháu cảm giác cháu không đuổi kịp cái bạn xếp thứ 2 từ dưới đếm lên, cho nên..... Đến lúc đó thành tích chắc hẳn vẫn là thấp nhất.” Hạ Thiên cảm thấy thẹn lắm, “Cho nên, sau khi thi giữa kì xong, giáo viên chủ nhiệm gọi cho Lương đại ca, ngài có thể cho anh ấy nghỉ nửa ngày, để anh ấy đến trường, hợp phụ huynh.....”

“Không cần anh ta, hợp phụ huynh cho cậu, tôi sẽ đi.” Hàn Trinh nói. Hạ Thiên ngẩng ra nhìn Hàn Trinh, Hàn Trinh nhíu mày: “Cuộc hợp phụ huynh của cậu, tại vì sao lại muốn nhờ người ngoài đi giúp?”

Hàn Trinh nhìn chằm chằm Hạ Thiên, chậm rãi nói tiếp: “Lúc tôi không để ý, quan hệ của cậu với Lương Thanh Phong đã tốt đến mức ấy? Cậu tình nguyện chọn hắn, đi hợp phụ huynh cho mình?”

“Không có không có, cháu không nghĩ sẽ để ngài đi, rốt cuộc..... là hạng nhất từ dưới lên đó.....” Hạ Thiên theo bản năng vội thanh minh, “Hơn nữa cháu với anh ấy không thân đâu, cháu sợ anh ấy chết đi được, thật đó.”

Hàn Trinh không rõ Hạ Thiên đang rối rắm điều gì, y bất đắc dĩ cười: “Tuy tôi bận thật, nhưng vẫn có thể bớt chút thời gian đi hợp phụ huynh được, cậu yên tâm đi.”

Nai con trong lòng Hạ Thiên càng nhảy hăng hơn, Hàn Trinh..... sẽ đi hợp phụ huynh cho cậu đó!

Hạ Thiên thanh thanh hòng, hạ giọng trịnh trọng bảo đảm: “Dạ, vậy mấy ngày trước khi thi này, cháu sẽ càng cố gắng hơn, tận lực..... không làm ngài mất mặt đâu.”

Hàn Trinh bật cười, y chẳng hề cảm thấy sẽ mất mặt chút nào. Chẳng qua Hạ Thiên có lẽ đã gom đủ dũng khí, mới nói chuyện này ra với mình.

Hàn Trinh hơi suy tư, sẵn sốc cười nói: “Nếu tôi đi, thì không cần nói cho mẹ cậu nữa.”

Hạ Thiên sững sốt, Hàn Trinh thấy buồn cười, liền nhắc nhở: “Cuối tuần về thăm nhà, đừng có lỡ miệng đấy.”

Hai mắt Hạ Thiên sáng lên, vội gật đầu: “Vâng vâng, nếu ngài đi, thì..... đừng nói cho mẹ cháu biết! Bà mà biết cháu xếp bết, chắc chắn lại lo lắng cháu bị áp lực chưa thể chấp nhận sự thật..... Bà nghĩ quá nhiều, kì thật cháu căn bản không có việc gì cả.”

Hạ Thiên nói ra suy nghĩ thật tâm: “Các bạn học của cháu đều rất giỏi, thành tích tốt hơn cháu là điều bình thường, hơn nữa mọi người chưa bao giờ chê cười cháu hết, bình thường hay giảng bài cho cháu lắm..... Ai cũng tốt, cháu học trong lớp ấy thấy vui lắm.”

Điều này Hàn Trinh đã đoán được từ sớm, Chu Vận suy nghĩ quá nhiều, thành ra chăm lo cho Hạ Thiên quá mức tình tế.

Nhưng mà Hạ Thiên đâu có yếu ớt đến vậy.

Tuy rằng phản nghịch, nhưng nội tâm cũng rất cứng cỏi, không có đa sầu đa cảm bi xuân thương thu nhưng đám bạn cùng trang lứa, mà lại rất lạc quan, khả năng kháng áp lực kháng đả kích đều thực tốt, trong lòng Hàn Trinh rất vừa lòng đánh giá.

Chẳng mấy chốc đã đến trường Hạ Thiên, Hàn Trinh gơ tay nhìn đồng hồ, nói: “Không tồi, không đến trễ, đi thôi.”

Hạ Thiên gật đầu, bàn tay đặt trên tay nắm cửa xe, chần chờ một giây, mới nhỏ giọng nói: “Còn có, chú Hàn..... Chuyện hôm nay, cảm ơn chú.”

Nếu không phải Hàn Trinh tới kịp thời, có khi bây giờ cậu vẫn còn bị Nghiêm Lệ Hoa quẩn lấy.

Hàn Trinh chẳng những tới, còn nói thẳng luôn, chặt đứt ý niệm kiếm cớ để lôi kéo Hạ Thiên giúp đỡ của Nghiêm Lệ Hoa, trong lòng Hạ Thiên thực cảm kích.

“Không cần phải khách sáo như vậy, tôi cũng không đơn thuần chỉ vì cậu.” Hàn Trinh mỉm cười, “nếu cậu thật sự đồng ý, về sau ngày ngày bị Nghiêm đồng xúi giục đòi cái này cái kia suốt không yên, tôi cũng sẽ đau đầu.”

Hạ Thiên vội nói: “Sao có thể chứ.....”

“Biết là cậu hiểu chuyện, sẽ không làm như vậy.” Hàn Trinh đứng lúc dừng đề tài này lại, “Buổi trưa ăn uống thế nào?”

Hạ Thiên cười khổ: “Không ăn được mấy.”

Như thường lệ nếu trên bàn cơm có Nghiêm Lệ Hoa, Hạ Thiên đều ăn không ngon miệng.

“Cố nhịn chút vậy, buổi tối đưa cậu ra ngoài ăn.” Hàn Trinh nói.

Hạ Thiên chớp chớp mắt: “Ra ngoài ăn ă?!”

Kết hôn một tháng có lẽ, hai người từ trước tới nay còn chưa từng cùng nhau đi ăn riêng đâu.

Hàn Trinh mỉm cười: “Dì giúp việc nấu, còn ăn chưa đủ vòng sao?”

“Không ăn đủ đâu.” Nói là nói thế, nhưng Hạ Thiên vẫn nguyện ý đi ăn với Hàn Trinh, cậu có chút hưng phấn, không xác định nói, “Không có việc gì chứ ạ? Chẳng may bị ai thấy.....”

“Không chắc khéo như vậy, mà có thấy thì cứ thấy đi.” Hàn Trinh nói, “Buổi tối tôi tới đón cậu, đi vào đi.”

Hạ Thiên gật đầu, hắc hắc cười xuống xe.

Nhưng mà, lúc Hàn Trinh cùng Hạ Thiên đi vào khách sạn, bị người ta chụp được, xào xáo lên. Mà kể cũng khéo, địa điểm Hàn Trinh cùng Hạ Thiên ăn tối, lại đúng là khách sạn mà một ngôi sao mới nổi qua đêm, paparazzi canh ngoài khách sạn một ngày một đêm, không chụp được cái bóng vị kia, trời xui đất khiến lại chụp được Hàn Trinh với Hạ Thiên.

Tháng trước Hàn Trinh ở nước ngoài kết hôn ai ai cũng biết, hôn lễ không tổ chức rùm beng, nghe nói phu nhân của Hàn Trinh có trợ lực rất lớn với sự nghiệp của y, lại nghe nói đối phương sống ở nước ngoài từ bé, nhiều tindồn nữa, nhưng Hàn Trinh vẫn luôn không khẳng định hay phủ nhận, cũng chưa từng nhắc tới vị này, lần đầu tiên xuất hiện sau khi kết hôn, cũng không hề đeo nhẫn cưới.

Từ đầu đến cuối, thái độ của Hàn Trinh với hôn sự của bản thân, có thể nói có lẽ tới cực điểm, mọi người cũng đều suy đoán, đây hẳn chỉ là một cuộc hôn nhân thương nghiệp vừa khuôn sáo lại thực dụng mà thôi.

Cuộc hôn nhân chẳng có chút tình cảm nào, kết hôn xong ai chơi mặc ai thì cũng chẳng có gì gọi là kì quái, paparazzi chụp được ảnh xong chẳng hề nghĩ nhiều, trực tiếp gửi về team.

Hàn Trinh luôn tỏ thái độ không hề gì với những tin tức liên quan đến đời sống cá nhân của mình, không đáp lại, không làm sáng tỏ, càng không bỏ tiền mua tin tức, đội cầu tử không thử liên hệ Hàn Trinh, đem đó liền xào một bài câu view.

Nếu chỉ có như thế đã đành, cổ tình biên tập của trang báo lá cải kia lại nhìn mặt cậu trai đi cùng Hàn Trinh, trước khi đăng tin, tự dừng lại do dự.

Sau khi thu được ảnh chụp, đầu tiên bọn họ đi điều tra tư liệu về ‘tân hoan’ của Hàn Trinh, lúc đầu bọn họ cho rằng người kia chắc chắn là một người mẫu mới ra sân, hoặc là một diễn viên tép riu mới nổi, còn không thì là cậu ấm nhà nào đó thuộc tầng lớp trung lưu, nhưng cả tổ tăng ca điều tra mấy giờ liền, cũng không thu hoạch được gì cả.

Tra không ra tư liệu ‘tân hoan’, scandal này mất đi rất nhiều độ hot thì không nói, quan trọng nhất, là bọn họ căn bản không thể nào xác nhận được tuổi tác của ‘tân hoan’.

Tuy vóc dáng Hạ Thiên cao ráo, nhưng mặt cậu nhìn non choẹt, đứng trên ranh giới vị thành niên một tí tí thôi, chỉ bằng tướng mạo, căn bản vô pháp phán đoán rốt cuộc cậu bao nhiêu tuổi.

Tên biên tập này trước từng đi phỏng vấn Hàn Trinh rồi, gã biết vị này không dễ chọc, gã sợ tân hoan của Hàn Trinh thực sự còn là vị thành niên, nếu thế thì lại chọc phải phiền toái lớn.

Mấy cái tin tức ra ngoài ăn vụng sau khi kết hôn thế này, thật thật giả giả, mỗi tháng bọn họ xào xáo ra không biết bao nhiêu mà kể, thế nhưng nếu đối tượng ăn vụng lại là trẻ vị thành niên, tính chất liền khác biệt. Biên tập chỉ muốn mượn có kiếm chút fame, chứ không có ý muốn tự rước lấy hoạ.

Ngày thường những người này không thèm so đo với họ, thứ nhất là bởi càng làm càng thêm xấu xí, làm sáng tỏ ra càng nhiều gièm pha, thứ hai là bởi không đau không ngứa, lười đi để ý. Nhưng nếu thật sự bị chọc vào chỗ đau, đối phương truy cứu, bọn họ liền không gánh nổi.

Nhưng mà một cái tin tức lớn như vậy, ghen ở trong tay một muốn chết, biên tập tự cho là thông minh, trước khi gửi bản thảo đi, làm mờ mặt Hạ Thiên, còn gắn một cái tit rất có tính câu view là .

Tin đồn Hàn Trinh với Hạ Thiên mới kết hôn mà đã bất hoà, liền như vậy lan truyền.

18. Chương 17

Trong khi tin tức Hàn Trinh cùng ‘tân hoan’ đi ăn vụng ở khách sạn truyền đến náo nhiệt ở trên mạng, Hạ Thiên đang nằm trên giường trong phòng, ngủ ngon lành.

Buổi chiều sau khi tan học, Hàn Trinh quả nhiên ở cổng trường chờ cậu.

Hàn Trinh cố ý bồi thường cậu, từ lúc đón cậu về nhà, không hề tranh thủ xử lý công việc, chỉ đơn thuần đưa cậu đi ăn cơm, nói chuyện phiếm.

Tuy rằng trên cơ bản đều là một mình Hạ Thiên làm nhảm.

Nhưng Hàn Trinh vẫn tỏ ra hứng thú với lời Hạ Thiên nói, y luôn chăm chú lắng nghe, thường thường đáp lại vài câu.

Thái độ không giống như trưởng bối lấy lệ kia, làm Hạ Thiên thực vui vẻ.

Cậu có thể cảm giác được Hàn Trinh vừa coi trọng lại tôn trọng mình.

Đương nhiên, cậu không hề hay biết rằng, Hàn Trinh thông qua buổi nói chuyện này, củng cố cái suy đoán kì phản nghịch trong đầu hẳn xa tít tắp so với thực tế rồi.

May là, mặc kệ nói gì làm gì, cảm xúc Hạ Thiên lơ đãng biểu hiện ra đều rất tích cực, điều này làm cho Hàn Trinh yên tâm không ít.

Tâm trạng Hàn Trinh khá tốt, phá lệ thay Hạ Thiên rót chút vang đỏ.

Thường ngày ở nhà, Hàn Trinh chưa bao giờ cho Hạ Thiên uống rượu, bìa còn không được.

Trước kia Hạ Thiên cũng chưa từng thử qua rượu, hôm nay ném một chút, bên cạnh là đồ ăn Pháp, cậu cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, uống hết li kia, cậu hướng ánh mắt trông mong nhìn Hàn Trinh, Hàn Trinh bó tay, lại tiếp tục vì cậu mà rót thêm li nữa.

Uống hết li thứ hai, vô luận Hạ Thiên trong tối ngoài sáng ám chỉ, Hàn Trinh cũng không cho cậu uống thêm một giọt nào nữa.

Chính y cũng không uống nữa, mà cùng Hạ Thiên thưởng thức nước chanh.

Mặc dù vậy, Hạ Thiên vẫn cứ bị say, trước khi rời khỏi khách sạn, mặt Hạ Thiên đã đỏ bừng bừng, còn nói nhiều hơn hẳn ngày thường, khi bước xuống bậc thềm của khách sạn, Hàn Trinh lo Hạ Thiên đi đứng không vững, liền khẽ ôm eo cậu đi xuống.

Mà paparazzi chụp được, lại chính là cái cảnh ôm eo kia.

Lúc ấy đã sắp 9 giờ, dưới ánh đèn lồng lầy, biểu cảm trên mặt Hàn Trinh bình thường, đôi mắt lại cảnh giác nhìn dưới chân Hạ Thiên, tay phải khẽ đỡ bên hông Hạ Thiên, lo lắng chẳng may cậu bước hụt một cái, sẽ bị ngã mất.

Tuy là chụp lén, nhưng trời xui đất khiến thiên thời địa lợi ra làm sao, ấy thế mà ánh sáng vừa đủ, chụp rõ chân dung cả hai, tạo thành bức tranh cảnh đêm mỹ lệ vô cùng.

Đương nhiên đây là ảnh chụp ban đầu mà thôi, sau khi làm mờ mặt Hạ Thiên, cộng thêm cái tít quá mức ái muội, hương vị yêu đương vụng trộm quả thực không thể rõ ràng hơn được nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Thiên tỉnh dậy, mở máy, títtítít mấy chục cái tin nhắn chen nhau gửi tới, thiếu chút rung đến tê tay.

Hạ Thiên còn đang choáng váng, đọc hết số tin nhắn, đầu óc vẫn ngây ra, tối qua Hàn Trinh lén ra ngoài ăn vụng?

Mặc dù hôm qua có uống chút rượu, nhưng đâu có say lắm đâu, về đến nhà rồi Hàn Trinh còn nấu canh giải rượu cho cậu uống, ý thức vẫn luôn thanh tỉnh, xác định Hàn Trinh vẫn luôn ở bên mình mà.

Vậy thì y đi ăn vụng với ai?

Cậu mở trang web, nhập vào mấy từ mấu chốt, ấn tìm kiếm.... nháy mắt hiểu ra vấn đề.

Hạ Thiên đỏ khốc đỏ cười, đọc thử mấy câu, thế mà mặt lại có chút hồng.

“..... Hơn bảy giờ tối, Hàn Trinh cùng bạn trai đến khách sạn, hai giờ sau rời khỏi khách sạn, bạn trai sắc mặt ửng đỏ, quá mức hấp dẫn, Hàn tổng không còn mặt lạnh như xưa, ôn nhu săn sóc, ra đến cửa khách sạn còn cẩn thận ôm eo, dường như sợ bạn trai bị té, chi tiết nhỏ ái muội không ngừng, làm người ta khó lòng không nghĩ tới rốt cuộc trong hai giờ ở khách sạn kia cả hai đã làm những gì, đến mức cậu bạn trai ấy cạn kiệt thể lực không thể chống đỡ nổi....”

Tên này viết đều là cái gì thế a!

Hạ Thiên mặt đỏ tai hồng, chà xát mặt, tay nắm chặt di động, kéo xuống xem tiếp.....

“Nhưng mà, nghe trên phố đồn, tháng trước Hàn tổng đã làm lễ cưới ở nước ngoài, không biết phu nhân Hàn tổng nhìn đến ảnh chụp kia, sẽ có cảm giác ra sao.....”

Hạ Thiên thống khổ che mặt, hiện tại cậu không dám nghĩ đến điều gì hết.....

Cùng lúc đó, trong một căn phòng ngủ khác ở tầng hai, Hàn Trình bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Người biết số cá nhân của y không nhiều, lại còn dám gọi vào lúc này lại càng ít, Hàn Trình nhíu nhíu mày, đứng dậy xuống giường, cầm di động nhìn xem.... là Nguyễn Tư Hoà gọi tới.

Hàn Trình ấn nút nghe, không đợi y lên tiếng, giọng nói đầy bất mãn của Nguyễn Tư Hoà đã xông tới: “Vừa mới dậy?”

Hàn Trình “vâng” một tiếng.

Nguyễn Tư Hoà đè nén cơn tức xuống: “Chuyện tối hôm qua rốt cuộc là thế nào? Con..... đêm nay mẹ còn định đi tới chỗ Miên tiên sinh để chúc thọ thái thái nhà hắc, Chu Vận cũng sẽ tới, tin tức như vậy vừa mới lan truyền, giờ hai ta gặp mặt, cuộc gặp gỡ này quá là đẹp mắt đi?”

Hàn Trình nhíu mày, y đi đến bàn làm việc, khởi động máy, mở trang tin tức.....

“Nghiêm Lệ Hoa cũng sẽ đi, ày da..... Mẹ đã tưởng tượng ra cái bản mặt vui sướng khi người gặp hoạ của mẹ, Hàn Trình à, mẹ từng nói sau khi kết hôn sẽ không quản chuyện riêng tư của con, nhưng con có thể giữ cho mẹ chút mặt mũi được không hả? Trước mẹ gần như làm lời tuyên thệ đảm bảo với Chu Vận, mà giờ con lại.....”

Hàn Trình chậm rãi nhìn hết bài báo, ngắt lời bà: “Đó là Hạ Thiên.”

Nguyễn Tư Hoà: “.....”

Hàn Trình nhìn kĩ ảnh chụp, biên tập cực cẩn thận, mấy tấm ảnh chụp kia, tấm nào cũng làm mờ triệt để khuôn mặt Hạ Thiên, đã vậy hôm qua Hạ Thiên lại còn mặc quần áo với giày mới, che chắn đến như vậy, căn bản không thể nhìn ra đó là ai.

“Chuyện tối hôm qua, nếu nói con làm sai điều gì..... đó là không nên cho cậu ta uống rượu.” Hàn Trình mở thêm mấy trang tin tức khác, nội dung giống nhau chẳng khác là bao, xem đi xem lại cũng chỉ có mấy tấm ảnh đó, y tắt trang web, nói, “Không ngờ tửu lượng của cậu ta kém đến vậy, còn ham uống, đưa về đến nhà con liền cho cậu ta uống canh giải rượu, sau đó nhìn cậu ta ngủ, lúc ấy cũng gần 11 giờ rồi, con không hề đi ra ngoài.”

Hàn Trình sẽ không bởi vì mấy chuyện như thế này mà nói dối. Nguyễn Tư Hoà hiểu được, lúng túng nói: “Mấy tên phóng viên giải trí này thật là..... haiz, thôi được rồi, mẹ sẽ thay con giải thích với Chu Vận, chuyện xui không.....”

Nguyễn Tư Hoà vừa cúp máy, Hàn Trình liền xoa xoa ấn đường, tắt máy tính, đi rửa mặt mũi.

Lúc Hàn Trình xuống dưới lầu, Hạ Thiên đã ngồi bên bàn ăn, Hàn Trình quan sát sắc mặt cậu, biết là cậu cũng đã đọc cái bài báo kia.

Hạ Thiên thấy Hàn Trình xuống tới nơi, vội tắt trang tin tức giải trí, mở đa nhiệm ra, nhấp vào trò chơi cũ.

Trong lòng Hàn Trình buồn cười lắm, y ngồi xuống hỏi: “Đầu có đau không?”

Hạ Thiên thoáng sửng sốt, rồi liền bình tĩnh, cậu lắc đầu cười: “Không đau ạ, kì thật hôm qua không phải say đâu, chỉ hơi choáng với buồn ngủ tí thôi, cũng thích lắm á.”

“Đúng ra không nên tạo tiền lệ xấu như vậy. Sau này, trừ khi có tôi hoặc mẹ cậu ở bên, thì không được đụng vào rượu.” Hàn Trình lo lắng Hạ Thiên không ghi nhớ, nhấn mạnh thêm chút, “Nếu tôi mà phát hiện ra cậu uống trộm.....”

Hạ Thiên nuốt nước miếng, không hiểu vì sao lại có chút chờ mong nhìn nhìn Hàn Trình, muốn biết y sẽ làm gì.

Hàn Trinh bật cười: “Sao thế? Thật sự không định nghe lời tôi?”

“Không phải ạ!” Hạ Thiên vội vàng tỏ rõ lòng trung thành, “Không thể tự ý trộm uống rượu, cháu nhớ kĩ rồi.”

Hàn Trinh gật đầu, đang muốn nói tiếp, chợt điện thoại của Hạ Thiên vang lên tiếng chuông.

Hàn Trinh liếc nhìn..... trên màn hình đang hiện ảnh Chu Vận.

Hạ Thiên có chút chột dạ liếc Hàn Trinh một cái, rồi mới ấn nút nghe.

“Con à..... đã xem tin tức chưa?” Bên kia truyền tới thanh âm Chu Vận không được chắc chắn, hỏi, “Hạ Thiên?”

Hạ Thiên lại nhìn Hàn Trinh, nói nhỏ: “Đã xem rồi, nhưng mà mẹ à nghe con nói này.....”

Chu Vận thở phào một hơi, nói: “Không cần phải nói, đó chính là con, mẹ liếc mắt một cái đã nhận ra rồi, tôi qua cũng không còn sớm, hai đứa ra ngoài làm cái gì vậy?”

Hạ Thiên suy nghĩ chốc lát, rồi mới nói: “Phải trách con, là con bắt chú Hàn đưa con ra ngoài ăn tối, thế là..... không ngờ, lại bị người ta chụp được.”

Hạ Thiên chột dạ nhìn nhìn Hàn Trinh, đúng lúc chạm phải ánh mắt mang thâm ý khác của y, trong lòng lỡ mất một nhịp.

Chu Vận bất đắc dĩ cười nói: “Sao lại không hiểu chuyện như vậy hả? Hàn Trinh bận rộn cả ngày rồi, đừng có bầm dính lấy người ta suốt thế.”

Hạ Thiên dạ vâng đáp lời, Chu Vận lại nói tiếp: “Phỏng chừng hai ngày này sẽ có nhiều người hỏi tới, đừng có giấu giếm, cũng không cần phải cố sức giải thích rằng mình là người trong ảnh..... Ảnh chụp kia bị pts thành như vậy, mọi người sẽ không tin, mà chỉ nghĩ rằng con quá nhu nhược.”

Chu Vận sợ con trai cứng bì thiên hạ chê cười, tinh tế dẫn dắt: “Đã là chuyện khó giải thích rồi..... dù sao hôn sự của con với Hàn Trinh cũng không phải thật sự, liền mặc kệ bọn họ đồn thổi đi, chính con biết rõ là tốt rồi, mấy chuyện lùm xùm vô vẩn thế này, qua mấy ngày là chẳng ai còn nhớ tới đâu.”

Hạ Thiên nhõm cười gật đầu: “Dạ, mẹ yên tâm, con không khó chịu đâu..... người trong ảnh chính là con, con sao có thể nổi giận với chính mình chứ.”

Hạ Thiên lại an ủi Chu Vận vài câu, liền cúp điện thoại.

Hạ Thiên nắm điện thoại trong tay, chột dạ lén nhìn Hàn Trinh, cười hi hi: “Có phải là ngài cũng biết rồi?”

Hàn Trinh gật đầu.

Hạ Thiên nhớ tới mấy câu từ sắc mùi ái muội trong bài báo kia, mặt khẽ ửng đỏ, cậu gượng gạo cười cười: “Mấy người này chém ghê quá đi.....”

“Cậu thật không để bụng?” Hàn Trinh tỉ mỉ quan sát Hạ Thiên, nói tiếp, “Bị người ta viết thành như vậy, không tức giận?”

Trong lòng Hạ Thiên giờ phút này đang diễn ra một cuộc chiến đẫm máu giữa thiên sứ với ác ma, giờ mình nên nói là bực bội hay nói không có gì đây?

Nếu tức giận, hình như làm hơi quá đi, dù sao cũng là bịa đặt hoàn toàn, với lại mình làm gì có tư cách gì mà nổi giận?

Nếu không tức giận, thế thì lại càng có vẻ kì quái á, bị người ta đơm đặt mình với Hàn Trinh yêu đương vụng trộm, nếu mà không tức giận, thế chẳng khác nào.....

Hạ Thiên uống một ngụm sữa bò, nói: “Không thể nói vậy, kì thật..... kì thật cháu hơi bị choáng, lần đầu tiên xuất hiện trên báo, tuy rằng lại bị che mặt.”

Hàn Trinh lại cười: “Không bài xích sao?”

“Vẫn chấp nhận được.” Hạ Thiên nhớ lại mấy cái tin đồn trắng hoa của Hàn Trình ngày trước, nháy mắt nghĩ tới có khả năng nhiều tin là giả, cậu nhìn Hàn Trình đầy đồng tình, “Ngài thường xuyên bị bọn họ viết lung tung như vậy đi?”

“Từ mười năm trước tôi trở về nước thì bắt đầu, chưa từng bị bỏ sót.” Hàn Trình gật đầu, lạc vào dòng hồi ức, nói, “Lúc mới bắt đầu sự nghiệp không được thuận lợi, đi bàn chuyện uống đến say mềm, không cẩn thận bị chụp trộm, bị nói thành tên thiếu gia không có chí tiến thủ, gia nghiệp lụn bại nhưng vẫn ăn chơi đàng điếm suốt ngày.”

Ý cười trên mặt Hạ Thiên nháy mắt biến mất.

Hàn Trình vừa ăn cơm vừa nói: “Sau đó công việc làm ăn có chút khởi sắc, có một lần vào dịp tiệc mừng công, bị người ta chụp được đứng cùng một vị phu nhân tôi chưa từng gặp mặt, thế là đêm đó liền có tin, tôi có thể kéo được cha cô ta góp vốn, là bởi vì giữa tôi với cô ta có giao dịch ngầm không tiện nói ra.”

Hàn Trình uống một ngụm canh, nói tiếp: “Về sau..... không có mấy người dám viết loạn như vậy, nhưng tin tức đời sống cá nhân càng lúc càng nhiều, có cái là thật, có cái tôi còn chưa từng gặp cũng chưa hề nói chuyện với người ấy người nọ, có quý mới biết mấy tên phóng viên đó nghĩ thế nào mà lại có thể xào xáo quá mức như vậy.”

Hàn Trình nhìn thấy khuôn mặt Hạ Thiên căng lên, liền bật cười: “Làm sao thế? Nổi giận à?”

Hạ Thiên nín thở, đáp: “Mấy gã này sao lại có thể như thế.....”

“Cho nên từ lâu tôi đã không thèm để ý, cũng không bao giờ phí sức lực lo âu mấy khoản này.” Hàn Trình cười, “Bằng không sớm tức chết rồi.”

Hàn Trình gấp cho Hạ Thiên một miếng trứng chiên, nói: “Không cần thiết phải phí thời gian quan tâm mấy chuyện như thế, cứ nghiêm túc coi là thật, thì còn đau đầu nhức óc nhiều..... ăn sủi cảo tôm không?”

“Không hứng.....” Trong lòng Hạ Thiên vẫn còn khó chịu lắm.

Di động của Hạ Thiên lại kêu tí tít, có tin nhắn – là Hạ Tư Tư gửi tới.

Không cần đọc cũng biết nội dung của tin nhắn này, Hạ Thiên lười mở tin nhắn, Hàn Trình khó hiểu nhìn cậu, Hạ Thiên đành cười gượng giải thích: “Cháu hiểu cô nhỏ lắm, đại khái là nhắn tin quan tâm hỏi han thôi.....”

Hạ Thiên vẫn mở tin nhắn ra đọc.

“Hạ Thiên, có đọc tin tức chưa? Hàn Trình cùng người khác ra bên ngoài thuê phòng, ảnh chụp đầy ra. Mà thôi cháu đừng buồn bực nhé, loại đàn ông như Hàn Trình ấy mà, xung quanh quá nhiều mỡ béo, những việc như thế này quá bình thường, sau này cháu quen là được rồi, hiện tại mới chỉ đi khách sạn thôi, có khi sau này lại mua nhà cho bồ nhí ở ấy chứ?”

Hạ Thiên hít sâu một hơi.....

Cô nhỏ an ủi đăm tri kỉ vãi, Hàn Trình thấy Hạ Thiên là lạ, nhíu mày hỏi: “Cô ta nhắn gì vậy?”

Hạ Thiên thoáng do dự, rồi đưa điện thoại cho Hàn Trình coi, đỡ khóc đỡ cười nói: “Mọi người đều tưởng chuyện này là thật..... thôi, mẹ cháu dù có giải thích gây lười cũng không tác dụng gì, khỏi cần quan tâm cô nhỏ đi.”

Hàn Trình cầm điện thoại của Hạ Thiên, im lặng mấy giây, xong thoát khỏi giao diện tin nhắn, mở danh bạ, gọi cho Lương Thanh Phong.

“Đã xem tin chưa?”

Lương Thanh Phong đang chuyên tâm lái xe tới công ty, thấy số của Hạ Thiên gọi cho mình nhưng lại truyền tới giọng của Hàn Trình, suýt nữa chết sặc.

Nhưng một thân tu dưỡng khiến trong nháy mắt Lương Thanh Phong điều chỉnh tốt trạng thái.

Tuy rằng trước nay Hàn Trình không quan tâm mấy cái scandal kiểu này, nhưng hiện tại y cùng Hạ Thiên mới kết hôn, cuộc điện thoại này lại dùng di động của Hạ Thiên gọi tới, ý nghĩa bất đồng, Lương Thanh Phong nghiêng ngẫm dự ý của sếp nhà mình, vừa lái xe vừa nói: “Đã xem qua, định tạo áp lực cho tổng biên trang đó, khiến bọn họ xóa hết bài đăng?”

Lương Thanh Phong liếc nhìn đồng hồ, nói tiếp: “Hiện tại vẫn còn sớm, nếu làm luôn, có thể xóa bỏ hoàn toàn tin tức trước khi đến giờ cao điểm lên mạng.”

Trên bàn ăn trong Hàn gia, Hàn Trình lãnh đạm nói: “Không cần, nói cho bọn họ, đăng lại.”

Đầu kia, Lương Thanh Phong không hiểu gì cả, lặp lại: “Đăng lại?”

Hàn Trình nhàn nhạt nói: “Báo bọn họ bỏ cái làm mờ mắt Hạ Thiên đi, rồi sửa lại cái tiêu đề ngốc bực kia, trước 9h đăng lên, tôi sẽ không truy cứu, bằng không..... bọn họ có thể thử không làm, để xem có hậu quả như nào.”

Hạ Thiên đột nhiên quay mặt đi, ‘phụt’ một tiếng phun đầy miệng sữa ra.

Lương Thanh Phong ở đầu dây bên kia tổ chức tâm lý cực kì tốt, anh nhanh chóng đáp lời, rồi vội vàng cúp máy.

Không rõ Hạ Thiên là bởi bị sắc hay vì nguyên nhân gì khác, mặt cậu đỏ bừng, có chút chật vật túm lấy khăn ăn, lau sạch miệng, giọng hơi khàn: “Không phải vừa nãy ngài nói..... không cần phải phí thời gian quan tâm chuyện này à.....”

Hàn Trình liếc nhìn Hạ Thiên một cái, ánh mắt nghiêng ngẫm.

Hạ Thiên chớp mắt liên im, trong lòng ra sức mắng bản thân óc nhon, ngay mặt cho Hàn Trình ăn bạt tai, là muốn tìm chết lắm rồi đúng không?!!

Cùng ngày, 8 giờ lẻ 3 phút, bài viết > ra lò, kèm đó là ảnh chụp rõ ràng của hai người, chễm chệ on top.

19. Chương 18

Trước khi bài báo đó được đăng tải, Hàn Trình liên hệ Chu Vận.

Bây giờ công khai hôn sự, tuy rằng bắt buộc dĩ bảo vệ danh dự của người liên quan mà làm vậy, nhưng nói thế nào đi chăng nữa, việc này đều vi phạm ước định lúc trước của bốn người, đối với Hạ Thiên, Hàn Trình thân là trưởng bối, có thể không cần giải thích gì, bên Nguyễn Tư Hòa càng không cần phải nói, ấn theo ý của bà, cuộc hôn nhân này từ lâu ai ai cũng biết cả rồi, duy chỉ có một người cần phải nói rõ ràng, đó là Chu Vận.

Từ rất sớm Hàn Trình đã cảm giác được, Chu Vận đề phòng y.

Chỉ có điều chuyện này không có gì khó hiểu lắm, nếu Hạ Thiên mà là con trai của y, Hàn Trình cũng sẽ không yên tâm giao con yêu cho loại đàn ông như bản thân mình, càng đừng ới là ở chung một phòng, lo lắng trong lòng Chu Vận, ít nhiều gì y cũng có thể đoán được.

Nhưng sau gần hai tháng kết hôn, thân vừa làm một người chú lẫn một ông chồng, cho dù nháo ra hấn một cái gièm pha không nhỏ chút nào, trên thực tế y cũng là người bị hại, giờ phút này liên hệ Chu Vận, thông báo bà cách giải quyết chuyện rắc rối này, Hàn Trình không cảm thấy nặng nề chút nào, y tin tưởng Chu Vận sẽ không phản đối.

Sự thật đúng như y dự đoán, Chu Vận nghe Hàn Trình nói ngọn ngành cách giải quyết xong, có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Hàn Trình công khai gọi điện thoại trước mặt Hạ Thiên, còn mở loa ngoài, Hạ Thiên nghe Chu Vận nói ‘Có thể’, không ngờ cách này lại thành công, lặng yên thở dài nhẹ nhõm.

Hàn Trinh nói: “Cảm ơn ngài có thể hiểu cho.”

“Chỉ có điều.....” Chu Vận thoáng dừng lại, Hạ Thiên liền khẩn trương.

Đầu bên kia, Chu Vận bình tĩnh nói: “Hàn Trinh, lần này chỉ là chút hiểu lầm, cậu có thể dùng cách này để làm sáng tỏ, nhưng lần sau thì sao? Nếu lần sau cậu bị người ta chụp được bằng chứng thật sự, cậu định sẽ xử lý như thế nào?”

Hạ Thiên bặm môi, nhìn Hàn Trinh, Hàn Trinh dứt khoát nói: “Sẽ không có lần sau.”

Lông mi Hạ Thiên rung rung, còn Chu Vận ở đầu dây bên kia hiển nhiên cũng sửng sốt, qua hai giây mới nói: “Tốt..... tôi tin tưởng cậu có thể xử lý tốt, chuyện lần này cũng không phải lỗi do cậu, cậu nguyện ý lo lắng xử lý..... tôi thực cảm kích.”

Hàn Trinh mỉm cười: “Ngài nguyện ý đồng tình với cách giải quyết đó, tôi cũng thực cảm ơn.”

Chu Vận kiềm chế lửa giận, nói: “Ban đầu có chút do dự, nhưng..... cô nhỏ của Hạ Thiên mới gọi điện cho tôi, mang tiếng là an ủi, nhưng giọng điệu lại mỉa mai châm chọc không thể nuốt nổi..... Nếu Hạ Thiên mà nghe được, có lẽ càng khó chịu hơn, làm sáng tỏ cũng tốt, bớt được những kẻ như thế bu đến ồn ào bên tai.”

Hàn Trinh cười như không cười nhìn Hạ Thiên, Hạ Thiên cười mỉa mai, từ đầu cậu cũng sợ Chu Vận không vui, ai dè bà cô nhỏ lại tích cực phá hoại đến thế, khiến một người cực nhẫn nại như Chu Vận cũng phải phát cáu.

Hàn Trinh cùng Chu Vận khách sáo đôi câu, mới cúp điện thoại.

Hạ Thiên nhìn Hàn Trinh, chần chờ một lát, mới lên tiếng: “Ngài vừa mới nói..... sẽ không có lần sau?”

Hàn Trinh nhìn lại Hạ Thiên, hỏi lại: “Sao thế? Là không tin, hay sợ hãi, sợ bị như thế một lần nữa?”

“Không không phải đâu, dĩ nhiên cháu tin ngài rồi.” Hạ Thiên lắc đầu cười lấy lòng, lại không nói câu sau đó ra.

Kì thật cậu mà cậu muốn hỏi đó là: Vừa rồi ngài nói sẽ không có lần sau, là không có người khác, hay không để bị chụp lên nữa.

Hai loại tình huống, kết quả giống nhau, nhưng ý nghĩa lại cách xa vạn dặm.

Hạ Thiên còn đang lạc vào cõi mơ, Hàn Trinh đạ gọi cho chủ nhiệm lớp Hạ Thiên, xin phép nghỉ.

Gọi xong cuộc điện thoại đó Hàn Trinh nói với Hạ Thiên: “Hôm đưa cậu đến nhập học, giáo viên với vài bạn học đã biết quan hệ hai ta, cậu cứ tránh đi một ngày trước, để mọi người quen với tin tức này..... Vừa rồi tôi đã nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm, nhờ người ta giải thích một chút, mai cậu đi học lại, sẽ không bị người nhìn ngó chỉ chỗ.”

Hạ Thiên không ngờ Hàn Trinh lại suy xét chu toàn đến vậy, cậu cười, nói: “Không có việc gì đâu..... Cháu đâu có yếu đuối đến vậy, các bạn học cùng lớp là thấy mới mẻ đôi ngày, dần rồi cũng không quan tâm nữa đâu.”

“Thế thì cũng phải chờ tin đồn lắng xuống đã.” Hàn Trinh nhìn đồng hồ, hỏi, “Tôi muốn đi làm, cậu đi cùng tôi, hay ở nhà?”

Hạ Thiên không chút nghĩ ngợi thốt lên: “Đi cùng ngài!”

Khóe miệng Hàn Trinh khẽ nhếch lên, Hạ Thiên có chút ngượng ngùng, chần chờ nói: “Không..... ảnh hưởng công việc của ngài chứ?”

“Không làm lung tung tài liệu, không làm hư hỏng thang máy, không đùa giỡn ở khu làm việc.” Hàn Trinh vừa chỉnh lại cà vạt vừa nói với Hạ Thiên, “Mấy quy định này cần phải thực hiện tốt, trong mấy cái chỉ nhánh, hình như tôi là người đầu tiên đưa người nhà đi cùng, quy củ một chút, đừng khiến nhân viên ở sau lưng cười tôi.”

Hạ Thiên nín cười, ra sức gật đầu, cậu đi như bay lên lầu, lung tung sắp xếp mấy cuốn sách giáo khoa vở bài tập nhét vào cặp, xuống lầu cùng Hàn Trinh đến công ty.

Lúc đó tin tức làm sáng tỏ đã được đăng tải, Hạ Thiên cùng Hàn Trình đồng thời tiến vào sảnh công ty, quả thực làm náo nhiệt quần chúng hính chuyện.

Cán bộ chủ chốt hầu như đều biết về hôn sự giữa Hàn Trình với Hạ Thiên, nhưng đây là lần đầu bọn họ thấy mặt Hạ Thiên, càng miễn bàn một cái tin tức đủ giật mình mới được lan truyền kia, tuy mọi người không thể hiện ra, nhưng trong lòng ai ai cũng tò mò đánh giá cậu.

Từ lúc rời khỏi xe đến lúc tới văn phòng của Hàn Trình, Hạ Thiên bị người gặp ở dọc đường nhìn nhìn đến muốn phát cáu.

“Trên lý thuyết.” Trong thang máy chuyên dụng, Hàn Trình nhàn nhạt lên tiếng, “Tất cả chỗ này đều có một nửa thuộc về cậu, sao lại tỏ ra không tự tin như thế?”

Hạ Thiên nghe vậy thoát cái vành tai đỏ bừng, thư kí của Hàn Trình cũng đứng trong thang máy, cậu không thể mở miệng phản bác, chỉ đành đứng im nghe y giáo dục, đón lấy ánh mắt hâm mộ ao ước của thư kí, da đầu căng ra, thành thật đáp: “Dạ.....”

Hết thấy xấu hổ phảng phất như không quan hệ tới Hàn Trình, lúc nào y cũng là bộ dáng trời có sập cũng không biến sắc, ra thang máy, Hàn Trình phân phó phòng thư kí chuẩn bị một ly trà sữa cùng một miếng bánh kem xong, không quản Hạ Thiên nữa, tập trung xử lý công việc.

Trong lòng Hạ Thiên còn sợ hãi hút trà sữa trong ly, chờ khi hết kích động, cậu bắt đầu chuyên tâm đọc sách, sắp sửa thi giữa kì rồi, cậu đang lo sốt vó lên được.

Hạ Thiên không lại gần Hàn Trình giống như khi ở nhà, ngồi chung một bàn làm việc — Lương Thanh Phong với những người khác không biết lúc nào sẽ đi vào, Hạ Thiên ngại không dám dính lấy Hàn Trình.

Cậu ngồi ở bàn trà cách Hàn Trình mấy mét, bỏ sách vở ra, sửa chữa lại bài làm sai, chép công thức tương ứng để học thuộc.

Công việc của Hàn Trình xử lý quá nhiều, hơn nữa lại còn tới muộn đôi chút, ngày hôm nay thực sự bận sắp mặt, Hạ Thiên không muốn quấy rầy Hàn Trình, hạn chế phát ra âm thanh, đến buổi trưa, hai người ngồi trong phòng nghỉ ăn cơm.

Bấy giờ Hạ Thiên mới biết, lúc Hàn Trình cực bận thì ăn uống vô cùng đơn giản.

Dùng xong cơm trưa, Hàn Trình để Hạ Thiên nằm trong phòng nghỉ thư giãn, còn y thì cùng đám lãnh đạo họp, sau đó Hạ Thiên vẫn luôn không thấy Hàn Trình, tới tận khi trời tối đen như mực.

Cùng thời gian đó, tại tiệc sinh nhật của Miêu thái thái, Nguyễn Tư Hoà cười ngại ngùng, nói: “Vốn dĩ không định làm to chuyện đâu, nhưng mà bị bôi nhọ, không làm sáng tỏ không được.”

Nguyễn Tư Hoà còn cố ý diễn trò trước mặt mọi người, tỏ ý bồi tội với Nghiêm Lệ Hoa: “Tôi biết, trước đây ngài đã từng nói với Hàn Trình, không muốn đem hôn sự của đứa ra cho người người đều biết, nhưng lần này là vạn bất đắc dĩ, mong ngài thông cảm cho.”

Nguyễn Tư Hoà chuyển hướng sang Hạ Tư Tư, cười lấy lòng: “Tư Tư còn chưa có gã chồng, thế mà cháu trai lại đi trước một bước như vậy, quả thật không tốt nghĩ, cô hiểu mà.”

Hạ Tư Tư xanh mặt, không nói một lời.

Nghiêm Lệ Hoa cười cười: “Cô đa tâm quá rồi, tôi thấy Hàn Trình không muốn giống trống khua chiêng, cho nên mới nói càng điệu thấp thì càng tốt, lúc ấy tôi còn lo lắng Chu Vận sẽ bởi vì chuyện này mà oán trách tôi đây.”

Tin tức Hàn Trình yêu đương vụng trộm vừa truyền ra, thái độ vui sướng khi người gặp họa của Nghiêm Lệ Hoa cùng Hạ Tư Tư quá rõ ràng, Chu Vận vốn đã tức, thấy Nghiêm Lệ Hoa muốn nhờ tay mình bắc thang để mụ bước xuống, cơn giận trong lòng bùng lên, không còn là dáng vẻ dịu dàng như xưa, lạnh nhạt lên tiếng: “Chính mẹ mới là người đa tâm đó, chuyện của hai đứa nó, hai đứa cảm thấy vui về hạnh phúc là được rồi, con thân là mẹ đẻ còn không định quản nhiều, mẹ đâu cần làm quá lên thế.”

“Sao chị có thể.....” Hạ Tư Tư còn chưa nói hết câu, Nghiêm Lệ Hoa đã nắm lấy cổ tay ả, gắt gao nhéo một cái.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, Nghiêm Lệ Hoa sao dám để Hạ Tư Tư xấu mặt, mỉm cười nói: “Đúng thế, chính chúng vui vẻ là tốt rồi, con có liên hệ cho Hàn Trinh chưa? Lại nói tiếp còn có một việc, trưa hôm qua..... Mẹ đưa Hạ Thiên ra ngoài ăn cơm, thật ra chỉ muốn hai bà cháu hàn huyên tâm sự, nhưng hình như Hàn Trinh lại hiểu lầm điều gì đó.”

Nguyễn Tư Hoà cũng không biết còn có chuyện này, ngẩn ra không nói gì, Nghiêm Lệ Hoa nhân cơ hội giải thích: “Chính là cái hạng mục xx, lúc hai bà cháu đang dùng bữa, không lưu ý, nên thuận miệng nói một câu, đúng lúc Hàn Trinh nghe được, dường như y hiểu lầm tôi muốn xúi Hạ Thiên thổi gió bên gối vậy, ha ha, làm gì có chuyện ấy, cô về gặp Hàn Trinh, thay tôi giải thích một câu nhé.”

Chuyện ở tiện đồ ăn Quảng Đông quá căng thẳng, Nghiêm Lệ Hoa muốn mau chóng hoà giải với Hàn Trinh.

Nguyễn Tư Hoà cũng đoán được tương đối, cô cười nói: “Vâng, nếu chỉ là hiểu lầm, nói rõ một chút là được, ngài cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, việc công chuyện tư, Hàn Trinh luôn phân chia rạch ròi.”

Nguyễn Tư Hoà cố ý nhấn mạnh việc cụm từ ‘việc công chuyện tư’, khuôn mặt già nua của Nghiêm Lệ Hoa đỏ lên, miễn cưỡng cười nói: “Đúng vậy, đúng rồi, hôm nay hai đứa nó không tới sao?”

“Lúc trước nói sẽ không tới.” Nguyễn Tư Hoà cười nói, “Có lẽ lại đi chỗ nào đó hưởng thụ thế giới hai người ấy chứ?”

Nguyễn Tư Hoà liếc nhìn Hạ Tư Tư, mỉm cười ưu nhã: “Hi vọng lần này sẽ không bị chụp trộm, nếu không lại tạo cơ hội cho mấy kẻ nhảm chán, tốn công phí sức đi làm trò con bò.”

Mặt mũi Hạ Tư Tư lúc xanh lúc trắng.

Hai nhân vật chính đang trải qua thế giới hai người, lúc này đang ở trong văn phòng Hàn Trinh, một người chỉnh lý tài liệu, người kia sửa soạn sách vở.

Hàn Trinh cất mấy tệp tài liệu đã được mã hoá lên tủ, công việc đã hoàn thành, y có chút mệt mỏi, nhưng vẫn mỉm cười nói với Hạ Thiên: “Có hối hận khi đến đây với tôi không?”

Hạ Thiên lắc đầu cười, cậu đi tới bàn làm việc của y, do dự mãi mới lên tiếng, “Chú Hàn..... cháu muốn hỏi ngài một chuyện.....”

Hàn Trinh nhìn cậu, ý bảo Hàn Thiên tiếp tục.

Hạ Thiên muốn nói lại thôi, ậm ừ: “Vì sao tự dưng ngài lại..... đổi ý vậy? Chính ngài nói rằng, dần rồi sẽ quen.....”

Hạ Thiên nhớ tới ánh mắt Hàn Trinh lúc mình hỏi chuyện này ban sáng, cậu sợ Hàn Trinh cho rằng mình được tiện nghi còn khoe mẽ, nói: “Nếu ngài không muốn thì không cần phải nói đâu!”

“Không sao.” Hàn Trinh lên tiếng, “Chỉ là đột nhiên nghĩ, cậu không cần phải chịu đựng sự khổ sở như này.”

Hàn Trinh lau dọn máy tính, nói: “Tôi rõ ràng có thể giúp cậu tránh xa những điều tai tiếng đó, nếu có thể làm được, thì không cần thiết bắt cậu phải như tôi, trải nghiệm thử những điều chẳng hay ho đó.”

Hàn Trinh nhìn Hạ Thiên, mỉm cười: “Trước đó không phải đã hứa rồi à? Mặc kệ quan hệ hai ta sau này có ra sao, dù tương lai có li hôn đi chăng nữa, cậu vì người yêu mới vì cuộc sống mới của mình, không muốn tiếp xúc với tôi, có thể chăm lo cho cậu, tôi sẽ làm hết sức, mặc kệ với thân phận là chồng cũ hay một người cha người chú, đã có một đoạn duyên phận như vậy, tôi vẫn nên phụ trách.”

Trái tim Hạ Thiên chợt nhói đau.

Cậu sợ Hàn Trinh nhìn ra được manh mối gì đó, đành cố ý lảng sang chuyện khác: “Hồi trước đọc mấy bài báo viết xấu về ngài, không tưởng tượng nổi nguyên lai ngài lại là người có trách nhiệm như thế..... Quả thật mấy bài báo đó toàn bôi nhọ linh tinh không.”

“À, cậu nói hồi trước.....” Hàn Trinh nhìn màn hình, không chút để ý, “Cũng không phải oan lắm. Trước quả thật tôi không có tinh thần trách nhiệm, dạo này hình như có gì đó không giống trước..... Đói chưa?”

Hạ Thiên thoáng sững sờ mới phản ứng kịp, cười nói: “Có chút đói, ngài xong việc rồi à?”

Hạ Thiên vòng qua bàn làm việc của y, đến bên cạnh Hàn Trình, cậu nhìn bên cạnh màn hình, chợt sửng sốt.

Hàn Trình nhìn theo tầm mắt Hạ Thiên, liền bật cười, “Ảnh chụp của Hàn thái thái..... trên bàn làm việc của tôi, chỉ có thể để ảnh của cậu.”

Hàn Trình nói ra lời này cực kì tự nhiên. Nhưng trái tim Hạ Thiên lại đập loạn.

Nhiều chi tiết vụn vặt quanh quẩn trong tim Hạ Thiên giờ phút này tất cả đều hiện rõ mồn một, Hạ Thiên nhìn Hàn Trình, có mấy lời tới bên môi, suýt nói ra.

Cậu thích Hàn Trình.

Cực thích cực kì thích.

20. Chương 19

Bữa tối hôm đó, trong đầu Hạ Thiên tràn đầy hình ảnh Hàn Trình, cầm đầu cầm cổ ăn, nhưng chẳng biết mùi vị gì.

Hàn Trình cho rằng Hạ Thiên ngây người trong văn phòng cả ngày, buồn bực, ăn cơm tối xong liền hỏi: “Đổi xe khác, đưa cậu ra ngoài đi dạo một vòng nhé?”

“Không được không được.” Hạ Thiên vội lắc đầu, hôm nay quên mang sách giáo khoa môn lý, cháu muốn ôn tập lại mấy chỗ, giờ về nhà, vừa kịp xem.”

Hàn Trình mỉm cười: “Nghiêm túc thế cơ à? Cũng được.”

Về đến nhà, Hạ Thiên lấy cớ mệt mỏi, nghĩ muốn nằm trên giường đọc sách, uyển chuyển từ chối lời đề nghị kèm cậu của Hàn Trình, cậu không đến thư phòng, mà trở về phòng từ sớm.

Hàn Trình cảm thấy bất ngờ, định bụng gọi Hạ Thiên lại hỏi chuyện, nhưng đúng lúc lại có điện thoại, Hàn Trình vội đi xử lý công việc, quên luôn chuyện kia.

Trong phòng riêng, Hạ Thiên ngồi bên bàn trà, tâm trí như lạc vào cõi mơ.

Cậu nỗ lực nhớ lại, từ khi nào cậu lại động tâm.

Tuy rằng từ hồi sáu tuổi cậu quen biết Hàn Trình, gặp qua y, nhưng tiếp xúc thực sự lại là khoảng gần hai tháng sau khi kết hôn này.

Hạ Thiên cảm thấy sợ hãi, hai tháng mà thôi, thế mà có thể thích một người ư?

Lại còn là vô cùng vô cùng thích như vậy.

Hạ Thiên không chút nghi ngờ tình cảm bản thân dành cho Hàn Trình, tuy rằng trước nay cậu chưa từng rung động, tuy rằng thời gian cậu và Hàn Trình tiếp xúc không được lâu, tuy rằng còn nhiều điều ở Hàn Trình mà cậu chưa biết cũng chưa hiểu, nhưng cậu rất rõ ràng, cậu thực sự thích Hàn Trình.

Tình cảm yêu thích này không biết đã ủ men trong lòng cậu bao lâu, hôm nay bởi vì nhiều chi tiết dả động, đột nhiên bùng toả, thiêu đốt lực phủ ngũ tạng phát đau, liền như lúc này, suýt nữa cậu đã nói ra miệng rồi.

Có quỷ mới biết cậu làm thế nào để nhịn xuống.

Hạ Thiên không sợ đi tỏ tình, cũng chẳng cảm thấy thẹn thùng, nhưng cậu lo sợ, sau khi tỏ ý xong, Hàn Trình sẽ lập tức chấm dứt cuộc hôn nhân này.

Tuy rằng Hàn Trình đã từng vài lần nói qua, tương lai có li hôn, cũng sẽ quan tâm lo lắng cho cậu, tận lực chăm lo cho cậu, nhưng Hạ Thiên chẳng cần những điều đó. Cậu có thể cảm nhận được, Hàn Trình đã lên

sẵn kế hoạch cho cả hai mấy năm tới, thậm chí vài chục năm nữa, đầu tiên là li hôn, là bắt đầu cho kế hoạch này.

Hạ Thiên thở dài thườn thượt..... Nghĩ tới sau khi li hôn được Hàn Trình chiếu cố, còn không bằng ăn vạ ở đây.

Cứ mãi ăn vạ ở đây, có lẽ rồi cũng đến một ngày Hàn Trình lại quay ra thích mình thì sao?

Thật sự thích rồi, thì sẽ không cần li hôn.

Mặt Hạ Thiên lúc trắng lúc hồng, cậu nằm lên giường suy tư trong chốc lát, có chút ý nghĩ muốn gọi cho Lương Thanh Phong tâm sự..... Nhưng lại sợ Lương Thanh Phong mặt báo.

Hạ Thiên lặn qua lộn lại trên giường nửa ngày, sắp sửa 10 giờ khuya, rốt cuộc nhịn không được, gọi cho Lương Thanh Phong.

“Cậu Hạ?”

Lương Thanh Phong phảng phất như người máy online 24/7, mặc kệ cậu gọi cho anh lúc nào, anh cũng đều lập tức nghe máy.

Hạ Thiên ngượng ngùng nói: “Không quấy rầy anh nghỉ ngơi chứ ạ?”

Lương Thanh Phong đáp: “Không có, có chuyện gì sao?”

Hạ Thiên nghĩ nghĩ, rồi mới do dự nói ra: “Em muốn hỏi anh một chuyện, nhưng mà..... anh đừng nói cho Hàn thúc biết, có được không?”

Không đợi Lương Thanh Phong lên tiếng, Hạ Thiên lại nói tiếp: “Em đảm bảo! Không liên quan đến chuyện công việc đâu! Cũng không liên quan đến kết quả học tập của em luôn!”

Lương Thanh Phong ngây ra, hôm trước Hàn Trình nói với anh, chuyện giả mạo chữ kí, vẫn chưa nói ra.

Chuyên nghiệp, làm việc đâu vào đấy, gặp biến không loạn Lương trợ lý, khó có lần lại khẽ run.

Hạ Thiên thuận thế cáo trạng, đáng thương hề hề bày tỏ: “Sao lần trước anh lại nói cho Hàn thúc chuyện giả chữ kí hả?!”

Lương Thanh Phong có chút xấu hổ ấp úng: “Đó là bởi.....”

Hạ Thiên uể oải nói tiếp: “Bởi vì chuyện ấy mà em ăn một roi đó!”

Lương Thanh Phong làm thủ hạ của Hàn Trình nhiều năm sớm đã luyện ra một trái tim thép, thế mà lần này lại có chút tự trách.

Hạ Thiên thừa thắng xông lên: “Lần này, anh có thể không đảm bảo, không hứa hẹn, nhưng anh đừng có mang chuyện em hỏi anh ngày hôm nay nói cho Hàn Trình được không?”

Lương Thanh Phong thoáng do dự, lát mới lên tiếng: “Được, cậu nói đi.”

Hạ Thiên che lại loa, hắc hắc cười, làm cho Lương Thanh Phong áy náy không dễ tí nào, cậu phải tranh thủ cơ hội này: “Em muốn hỏi một chút, mấy người Hàn thúc trước kia qua lại..... đều là dạng gì? Y thích loại hình như nào ạ?”

Hạ Thiên khẩn trương chờ Lương Thanh Phong trả lời, nghĩ muốn xác định xem mình có phải loại hình Hàn Trình ưa thích hay không.

Lương Thanh Phong sau khi suy nghĩ, nói: “Không cố định, ít nhất trong mắt tôi, đáng vẻ loại hình nào cũng có.”

Hạ Thiên có điểm thất vọng: “Thế ạ.....”

“Nhưng vẫn có một vài điểm giống nhau.” Lương Thanh Phong đang chọn lọc tin tức, lấy số liệu, phân tích, “Đều không phải người chung tình cô chấp, yêu được buông được, khi ở bên nhau đôi bên không đề cập tới tương lai, sau khi chia tay vẫn có thể làm bạn bè.”

Hạ Thiên thở dài, mấy điều này cậu không làm được.

Thực sự nếu có một ngày cậu không nhận được mà tỏ tình, Hàn Trinh mà từ chối, cậu không có cách nào có thể thần nhiên duy trì quan hệ như cũ.

Lương Thanh Phong thấy Hạ Thiên không nói gì, đành lên tiếng: “Cậu còn điều gì muốn hỏi nữa không?”

“Không có.” Hạ Thiên lăm bầm lâu bầu, “Không có loại hình yêu thích cố định cũng tốt.....”

Lương Thanh Phong nghe không rõ, hỏi lại: “Gì cơ?”

“Không có việc gì không có việc gì.” Hạ Thiên kích động nói, “Ngại quá, đã mượn thể này mà còn gọi điện..... hiện tại cũng không phải trong giờ làm việc, quấy rầy anh nghỉ ngơi, xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi.” Lương Thanh Phong nói. “Trước Hàn tổng đã phân phó, đối với cậu, tôi không có thời gian làm việc cố định, tùy thời tùy chỗ đều phải đợi cậu liên hệ..... miễn cho có chuyện ngoài ý muốn.”

Hạ Thiên ngẩn ra, trong lòng ảm áp đến lạ: “Vẫn cứ phải xin lỗi, tóm lại..... vất vả rồi, chúc anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tuy rằng không hỏi thăm được tin gì hữu dụng, nhưng Hạ Thiên cũng chẳng hề gặp thất bại, hiện tại Hàn Trinh đang độc thân (?), có thể theo đuổi được.

Hạ Thiên nguyện ý thử xem.

Hạ Thiên mãi mê suy tư những chuyện phiền não tuổi mới lớn, chẳng biết nghĩ bao lâu, cuối cùng buồn ngủ lắm rồi, liền lăn ra ngủ thẳng.

Hạ Thiên cả đêm không đắp chăn, sáng hôm sau tỉnh dậy thấy nghẹt mũi văng đầu, giọng nói khàn khàn.

Bên bàn ăn, Hàn Trinh nhíu mày nhìn Hạ Thiên, hỏi: “Thời kì vỡ giọng?”

“Từ hồi tiểu học cháu đã vỡ giọng rồi.....” Hạ Thiên đỏ khốc đỏ cười giải thích, “Có chút cảm mạo thôi.”

Hàn Trinh cười tự giễu: “Dạo này có xem ít sách báo, cũng biết ít nhiều..... Có kẹp nhiệt độ chưa?”

“Không sao đâu ạ, hẳn là không phát sốt.” Hạ Thiên sờ sờ trán, nhoẻn miệng cười, “Lát cháu sẽ uống thuốc cảm, ngày mai là ổn thôi.”

Hàn Trinh nâng tay nhìn đồng hồ, nói: “Mau ăn đi, đi sớm một chút, lát qua bệnh viện xem thử rồi đến trường sau.”

Hạ Thiên bật cười: “Không cần đâu ạ, chỉ bị cảm vặt thôi.....”

Hàn Trinh không để ý tới chút kháng nghị nho nhỏ của Hạ Thiên, dặn dò: “Hôm nay tôi định tới công ty sớm một chút để giải quyết nốt vấn đề phát sinh ngày hôm qua, nên không đưa cậu đi học được..... vừa hay Lương Thanh Phong lát sẽ tới đây, tôi sẽ nói anh ta đưa cậu đi viện khám.”

“Không không không không.....” Sáng nay Hạ Thiên dậy đã hối hận lắm rồi, đáng nhẽ đêm qua không nên bị ma xui quỷ khiến gọi điện cho Lương Thanh Phong.

Tuy rằng Lương Thanh Phong đồng ý sẽ không nói chuyện này cho Hàn Trinh biết, nhưng Lương Thanh Phong cũng không ngốc, cẩn thận ngấm lại, có khả năng sẽ đoán ra được ít manh mối. Hiện tại Hạ Thiên cực ngại chạm mặt Lương Thanh Phong.

“Không phải đang thương lượng với cậu.” Hàn Trinh cảm thấy khó hiểu, hỏi lại, “Làm sao vậy? Không phải là không còn sợ anh ta nữa sao? Bằng không thì tôi đưa cậu đi?”

“Đừng.” Hạ Thiên bắt đắc dĩ, cậu không dám làm trề nải Hàn Trinh, đành thoả hiệp: “Không sợ nữa ạ..... Thôi được, để anh ấy đưa cháu đi vậy.”

Không bao lâu sau, Lương Thanh Phong tới cửa.

Hạ Thiên cầm mặt xuống bát, cúi đầu và cơm, không dám nhìn anh.

Hàn Trinh nghi hoặc liếc Hạ Thiên một cái, quay qua nói với Lương Thanh Phong: “Không cần đi cùng tôi tới công ty, anh đưa cậu ấy đi bệnh viện khám một chút, xem bị làm sao, nếu không có vấn đề gì thì đưa cậu ấy đến trường, hoặc đưa về nhà, xử lý xong thì quay về công ty.”

Lương Thanh Phong gật đầu, anh liếc nhìn Hạ Thiên, không lên tiếng.

Hàn Trinh nhảy bén phát hiện ra bầu không khí giữa hai người có điểm lạ, y nhìn Lương Thanh Phong, suy tư.

Hạ Thiên nỗ lực điền đầy bụng, mới vội vã nói: “Em đi lấy cặp sách.” Dứt lời, nhanh như chớp chạy lên lầu.

Hàn Trinh cầm khăn ăn, nhẹ nhàng lau ngón tay, cất tiếng: “Nói.

Không cần Hàn Trinh nhiều lời, Lương Thanh Phong đoán được ngay y đang muốn hỏi điều gì, nhưng nhớ tới đêm qua chính mình hứa hẹn, Lương Thanh Phong do dự.

Hàn Trinh cười nhạo: “Anh cũng đến kì phản nghịch?”

Nguyên tắc chỉ trung thành với một mình Hàn Trinh lần nữa chiếm trọn lý trí Lương Thanh Phong, chút hổ thẹn trong lòng vì thất hứa với Hạ Thiên quẳng ra sau đầu, anh tiến lên một bước, không chút áp lực, kể một mạch về cuộc điện thoại đêm qua, không sót một chữ.

21. Chương 20

Khi Hạ Thiên xuống lầu, Hàn Trinh với Lương Thanh Phong vẫn duy trì dáng vẻ như khi cậu chuẩn bị lên lầu, trông bề ngoài không có chút biến hoá nào.

Hạ Thiên đem sợ hãi thu hồi lại, xách cặp, nói với Lương Thanh Phong: “Tôi thu dọn xong rồi, giờ chúng ta đi luôn?”

Lương Thanh Phong nhìn Hàn Trinh, Hàn Trinh khẽ gật đầu một cái, Lương Thanh Phong liền dẫn Hạ Thiên rời đi.

Hàn Trinh đi tới bên cửa sổ, châm điếu thuốc, chìm vào trong suy tưởng.

Hạ Thiên thông qua Lương Thanh Phong hỏi thăm loại hình người tình, hay nói đúng hơn là bạn giường y yêu thích.

Điều này đại biểu cho điều gì?

Có khả năng chỉ đơn giản là tò mò, hoặc lòng độc chiếm nhất thời dâng trào, cũng có thể do cậu thích mình.

Hạ Thiên không phải loại người hay tò mò, giả thiết thứ nhất không thành lập.

Hạ Thiên gia giáo thực nghiêm, rụt rè có lễ phép, sẽ không vì dục vọng bộc phát mà liên hệ Lương Thanh Phong, cho nên giả thiết thứ hai này cũng chết yểu.

Giả thiết thứ ba..... Hạ Thiên đã là bạn lữ hợp pháp của y, nếu thích y, không cần thiết phải lén lút đi tìm hiểu sở thích của y, buổi tối chỉ cần trực tiếp đẩy cửa phòng là được, cho nên càng khó xảy ra.

Hàn Trinh mất nửa giây, nhanh chóng đưa ra các giả thiết, phân tích loại trừ để tìm ra đáp án.

Hạ Thiên không phải là một người dễ xúc động không biết kiềm chế, nhất định có một việc gì đó quan hệ mật thiết đã thôi thúc cậu mạo hiểm liên hệ Lương Thanh Phong để hỏi thăm.

Kết hợp với chuyện ngày hôm qua, bước đầu Hàn Trinh cho ra kết luận—

Scandal này, khiến Hạ Thiên cực kì bất an.

Cho dù chính mình đảm bảo sẽ không để chuyện tương tự xảy ra nữa, nhưng chuyện cũ vẫn khiến cậu cảm thấy không an toàn.

Cậu lo lắng mình sẽ mau có một bạn giường mới, lại khiến cậu chịu búa rìu dư luận.

Suy nghĩ như vậy quả thật rất hợp lý, Hạ Thiên suy tởt chút nữa bị ngộ thương, tâm phồng bị còn lớn, muốn biết loại hình y yêu thích, để hạn chế y tiếp xúc với những người như thế, từ đó tự bảo vệ chính cậu.

Tự bảo vệ bản thân mà thôi, không thể nào chỉ trích.

Thậm chí Hàn Trình còn tán thành.

Y cũng là loại người vì bản thân mình mà không từ bất kì thủ đoạn nào.

Không, Hạ Thiên như thế không được tính là không từ thủ đoạn..... Chỉ là cần thận đề phòng mà thôi.

Hơn nữa về tình về lý đều rất dễ hiểu, nếu Hạ Thiên mà là con trai y, khẳng định sẽ chẳng muốn y rước mẹ kế về, con người làm gì có ai mà không ích kỷ chứ?

Hàn Trình tự nhận bản thân đối xử với Hạ Thiên không tồi, Hạ Thiên ý lại chính mình, có lòng chiếm hữu, là chuyện thường tình.

Hàn Trình nhanh chóng vì Hạ Thiên mà tìm ra đủ mọi lí do, đơn phương tha thứ cho Hạ Thiên.

Trước kia Hàn Trình từng nghĩ, nếu sau khi kết hôn y và Hạ Thiên chung sống hoà thuận, có khả năng Hạ Thiên sẽ quấy nhiễu y đi tìm người mới, biết y coi trọng ai, cậu sẽ làm chút phá rối, nháo nháo cau có hờn dỗi chẳng hạn, nói chung là không gây hoạ gì lớn, không muốn đi qua chỗ người mới mà thôi..... Nếu là như thế, Hàn Trình sẽ chẳng bực bội đâu.

Y thực thích Hạ Thiên, đừng nói là mấy trò nháo nháo trẻ con này, kể cả có khác người một chút, chỉ cần trong phạm vi khống chế của Hàn Trình, y sẽ không tức giận.

Có đôi khi Hàn Trình cũng kinh hãi lòng bao dung mà y dành cho Hạ Thiên.

Hàn Trình hít một hơi thật dài..... Hai thằng em họ của y hồi bằng tuổi Hạ Thiên, Hàn Trình chưa bao giờ đối xử tốt như vậy.

Hàn Trình cho rằng chính bản thân Hạ Thiên cũng cảm nhận được sự khoan dung của y, nhưng Hạ Thiên dù có biết, cũng không coi đó là lệnh bài miễn tử, coi trời bằng vung.

Đây cũng là nguyên nhân số một khiến Hàn Trình càng ngày càng lưu ý Hạ Thiên, mà Hạ Thiên lại chẳng đòi hỏi gì y, Hàn Trình càng lo Hạ Thiên sinh hoạt ở bên này không được thoải mái.

Ngẫm nghĩ lại..... Đại khái là chưa đủ sẵn sốc chẳng?

Làm Hạ Thiên sợ hãi phải liên hệ Lương Thanh Phong, khiến một cậu bé như Hạ Thiên bắt đầu tính toán này kia, cốt để tự bảo vệ mình.

Chẳng qua là sợ y bỏ mặc cậu để đi với người khác mà thôi, vậy y không tìm ai là được rồi.

Dạo này cậu không rảnh mà thở, còn phải quan tâm chăm lo cho Hạ Thiên, vốn dĩ Hàn Trình cũng chẳng có hứng mà đi giải quyết.

Thiếu niên bước vào giai đoạn dậy thì, quả nhiên mất cảm vô cùng.

Hàn Trình phân tích xong, dúi đầu mẩu thuốc vào gạt tàn, tâm bình tĩnh trở lại.

Hôm nay khỏi tăng ca, miễn cho Hạ Thiên lại nghi thần nghi quỷ, cảm thấy y phải kiểm mẹ kế về dạy cậu.

Hàn Trình ra cửa lên xe, gọi điện cho Lương Thanh Phong, dò hỏi tình trạng hiện tại của Hạ Thiên, biết cậu chỉ bị cảm cúm thông thường thì tâm trạng thả lỏng, lái xe đến công ty.

Hạ Thiên vừa được đưa đến trường học, còn không biết chính mình vừa thoát được một kiếp, nãy ở bệnh viện cậu uống mấy viên thuốc, hiện tại thuốc bắt đầu có tác dụng, cơn buồn ngủ dâng lên, mí mắt không nâng dậy nổi nữa, đầu óc mơ màng, sắc mặt không được tốt.

Bạn cùng lớp với Hạ Thiên cũng mới hóng được tin tức, tuy rằng bị giáo viên khuyên răn rồi, không được quấy rầy tò mò tới sinh hoạt cá nhân của Hạ Thiên, nhưng mà sau khi gặp lại, trong lòng vẫn có chút tò mò.

May là, sắc mặt Hạ Thiên không được tốt thành công rồi đi lực chú ý của mọi người, Hạ Thiên ở trong lớp quan hệ với bạn học tốt lắm, ai cũng lo cậu bị cảm, nên không dám hỏi thêm gì.

Hạ Thiên ủ rũ ngồi trên ghế, chống cự lỗ tai đang ù ù, nỗ lực nghe giảng.

Cũng may, chương trình học ngày hôm qua cậu xin nghỉ không phải phần quan trọng, đến giờ tự học Hạ Thiên đọc sách giáo khoa, chỗ nào chưa rõ thì hỏi lại bạn học, tính ra cũng tương đối hiểu.

Cả ngày nay nhiệt độ cơ thể Hạ Thiên lúc cao lúc thấp, thân thể trẻ tuổi khỏe mạnh ra sức chống cự bệnh tật, đến lúc tan học, Hạ Thiên cảm giác mình đã đỡ nhiều lắm rồi.

Lúc mở cửa xe, phát hiện Hàn Trình ngồi ở hàng ghế sau, Hạ Thiên cảm thấy mình khỏe hẳn rồi ấy.

Nhưng Hàn Trình lại không cho là như vậy.

Hàn Trình nhíu mày nhìn khuôn mặt nóng đến đỏ bừng của Hạ Thiên, nói: “Không phải đã dặn cậu, nếu cảm thấy không thoải mái thì gọi cho Lương Thanh Phong, để anh ta tới đón cậu sao?”

“Cháu không muốn nghỉ nữa, với lại thực sự không có sao đâu ạ.” Hạ Thiên lên xe ngồi xong, trong giọng nói còn có chút khàn khàn, “Ngài hôm nay không bận sao?”

“Vấn ỉn.” Hàn Trình nói, “Vốn dĩ định dẫn cậu ra ngoài ăn, nhưng xem dáng vẻ này..... Vẫn là về nhà, ăn chút cháo, rồi đi ngủ sớm.”

Hạ Thiên gật đầu mỉm cười: “Ăn cháo cũng được.”

Hạ Thiên giật mình, tức lực làm cho giọng điệu nghe có vẻ tự nhiên một chút: “Về nhà cùng nhau dùng cơm..... ăn món gì cũng đều ngon hết.”

Hàn Trình sững sốt.

Hạ Thiên đã hạ quyết tâm, cậu muốn theo đuổi Hàn Trình.

Để tránh bại lộ, bị đuổi đi trước khi li hôn, bây giờ cứ uyển chuyển một chút là tốt nhất.

Hạ Thiên đè nén rạo rức trong tim, quay ra nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cậu quy mấy lời vừa rồi là ‘lời âu yếm’, tự cho mình 99 điểm.

Điểm tối đa thì miễn di, tránh cho dễ sinh kiêu ngạo. Kiêu ngạo khiến con người tự lù, cứ phải khiêm tốn mới có thể tiến bộ được.

Hạ Thiên ngẩng nhìn đường phố một lát, quay đầu nhìn thẳng, hơi liếc nhìn Hàn Trình.....

Hàn Trình đang nhìn vào laptop.

Trong lòng Hạ Thiên thoáng uể oải, bình thường Hàn Trình mà nói mấy lời như thế, tim cậu đập loạn nhịp cực lâu luôn í.

Bất quá cũng không có biện pháp, Hàn Trình không rung động, nghe cậu nói mấy lời đó không để tâm cũng là chuyện bình thường.

Còn phải tiếp tục nỗ lực dài dài.

Hàn Trình gửi phản hồi xong, liền quay ra nhìn Hạ Thiên, trong lòng càng thêm chắc chắn, Hạ Thiên đang bất an.

Để tránh Hạ Thiên trải qua những ngày tháng pháp phòng lo âu cho đến khi giải trừ hôn ước, sau bữa tối, Hàn Trình gọi Hạ Thiên vào thư phòng, tiến hành một cuộc nói chuyện chân thành sâu sắc.

Hạ Thiên vừa uống thuốc tối, mơ màng muốn ngủ, cậu gắng sức tinh thần, đứng trước bàn làm việc của Hàn Trình, hỏi: “Hàn thúc, sao vậy ạ?”

Hàn Trình ngược mắt nhìn Hạ Thiên, ra hiệu cho cậu ngồi xuống ghế sofa.

Nếu không phải trời đã tối, Hàn Trình sẽ qua thẳng phòng Hạ Thiên để nói chuyện rồi.

Hạ Thiên ngồi vào ghế đơn, nhin xuống cái ngáp sắp ra khỏi miệng, nhìn Hàn Trình.

Hạ Thiên không được thoải mái, Hàn Trình cắt bỏ đoạn mở đầu, trực tiếp đi vào vấn đề chính: “Bên cạnh tôi..... tạm thời sẽ không có người khác.”

Hạ Thiên trừng lớn mắt.

Ngày hôm qua Hàn Trình đưa ra lời đảm bảo với Chu Vận, sẽ không để truyền ra tai tiếng, khi đó Hạ Thiên đã muốn hỏi, là không đi tìm người khác, hay là không để phóng viên chụp được.

“Cho nên không cần nghĩ lung tung.” Hàn Trình nói, “Ở bên tôi, cậu sẽ an toàn.”

Trái tim trong lồng ngực thỉnh thoảng đập dồn dập, Hạ Thiên thầm nghĩ chứ như vậy, tôi càng suy diễn nhiều hơn.

Hàn Trình thấy Hạ Thiên ngây ra, vẫn không yên tâm, đứng dậy đi tới trước mặt Hạ Thiên, một tay đỡ gáy cậu, một tay áp lên trán Hạ Thiên.

Hạ Thiên: “!”

“Sao lại còn hơi phát sốt?” Hàn Trình nhíu mày, “Còn khó chịu sao?”

Hạ Thiên cười gượng gạo, đáp: “Bị cảm, nên trán nóng là chuyện bình thường mà.....”

Hàn Trình gật gù đầu, đổi câu hỏi: “Buổi tối cậu có khoá trái cửa không?”

“Cháu.....” Hạ Thiên cảm giác mình sắp nói lắp đến nơi rồi, “Không, không khoá đâu ạ.....”

Hàn Trình gật đầu hài lòng: “Vậy là tốt rồi, nửa đêm tôi sẽ qua xem cậu..... miễn cho phát sốt mà lại không ai biết.”

Mấy cái ý nghĩ xấu xa trong lòng Hạ Thiên vì câu này mà biến mất, thay vào đó là cảm giác ấm áp, cậu nhướn miệng cười, nói: “Thật sự không có việc gì đâu ạ, bình thường cháu bị cảm chỉ một ngày thôi, đêm nay chắc hẳn nghiêm trọng hơn xiu, sáng mai là khỏi hẳn.”

“Tốt nhất là như vậy.” Điều gì cần nói Hàn Trình đã nói cả, y không muốn khiến Hạ Thiên tiếp tục cương với mình, liền nói: “Đi đi, không cần phải đọc sách, ngủ luôn đi.”

Hạ Thiên do dự, Hàn Trình biết cậu đang lo nghĩ đến thi giữa kì, “Ăn một miếng to cũng không béo được, thế nên..... bất kể thành tích trong lần thi tới có đạt bao nhiêu, tôi cũng đều có thưởng.”

Hai mắt Hạ Thiên sáng rực, vội hỏi: “Thưởng gì đấy ạ?”

Hàn Trình cứng họng, câu vừa rồi là do y thuận miệng nói ra mà thôi.

Y chưa nghĩ ra, cùng lắm thì mua tặng một chiếc đồng hồ, hoặc đôi dây thể thao limited vân vân, nhưng thấy dáng vẻ chờ mong của Hạ Thiên như vậy, Hàn Trình nuốt xuống đáp án xuê xoa kia, sửa lời: “Đưa cậu đi chơi.”

Hàn Trình không để cho Hạ Thiên có thời gian ngẫm nghĩ, đã nói tiếp: “Bạn tôi có mở một khách sạn nghỉ dưỡng, còn chưa có mở cửa đón người ngoài, trước nghe nói khung cảnh bên đó không tồi, cũng không cách chỗ này quá xa, sáng chừng 2 giờ chạy xe, đến lúc đó đưa cậu qua đó thả lỏng hai ngày.”

Hàn Trình mỉm cười, tiếp: “Tôi thuận tiện cũng đi mấy ngày, trộm lười một chút.”

Trong lòng Hạ Thiên vui như mở hội, cậu gật đầu đáp: “Dạ.”

“Được rồi, đi ngủ đi.” Hàn Trình khẽ xoa đầu Hạ Thiên.

Hạ Thiên đứng dậy, Hàn Trình nghĩ nghĩ, chợt lên tiếng: “Cậu.....”

Hạ Thiên quay lại nhìn y, Hàn Trình cân nhắc từ ngữ, chậm rãi nói: “Về sau có điều gì bất khoản, tựa như vừa rồi, cứ nói với tôi. Tôi thích trò chuyện với cậu để đôi bên hiểu nhau hơn.”

Hạ Thiên đoán không ra dụng ý của Hàn Trình, đành cười nói: “Ngài bận rộn như vậy.....”

“Thời gian quan tâm cậu vẫn phải có.” Hàn Trinh bật cười, “Bình thường cậu ít gặp mẹ, có nhu cầu hay yêu cầu gì đều có thể nói cho tôi biết, làm được, tôi sẽ tận lực thoả mãn cậu.”

Hạ Thiên sợ nghe Hàn Trinh nói mấy lời như này nhất, nó khiến tim cậu đập như trống dồn, cậu cố khách sáo đáp lời: “Biết rồi ạ, chẳng qua là..... ngài đối xử với cháu tốt lắm rồi, không thể cái gì cũng phiền đến ngài được, dù sao.....”

Hạ Thiên nhớ tới cuộc trò chuyện đêm qua với Lương Thanh Phong, miệng khẽ cười: “Dù sao còn có trợ lý Lương chăm sóc cháu mà.”

Hàn Trinh trầm mặc một giây, mới lên tiếng: “Cậu..... tin nhiệm Lương Thanh Phong đến vậy?”

Hạ Thiên gật đầu chắc nịch: “Vâng, con người anh ấy thật sự tốt lắm!”

Hàn Trinh hít sâu một hơi, cười gằn: “Ừm, đi thôi, ngủ ngon.”

Vẫn còn trẻ người non dạ quá.....

22. Chương 21

Đúng như lời Hạ Thiên nói, buổi tối ngày bị cầm đầu tiên là thời điểm cậu khó chịu nhất, cứ ngủ một giấc sáng hôm sau sẽ tốt hơn nhiều.

Nửa đêm, Hàn Trinh qua phòng Hạ Thiên, y không bật đèn, nương theo ánh đèn đường hắt qua khung cửa sổ, đi đến bên giường, sờ lên trán Hạ Thiên. Quả thật không phát sốt.

Hàn Trinh vừa định rút tay lại, đột nhiên Hạ Thiên trở mình, khuôn mặt cậu khẽ cọ vào lòng bàn tay y, Hàn Trinh ngẩn ra, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy như suối nguồn mát rượi.

Hạ Thiên máy máy môi, không rõ nói gì, Hàn Trinh phỏng đoán có lẽ trong giấc mơ cậu đang hùng hùng hổ hổ, vì thế gõ nhẹ hai cái lên trán coi như khiển trách, quả nhiên, Hạ Thiên không hề nói mớ nữa, yên lặng ngủ say.

Hôm sau, bệnh tình của Hạ Thiên đã thuyên giảm đáng kể.

Hôm nay Hàn Trinh không bận như hôm qua, vẫn tận chức đưa Hạ Thiên đi học.

Tinh thần Hạ Thiên đã tốt trở lại, nói chuyện cũng nhiều hơn, cậu nhìn Hàn Trinh, kiềm chế hưng phấn lẫn thẹn thùng trong lòng, hỏi: “Tối qua ngài qua phòng cháu ạ? Qua thật ạ?”

Hàn Trinh trả lời: “Không đi, đêm qua tôi ngủ say, không tỉnh giữa chừng.”

Hạ Thiên thoáng có điểm thất vọng: “Cháu sợ ngài nhìn thấy tư thế ngủ không tốt của cháu, lúc lên giường đi ngủ, cháu còn cố ý nằm ngay ngắn ấy.”

“Thế sao? Vậy thì xem ra nằm ngay ngắn cũng không được bao lâu.” Hàn Trinh nhìn đi động, nhàn nhạt nói. “Lúc tôi qua đó, cậu đang ngồi xồm.”

“Phụt.....” Tài xế lần đầu tiên nghe Hàn Trinh kể chuyện cười, nhất thời không nhịn nổi.

Hàn Trinh liếc tài xế, anh lập tức ngừng cười, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, an phận thủ thường.

Hạ Thiên nghẹn cười, nói: “Thật thế ạ?”

Hàn Trinh khẽ gật đầu.

Tâm trạng của cậu nháo cái đã high vô cùng. Hạ Thiên lại nói: “A đúng rồi! Nếu mà đi chơi, thế thì cuối tuần không thể về chỗ mẹ cháu rồi.”

“Tối qua tôi đã gọi cho mẹ vợ rồi.” Hàn Trinh liếc Hạ Thiên một cái, nói tiếp, “Cũng tiện thể nói luôn, cuối tuần sau sẽ đưa cậu về chơi.”

“Hí hí hí.....” Hạ Thiên toét miệng cười, “Tối nay cháu cũng phải gọi điện xin lỗi mẹ, Hàn thúc à..... Chỗ chúng ta sẽ tới có lạnh không? Cháu không mang quần áo thu đông qua bên này.”

“Có lẽ lạnh.....” Hàn Trình cũng không rõ nữa, “Để nay tôi bớt chút thời gian gọi cho người bạn kia hỏi một chút, bên kia là trên núi, có lẽ sẽ lạnh hơn ở đây một chút, muốn về nhà lấy quần áo sao?”

Hạ Thiên gật đầu: “Cũng muốn gặp mẹ nữa.”

“Vậy thì tối thứ sáu đưa cậu về, sáng thứ bảy cho xe qua đón.” Hàn Trình ngẫm nghĩ một lát, nói tiếp, “Tối thứ sáu tôi có hẹn, không thể cùng cậu về ăn cơm được.”

Hạ Thiên cười cười: “Không sao đâu ạ, mẹ cháu cũng hiểu mà.”

Hàn Trình “uhm” một tiếng, Hạ Thiên im lặng trong chốc lát, lại nhin không được lên tiếng, “Có phải là tối chủ nhật chúng ta đi về không ạ.....”

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên cười.

Hạ Thiên cảm giác bản thân lắng chuyện quá, ngượng ngùng im miệng.

“Tối chủ nhật về cũng tốt, nếu mà không ngại dậy sớm, thì sáng sớm thứ hai trở về cũng được.” Hàn Trình ánh chừng lộ trình từ khu nghỉ dưỡng về bên trường của Hạ Thiên, nói “Nếu không muốn trễ học, ít nhất phải dậy từ 5 giờ, có dậy nổi không?”

Hạ Thiên cố gắng giãy giụa, cuối cùng đành nhận mệnh đáp: “Thôi cứ về từ tối chủ nhật đi.”

Hàn Trình mỉm cười: “Tập trung vào, thi xong rồi tính tiếp.”

Hạ Thiên cười gật đầu, lấy ra vở ghi nhớ từ mới.

Hai ngày kế tiếp, Hạ Thiên tận lực không nghĩ tới Hàn Trình nữa, tập trung toàn lực cho kì thi.

Nền tảng kiến thức của Hạ Thiên không tốt, mặc dù được Hàn Trình phụ đạo hai tháng, nhưng muốn đuổi kịp các bạn học là chuyện quá khó, cũng may tố chất tâm lý của cậu khá ổn, gặp đề khó không hoảng, cố gắng làm trọn vẹn những câu trong khả năng.

Thứ sáu thi xong, có thể rảnh rang nghĩ đông nghĩ tây.

Tuy rằng thứ hạng chắc hẳn vẫn đội sổ, nhưng lại khác với lần trước, mình đã cố gắng nhiều, nên tâm trạng vui vẻ hẳn.

Tâm trạng vui vẻ duy trì đến thứ bảy, sáng đó lúc nhìn thấy Hàn Trình, đang từ vui vẻ lập tức thăng cấp thành háo hức.

Hàn Trình không mang tài xế, mà tự mình lái xe tới.

Hạ Thiên nhìn ngó xe mới của y, nói: “Ngầu quá đi..... Ngài mới mua ạ?”

“Hôm qua mới vừa về tới.” Hàn Trình đón lấy vali từ tay Hạ Thiên, cất cẩn thận sau cốp.

Y lặng lẽ quan sát nét mặt Hạ Thiên, thầm nghĩ mình đoán đúng rồi, con trai tầm tuổi này, hẳn đa số đều thích xe.

“Nhiều năm rồi tôi chưa lái xe đưa rước ai, kĩ thuật có khả năng thua tài xế Lý.” Sau khi lên xe, Hàn Trình thất đại an toàn giùm Hạ Thiên, “Cho nên vẫn cứ phải cẩn thận một chút.”

Lúc Hàn Trình nói chuyện, hơi thở phả vào cần cổ Hạ Thiên, giọng điệu có chút khó kiềm nén. “Cháu sắp thi bằng lái rồi, đến lúc đó cháu sẽ lái xe cho ngài.”

Hàn Trình mỉm cười: “Được.”

Hai người trò chuyện vui vẻ, khiến quãng đường hai giờ chạy xe dường như ngắn hơn rất nhiều, lúc tới nơi, nhân viên đã chờ sẵn từ lâu, xe cùng hành lý đều có người lo, hai người xuống xe, sóng vai đi vào khách sạn.

Khách sạn này dựa núi hướng sông, cảnh sắc cực xinh đẹp, chỉ là không khéo, trên núi nhiều sương mù, hai người ngắm cảnh trong chốc lát rồi trở về.

Khách sạn trang trí theo phong cách hoàng gia Trung hoa, xa hoa diễm lệ, Hạ Thiên khẽ chạm vào bản đồ điện tử trong đại sảnh, chọn chọn một hồi, liền bật cười: “Đến cả sông bạc cũng có.....”

“Xuyt.....” Hàn Trình mỉm cười, “Ai kêu là sông bạc? Đó là phòng giải trí.”

Hạ Thiên cười thấu hiểu, không nói tiếp nữa, nhưng trong lòng vẫn cứ tò mò cái gọi là ‘phòng giải trí’ kia.

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, đột nhiên lên tiếng: “Chơi với tôi hai ván không?”

Hạ Thiên xin tha: “Mấy đồng tiêu vặt của cháu không đủ cho ngài chơi đâu?”

Hàn Trình vẫy phục vụ sinh mang cho 10 chip, đưa cho Hạ Thiên: “Phòng chúng ta đặt có tích hợp sẵn, mỗi ngày đưa 10 chip, cầm đi.”

Hạ Thiên nhìn mấy chip màu đỏ trong tay, trong lòng ngứa ngáy, cậu thoáng do dự: “Ngài đưa thẻ khách sạn cung cấp cho cháu, thế ngài thì sao?”

Hàn Trình cười: “Nếu tôi thua, thì sẽ tặng cậu.....”

“Nếu ngài thua, thì phải đồng ý một yêu cầu của cháu.” Hạ Thiên chặn ngang lời Hàn Trình, ngoài mặt thì thản nhiên nhưng trong lòng ngực, trái tim đang điên cuồng đập, cậu rũ mắt, không dám nhìn vào y, “Được không?”

Hàn Trình cười nhạt, vừa rồi y định nói, nếu y thua, sẽ tặng cho Hạ Thiên chiếc xe mới mua kia.

Hàn Trình không thích xe thể thao, chiếc xe kia vốn dĩ vì Hạ Thiên mà mua.

Chỉ có điều, nếu Hạ Thiên đã nói như thế, y cũng không nhắc lại chuyện xe cộ nữa, tránh cho khiến Hạ Thiên tụt hứng, thế là y gật đầu: “Được.”

Hạ Thiên thở phào một hơi, mười đầu ngón tay thì nhau run rẩy.

Nếu ông trời thương cậu, tốt nhất làm cậu thắng đi.

Hàn Trình sóng vai cùng Hạ Thiên vào thang máy, bấm lên tầng, Hàn Trình mở lời: “Chơi thì chơi, nhưng đừng nói cho người khác biết.”

Trái tim Hạ Thiên còn đang đập bình bịch như trống trận, cậu giương ánh mắt khó hiểu nhìn Hàn Trình, Hàn Trình khẽ nhếch miệng cười: “Để mẹ cậu biết tôi dẫn cậu tới mấy chỗ bài bạc..... có lẽ sẽ đập tôi một trận.”

Hạ Thiên bật cười, không còn khấn trương nữa, cậu gật đầu đảm bảo: “Ngài yên tâm, tôi sẽ không nghiện đâu..... tôi chỉ chơi ván này, không thắng được, thì sau này không chơi nữa.”

“Không tiền đồ.” Cửa thang máy vừa mở, Hàn Trình nhàn nhạt nói, “Thua vài lần liền sợ.....”

Hàn Trình nhìn mười mấy người ở trong phòng, sững sốt.

“Hàn tổng tới rồi! Tôi đều vì ngài mà mời người tới, tới qua mọi người đều có mặt hết rồi, Phùng công tử còn kém cỏi quần chờ ngài thôi!” Ông chủ khách sạn này – Đỗ Trạch, thấy 2 chip qua cho bạn gái, tươi cười lại gần, “Cậu ta vừa nãy còn nhắc tới ngài đó, không ngờ ngài lại có thể tới nơi đây.....”

Đỗ Trạch nhìn Hạ Thiên đứng đằng sau Hàn Trình, đại ra: “Sao sớm.....”

Hạ Thiên nhìn mọi người trong ‘phòng giải trí’, nhìn nhìn Đỗ Trạch, nhoáng cái liền hiểu ra.

Hàn Trình tự đứng lại đưa cậu theo.

Cởi quần chờ.....

Hạ Thiên nhìn về quầy bar cách không xa, một đám nam thanh nữ tú khuôn mặt tinh xảo, quần áo quá mức hấp dẫn nam nhân, khuôn mặt vốn đang ửng hồng, nháy mắt tái xanh.

Hàn Trình khẽ mấp máy đôi môi mỏng, nhìn Đỗ Trạch: “Lúc nào mà tôi.....”

“Đột nhiên tôi nhớ ra, bài tập tôi còn chưa làm xong.” Chút dũng khí này vất vả tích góp được thoảng cái trở thành hư không, cậu không muốn khiến Hàn Trình nan kham, chỉ nghĩ sớm rời khỏi chỗ này, “tôi lên phòng làm bài tập, ngài cứ thoải mái chơi đi.”

Cách đó không xa, một người nghe thấy Hạ Thiên nhắc tới làm bài tập, nhin không được cười phá lên, Hạ Thiên nghe được, cảm thấy hết sức chói tai.

“Đừng đừng đừng.” Đỗ Trạch không ngờ Hàn Trình đưa Hạ Thiên tới, người đều choáng váng, thấy Hạ Thiên sắp đi, vội phục hồi tinh thần, ngăn cậu lại, “Tôi đây..... là hiểu lầm! Thật sự là hiểu lầm thôi, cậu là Hàn công tử nhỉ? Lúc đầu tôi cũng không nghĩ tới.....”

Hạ Thiên nhẹ nhàng rút cánh tay đang bị Đỗ Trạch lôi kéo ra, tay kia nắm thật chặt rồi thả lỏng, cố hít sâu một hơi, tận lực trả lời bằng giọng điệu tự nhiên nhất: “Ngại quá..... Tôi không muốn chơi, tôi lên phòng trước, mọi người cứ tự nhiên đi.”

“Như thế không hay lắm đi.” Người vừa nãy cười phá lên, Phùng công tử, vừa đi vừa tủm tỉm cười, “Đều là lỗi của Hàn tổng, lát tôi sẽ bắt y bồi tội với cậu, nếu đã tới rồi, thì cứ vào chơi một lát đi, bằng không cậu đi cái, mọi người đều không thoải mái.”

Hàn Trình nhìn Phùng công tử, lạnh lùng nói: “Phùng Dịch Triết.”

Phùng công tử đứng buồng tay, cười không nói.

Nguyên bản Hàn Trình chỉ muốn cảnh cáo Phùng công tử, để gã ngậm miệng, không nghĩ tới lời này vào tai Hạ Thiên, lại thành hàm ý khác.

Hàn Trình biết gã tên họ là gì.

Cho nên khẳng định trước đây.....

Hạ Thiên liếc mắt nhìn Hàn Trình một cái, hít một hơi, xoay người đi ra ngoài.

Hàn Trình tính nhường cậu thắng một ván, làm cho cậu vui vẻ, lại thuận nước đẩy thuyền tặng chiếc xe kia cho Hạ Thiên, đầu gối tự nhiên có biển, sắc mặt trầm xuống, quét mắt nhìn toàn phòng một cái, rồi đi theo Hạ Thiên.

“Thật đáng tiếc..... Còn tưởng cùng Hạ công tử chơi mấy ván cơ.”

Giọng nói khàn khàn mềm nhẹ của Phùng công tử từ đằng sau truyền đến, gã thối thối bột xoa đầu gậy, cùng người bên cạnh nhỏ to: “Trẻ con mà, làm gì dám chơi.....”

Hạ Thiên dừng bước, khẽ cắn môi, xoay người, nhìn thẳng vào Phùng công tử, nhàn nhạt lên tiếng: “Anh am hiểu chơi trò gì?”

Phùng công tử ngẩn ra, lát sau ý thức được Hạ Thiên đang nói chuyện với gã.

Trước kia, Phùng công tử với Hàn Trình từng qua lại, Hàn Trình kết hôn, gã liên hệ y vài lần, nhưng đều bật vô âm tín.

Tuy gã có tìm bạn chơi, nhưng hiện tại thấy Hạ Thiên, nhớ lại tin tức mấy ngày trước, trong lòng vẫn chẳng hề thoải mái.

Phùng công tử cười nhếch mép cười, mắt đào hoa tự mang phong tình, đáp: “Bi-a, cậu biết chơi không?”

Hàn Trình không rõ Hạ Thiên có biết chơi hay không, nhưng y biết, Phùng Dịch Triết hay dạo chơi ở mấy câu lạc bộ, người bình thường chẳng ai thắng được gã.

Không đợi Hàn Trình nói muốn đánh thay Hạ Thiên, Hạ Thiên đã thấy 10 chip đỏ chói trong tay lên bàn.

Hạ Thiên lạnh nhạt nhìn Phùng công tử: “Nói nguyên tắc.”

23. Chương 22

Phùng công tử liếc nhìn chip trên bàn, vẫy tay ra hiệu nhân viên mang chip tới cho gã.

Phùng công tử gõ nhịp nhịp lên mặt bàn, cười nói: “Không ít chip thế này, chơi một ván thôi?”

“Tuỳ ý.” Hạ Thiên cởi áo bóng chày, nhét vòng cổ vào trong áo thun, nhàn nhạt đáp lời, “Tất tay.”

Hàn Trình nhớ tới số tiền tiêu vặt còm cõi không bằng 1 chip của Hạ Thiên, khẽ thở dài.

Hàn Trình quay đầu, nhỏ giọng dặn dò nhân viên, đổi cho y ít chip.

Nếu muốn chơi tất tay thì cứ chơi lớn đi.

Cùng lắm thì lát y thắng giùm cậu là được.

Phùng công tử nói cặn kẽ quy tắc trò chơi xong, cầm một li rượu, nhấp hai ngụm, lại nói tiếp: “Đừng ném xúc xắc, cứ ẩn theo ván đấu thông thường để quyết định đi.”

Hạ Thiên ừm một tiếng, cậu lựa một cây gậy, đi đến trước bàn bi a, đặt gậy bên cạnh, khởi động cổ với cổ tay.

Hai người đánh bi giành quyền khai cuộc, bi của Hạ Thiên gần băng cuối hơn.

Hạ Thiên đánh khai cuộc.

“Xem cậu đánh không giống người mới chút nào.” Phùng công tử đứng phía sau Hạ Thiên, cười nói, “Hàn Trình dạy sao? Kỹ thuật của y quả thật không tồi.”

Hạ Thiên lẳng lặng nhìn bi trên bàn, trong đầu thầm tính toán mấy góc đánh, không rảnh trả lời gã.

Bọn họ chơi pool 9 ball, cú đề pa không tốt, Phùng công tử càng được lợi.

Phùng công tử thấy Hạ Thiên không nói lời nào, cho rằng cậu đang khấn trương, gã nhướn mày cười khinh, nâng li rượu tự mình thưởng thức trong khi chờ đợi.

Hạ Thiên mấp máy môi, giống như niệm thần chú lặp đi lặp lại câu gì đó nhưng lại chẳng hề phát ra tiếng, cậu đi đến bên bàn bi a, cúi người, đầu cơ tì lên ngón tay thon gầy.

Hạ Thiên hít sâu một hơi để bình tĩnh, cây cơ khẽ động, một bi vào lỗ.

Phùng công tử cũng không sốt ruột, gã là tay lõi đời, liếc mắt một cái nhìn ra bi số 4 sẽ không đánh được, nhiều nhất là 5 phút nữa Hạ Thiên sẽ phải nhường lại lượt chơi cho gã.

Hạ Thiên đi đến cạnh bàn đối diện, đổi vị trí hai lần, lại là một cú thọc thành công. Hạ Thiên cắn môi, dừng lại chưa đến nửa phút, lại một bi nữa vào lỗ.

Phùng công tử buông li rượu, cầm cơ.

Hạ Thiên đi tới một góc bàn, lấy cục lơ xoa xoa lên đầu cơ, nâng một chân, tựa vào thành bàn.

Phùng công tử nheo mắt nhìn.

Hạ Thiên lặng lẽ tính toán góc đánh, khẽ hít một hơi, tay phát lực, bi cái nảy lên, vượt qua bi số 7, đẩy bi số 4 xuống lỗ.

“Lợi hại thật!”

Đỗ Trạch nhìn Hàn Trình, bật cười: “Ê..... tôi chưa từng nghe nói đến đó, Hạ công tử này trước chơi ở đâu thế?”

“Em ấy không đi chơi bên ngoài.” Hàn Trình bình tĩnh theo dõi Hạ Thiên, “Ông cho rằng ai cũng như người nào đó, có tí hơn người, liền nơi nơi khoe khoang sao?”

Phùng công tử đứng cách Hàn Trình một khoảng không xa không gần, nghe thấy y nói như vậy, ngón tay nắm chặt cây cơ, ý cười trên môi phai nhạt.

“Cậu ta mà ở trong câu lạc bộ của chúng ta thì.....” Đỗ Trạch tấm tắc khen ngợi, “Hạ công tử có nguyện ý tới chơi không?”

Hàn Trình liếc Đỗ Trạch, đáp: “Không nguyện ý.”

Đỗ Trạch tiếc hận nói: “Đáng tiếc.....”

“Đáng tiếc?” Hàn Trình cười lạnh, “Ông định để vợ tôi chơi với đám người kia?”

Đỗ Trạch cười hề hếch không đáng lưu tâm: “Nói đùa thôi, mà tính ra cũng đâu có sao đâu, đều là bạn bè cả.....”

“Là bạn bè, nên hôm nay ông gọi đám người này tới?” Thanh âm càng lúc càng lạnh lùng, phảng phất như ẩn giấu mũi kiếm băng, “Đỗ Trạch, có phải tôi quá coi trọng ông? Tôi cho rằng tôi tới chơi, ông sẽ cho tôi chút mặt mũi, không ngờ rằng, mặt mũi không có, ngược lại có món quà kinh khủng như này.”

“Ầy.....” Đỗ Trạch nhớ tới chuyện vừa nãy, nhảy mắt không còn tâm trạng xem Hạ Thiên đánh bóng, hần hận không thể mọc thêm chục cái miệng, vội vàng giải thích: “Hàn gia, tôi không biết ngài đưa phu nhân tới nghỉ ngơi! Tên trợ lý ngu ngốc của tôi chỉ nói rằng ngài muốn tới, nhưng không nói sẽ đi cùng ai! Tôi sao có thể nghĩ ra Hàn công tử cũng cùng đi chứ.”

“Trời đất chứng giám! Tôi mất một tuần vì ngài mà chuẩn bị! Tôi nghe nói dạo này ngài rất bận, kết hôn xong lại bị bó tay bó chân, ở trong thành phố không chơi được thoải mái, nên mới tự cho là thông minh mời đám người này tới, chuyên môn vì ngài giải toả, tôi.....”

Đỗ Trạch còn kém nước quỳ xuống xin thề, hần ngừng một chút rồi vội la lên: “Ngài ngẫm lại coi, nếu đắc tội Hạ công tử thì tôi được lợi gì? Tôi điên rồi sao mà làm vậy? Cố ý chọc giận ngài?!”

Đỗ Trạch thấy sắc mặt Hàn Trình vẫn không tốt, nói tiếp: “Lần này là do tôi chiêu đãi không chu toàn, ngài nói đi, muốn phạt thế nào? Hay..... hôm nay cứ để Hạ công tử tùy tiện chơi, hoá đơn cứ tính hết cho tôi, được không ạ? Không không không..... phần của ngài, cũng tính nốt về tôi đi, được rồi chứ?”

Hàn Trình tiếp tục dõi theo Hạ Thiên, âm thanh vẫn cứ lạnh lùng như cũ: “Không cần phải thế, lát nữa cậu cmn tới nói rõ với em ấy, bãi phân này lão tử không dọn cho cậu.”

“Đây là cần thiết.” Đỗ Trạch lúc trước có xem tin tức, cũng không để ý, hiện tại mới biết Hàn Trình thật sự quan tâm Hạ Thiên, vừa nãy quả thật mình gây chuyện khủng khiếp cỡ nào, hần vội nói: “Lát tôi sẽ trực tiếp bồi tội với Hạ công tử.”

Đứng bên bàn bi-a, Hạ Thiên không nghe được cuộc trò chuyện của Hàn Trình cùng Đỗ Trạch, cậu gần như dựa vào bản năng, đầu óc tự động tính toán góc độ, hoạch định quỹ đạo, tìm kiếm vị trí thích hợp nhất.

Bi số 6 vào lỗ.

Ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng sông cuộn biển gầm.

Đánh vài đường bóng, Hạ Thiên đã bình tĩnh trở lại.

Nhưng cậu nghĩ mãi không ra, tại vì sao Hàn Trình lại gọi những người khác tới.

Rõ ràng đã nói, chuyến đi này là để khen thưởng vì cậu đã vất vả hoàn thành kì thi giữa kì kia mà.

Trời biết lúc đó Hạ Thiên có bao nhiêu chờ mong món quà này tới.

Ngày thường Hàn Trình yêu thương săn sóc cậu không hề giả, Hạ Thiên biết, Hàn Trình không có lí nào lại đẩy cậu vào tình thế nan kham thế này.

Vậy chuyện kia là vì sao.....

Bi số 7 vào lỗ.

Hạ Thiên cúi xuống, mắt hơi nheo lại, nhớ tới dáng vẻ quần bách của mình lúc vừa ra khỏi thang máy thấy cả phòng đầy người, ngực tức đến phát nghẹn.

Hạ Thiên nhẹ nhàng dùng sức.

Bi số 8 vào lỗ.

Hạ Thiên cầm cái lơ, nhẹ nhẹ từng cái từng cái xoa lên đầu cơ.

Một bi cuối cùng.

Trên trán Phùng công tử đã thấm ra một lớp mồ hôi mỏng, gã nghe thấy mọi người nhỏ to khen ngợi đối thủ, sắc mặt trắng bệch, lòng đầy bất an theo dõi Hạ Thiên.

Hạ Thiên đi tới gần chỗ bi cái nhất, điều chỉnh vị trí, ánh mắt chợt lướt qua đồ vật ở trên bàn — hai chồng chip đặt cược, một của cậu, một của Phùng công tử.

Một chồng chip kia là Hàn Trình đưa cho cậu.

Nguyên bản cậu muốn dùng những chip này để.....

Hạ Thiên hí mắt nhắm đường bi, điều chỉnh vị trí thêm một lần nữa.

Cho dù đến như thế này, vẫn cứ thích y.

Hạ Thiên đẩy gậy, một bi cuối cùng, thắng lợi đang cận kề.

“Xuất sắc!”

“Một lượt cơ thanh đài! Quá tuyệt!”

Mọi người lúc này đều đang choáng váng với màn biểu diễn của Hạ Thiên, cơ hồ ai ai cũng quên mất vụ đánh cược nọ, mà quay ra sôi nổi tán thưởng không thôi, Hạ Thiên mím môi, không nói không rằng cầm áo khoác, tay kia vơ đồng chip trên bàn bỏ vào túi quần thể thao, nhắm hướng Hàn Trình đi tới.

Tuy rằng thích y.

Tuy rằng y căn bản không biết là mình thích y.

Tuy rằng nan kham vừa rồi không phải do y tạo ra.

Tuy rằng Phùng công tử là chuyện xảy ra trước khi y quen biết mình.

Tuy rằng chỉ là giả vờ kết hôn, Hàn Trình không cần phải chịu trách nhiệm với mình.

Hạ Thiên nhìn Hàn Trình, hướng về phía y, càng bước càng nhanh.....

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, theo bản năng đưa tay về phía cậu, không ngờ khi Hạ Thiên cách y chưa đến 3 mét, đột nhiên dừng sức, ‘bộp’ một tiếng, ném cây gậy bi-a gần sát chân y!

Đám người đứng quanh Hàn Trình ai nấy đều khiếp sợ, mấy cô nhóc thậm chí còn hét lên! Một cây cơ đẳng cấp, rắn chắc bền đẹp, chế tác hoàn mỹ, ấy vậy mà không biết bàn tay kia mang bao nhiêu lửa giận, bị quăng xuống trước mặt Hàn Trình, gãy đôi!

Mọi người sợ tới mức vù vù tản ra, Hàn Trình cũng không dám động.

Môi Hạ Thiên khê run, cậu cắn chặt hàm răng, mặt đối mặt nhìn Hàn Trình một giây, rồi xoay người rời đi.

Trong lồng ngực bất chợt nhói đau.

Vừa rồi y nhìn thấy trong mắt Hạ Thiên long lanh ánh nước.

Hạ Thiên đương nhiên sẽ không khóc ở đây, nhưng Hàn Trình lại cảm giác dường như nước mắt của Hạ Thiên nhỏ vào trong ngực y, khiến lục phủ ngũ tạng đều nóng cháy.

Tiếng cây cơ va vào sàn gạch quá lớn, chấn đến nỗi ấy nấy trong lòng Hàn Trình rung động.

“Hàn tổng.....” Phùng công tử vẫn còn sợ hãi lắm, lâu lắm rồi gã mới bị thua một ván bi-a, càng đừng nói tới lần đầu tiên thấy một người dám cả gan ném đồ vật trước mặt Hàn Trình như vậy, hôm bay gã quả thực mất mặt đến muốn trốn ra ngoài địa cầu, mặt trắng bệch, gã không cam lòng đổ thêm dầu vào lửa, “Hạ công tử..... tính khí lớn ghê a.”

Hàn Trinh liếc Phùng công tử một cái, lạnh lùng lên tiếng: “Tôi thích nhất cái tính cách tựa mèo rừng này đó, nên nguyện ý mặc em ấy trút hết lên đầu tôi.”

Hàn Trinh không có thời gian tính sổ Đỗ Trạch cùng Phùng công tử, y liếc mắt cảnh cáo Đỗ Trạch, Đỗ Trạch vội vàng tỏ ý đã hiểu.

Hàn Trinh nhặt cây cơ bị gãy đôi nằm chỏng chơ trên sàn lên.

Đỗ Trạch cười gượng: “Không, không có việc gì đâu Hàn gia, đừng nhặt..... tiểu thiếp gia còn chưa hả giận, chúng tôi còn nhiều lắm, tùy ý cậu ấy ném, gãy này hỏng rồi thì thôi, ngài..... aizz, ngài nhặt cái này làm gì thế?”

“Vừa nãy không ném vào người tôi, tôi sợ em ấy chưa hết giận.” Hàn Trinh cầm gãy bi-a đã gãy đôi, đẩy Đỗ Trạch ra, bước nhanh đuổi theo.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Đỗ Trạch lau mồ hôi..... Đây là lần đầu tiên hắn gặp, một tên đàn ông sợ vợ có thể sợ đến kêu ngạo tự hào như vậy, cực kì đáng quan ngại.

24. Chương 23

Hàn Trinh lên lầu, hỏi nhân viên phục vụ được biết Hạ Thiên đã về phòng, y cũng đi theo.

May là, Hạ Thiên không có tức giận đến mức khoá trái cửa phòng.

Hàn Trinh khẽ hít một hơi, quẹt thẻ, đẩy cửa vào.

Trên thảm, một mảnh hỗn loạn, chip casino rơi vãi, còn cả áo khoác bóng chày của Hạ Thiên nữa.

Không khó để tưởng tượng ra, lúc đi vào, Hạ Thiên có bao nhiêu tức giận.

Hàn Trinh nhìn thấy một cái chip bị quăng cho nứt ra, bắt đắc dĩ cười, xem ra lúc nãy quăng gãy chiếc gãy kia dưới chân y, là cậu đã kiềm chế lắm rồi.

Hàn Trinh đóng cửa phòng, nhặt áo khoác của Hạ Thiên đặt lên sofa, y nhìn quanh một vòng, liền hướng phòng ngủ đi tới.

Trong phòng, Hạ Thiên quay lưng về phía cửa, dán lên khung cửa sổ, thông qua lớp thuỷ tinh, nhìn ra bên ngoài.

Vừa nãy đóng cửa mở cửa phát ra tiếng vang không nhỏ, Hàn Trinh xác định Hạ Thiên có nghe thấy.

Ý tứ này, hẳn là cho phép y tới gần, Hàn Trinh bước lên vài bước, chú ý tới bờ vai ai kia đang rung rung.

Hạ Thiên giơ tay lên, lau một cái rồi nhanh chóng hạ xuống, trong lòng Hàn Trinh như bị ai siết chặt.

“Số chip cậu thắng được, định vứt đi sao?” Hàn Trinh quay người đi ra ngoài, nhặt từng chip rơi vãi dưới sàn lên.

Động tác của y rất chậm, để lại cho Hạ Thiên một khoảng thời gian không ngắn.

Thu dọn xong phòng khách, Hàn Trinh đi vào phòng ngủ, ngồi xuống bên cạnh Hạ Thiên.

Đôi mắt Hạ Thiên vẫn đỏ ửng, cậu mím chặt môi, nhìn ra cửa sổ không nói lời nào, Hàn Trinh nhẹ giọng nói: “Tôi xin lỗi.”

“Tại vì sao ngài lại gọi họ.....” Hạ Thiên vừa hé miệng nói, thanh âm nức nở, cậu bực bội quay đầu đi, vừa là giận Hàn Trinh mà cũng là giận chính bản thân, đơn giản căn rằng không nói nữa.

Hàn Trinh trầm tư một lát, mới lên tiếng: “Hôm ấy tôi nói sẽ đưa cậu qua bên này chơi, sau tôi sai người liên hệ tên Đỗ Trạch kia.”

“Không biết ở giữa xảy ra chuyện gì, người truyền lời không nói rõ ràng, khiến Đỗ Trạch nghĩ tôi mang theo người vợ vãn nào tới, cho nên những người kia mới xuất hiện ở đây.”

Hạ Thiên thoáng giật mình.

Hàn Trinh bình tĩnh nói tiếp: “Nếu biết là cậu tới, cho Đỗ Trạch mười cái gan, gã cũng sẽ dám không làm như vậy.”

“Tôi không phải muốn bao biện cho mình, làm cậu giận, là tôi sai.” Hàn Trinh nhẹ nhàng cầm tay Hạ Thiên, nói tiếp, “Lúc ấy, mục đích mà tôi đưa cậu tới phòng casino là vì.....”

Giờ không thể nhắc tới chuyện đưa xe được, bằng không chính Hàn Trinh sẽ cảm thấy mình không chân thành, vì muốn làm Hạ Thiên hết giận mà vẽ ra đủ thứ lí do.

Hàn Trinh không muốn làm cho Hạ Thiên lại hiểu lầm nữa, ngẫm nghĩ một chút, sửa lời: “Là vì muốn làm cậu vui, gặp được những người đó..... tôi còn bất ngờ hơn cậu.”

Hạ Thiên cup mắt suy nghĩ, lời Hàn Trinh nói ra rất hợp lý.

Cố ý tự mình lái xe đi xa đến như vậy chỉ để cho mình gặp đám tình nhân cũ? Chuyện mua dây buộc mình như vậy ai sẽ làm?

Hàn Trinh nếu muốn lên lút đi gặp cái gã Phùng công tử kia, có biết bao nhiêu là cách, dù cho dùng cách gì đi chăng nữa, cũng sẽ không chọn cách ngu xuẩn như vậy.

Hạ Thiên nhớ tới sắc mặt Hàn Trinh lúc ấy, quả thật là kinh ngạc.

Mấy ngày nay Hàn Trinh tỏ ra quan tâm chăm sóc cậu, không phải giả, Hạ Thiên cũng không phải kẻ chẳng phân tốt xấu, vừa nãy tức muốn nổ phổi, đầu óc đều rối loạn, hiện tại bình tĩnh lại, nghe Hàn Trinh giải thích xong, dần hiểu ra.

Hạ Thiên mấp máy môi, không đợi cậu nói chuyện Hàn Trinh đã lên tiếng trước: “Nhưng xét cho cùng, vẫn là lỗi do tôi.”

“Không phải thế.” Giọng Hạ Thiên nghèn nghẹn, cậu cố gắng nói một cách tự nhiên nhất, “Vừa nãy tôi, vừa nãy tôi.....”

“Vừa rồi cậu cho rằng tôi cố ý bày trò để bắt nạt cậu, nổi giận đùng đùng, có thể khắc chế như vậy đã là cực kì không dễ dàng rồi.” Hàn Trinh nhanh chóng giải vây giùm Hạ Thiên, “Hơn nữa là do Phùng Dịch Triết khiêu khích trước, không phải do cậu.”

“Tôi không nói tới vấn đề chơi bi a.” Hạ Thiên hồi tưởng chuyện mình ném cây gậy kia, không dám nhìn Hàn Trinh, cúi đầu nói: “Tôi, tôi thật ra biết là không thể trách ngài được, nhưng mà tôi.....”

Hàn Trinh hỏi lại: “Sao lại không trách tôi? Tôi nói đưa cậu đi thư giãn, không ngờ lại..... tóm lại là lỗi ở tôi.”

Hàn Trinh nhìn Hạ Thiên, tiếp tục: “Chỉ có điều tôi có chút giật mình..... ngày thường thấy cậu hiền lành như vậy, bị chọc nóng nảy, tính tình cũng không phải vừa.”

“Ngày thường tôi không biết giận lên, là bởi vì tôi.....” Hạ Thiên ngẫm lại chuyện tính mượn ván bạc để nói ra yêu sách với Hàn Trinh, giọng càng nghẹn hơn, “Trước mặt ngài tôi đương nhiên hiền lành ôn thuận, nhưng không phải là tôi không biết cấu giận, tôi cũng sẽ không để mặc cho người ta bắt nạt mình, chỉ là.....”

Chỉ là bởi vì thích ngài, cho nên mới luôn ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.

Nhưng ngài không thể ỷ vào việc tôi thích ngài, mặc cho người ngoài bắt nạt tôi, giày xéo lên tình cảm của tôi dành cho ngài.....

Khoé mắt Hạ Thiên lại đỏ lên

Hàn Trinh thở dài một hơi.....

Lần đầu tiên y mới biết, y có thể đau lòng vì một người đến như vậy.

“Tôi biết..... Hạ tiểu thiếu gia, ngày thường ai dám bắt nạt cậu? Đều do tôi không tốt.....” Đáy lòng Hàn Trình đau nhói, lần đầu tiên y nhỏ nhẹ dỗ dành một ai đó như vậy, tận lực làm cho âm thanh của mình dịu dàng nhất có thể, “Đều do tôi, vừa rồi đều do tôi cả.”

Hạ Thiên lắc đầu, trong lòng cậu hiểu rõ Hàn Trình không liên quan gì cả, chỉ là do lúc trước cậu chờ mong quá nhiều, lại còn ôm theo tính toán khác, đột nhiên gặp Phùng công tử, lập tức bao nhiêu thấp thỏm lo âu mà cậu tích lũy nhiều ngày, đồng loạt bộc phát.

Phùng công tử tồn tại, là quả cầu lửa đỏ rực đâm vào mắt cậu, nhắc cho cậu nhớ, cậu và Hàn Trình quen biết chưa bao lâu, cậu còn chưa hiểu rõ về Hàn Trình, một khi có chút gió to sóng lớn, cuộc hôn nhân này sẽ đi đến hồi kết, mỗi người một ngã.

Càng miễn bàn, cuộc hôn nhân giữa hai người họ, chỉ là một bản hợp đồng không hơn không kém.

Nếu Hạ Thiên đủ cẩn trọng, lúc này đã không phát hỏa, mà phải cẩn thận che giấu cảm xúc thật của bản thân, tránh bị Hàn Trình phát hiện, tránh đẩy Hàn Trình vào tình huống không được tự nhiên, miễn cho phá hỏng hình tượng hoàn mỹ của cậu trong mắt y.

Nếu làm được như vậy đã không phải là Hạ Thiên.

Hạ Thiên biết hành động vừa nãy của mình làm mất mặt Hàn Trình trước bạn bè y, nhưng cho dù cậu thích Hàn Trình đến thế nào, cũng chẳng thể nuốt trôi cục tức này.

Cậu sẽ không để mình bởi vì yêu thầm mà trở nên hèn mọn.

Cho nên cậu đã thắng Phùng công tử, cho nên cậu mới quăng gậy đến trước mặt Hàn Trình, cho nên dù tim đau đến nghẹn lại cũng sẽ không khóc trước mặt đám người kia.

Xả giận thì xả rồi, nhưng khi trở về phòng, nghĩ đến Hàn Trình thì ngực vẫn khó chịu.

Hạ Thiên nhớ tới Phùng công tử nói một câu kia “Lát tôi kêu Hàn Trình xin lỗi cậu”, cho dù biết là gã cố ý nói như thế, dù biết tất cả chỉ do mình tự tưởng tượng ra, nhưng vẫn cứ là.....

Hạ Thiên thầm chửi thề một câu, cậu chặt vật quay đi, nước mắt lặng lẽ lăn xuống.

Ủy khuất méo chịu được.

Giọt nước mắt kia, hung hăng nện vào trái tim Hàn Trình.

Hạ Thiên quả thực thấy ghét bản thân lắm rồi, rõ ràng vừa nãy cứng lắm, nhưng hiện tại Hàn Trình đã dành đôi câu cái, nước mắt lại cmn nhịn không nổi nữa.

Quá nhiều cảm xúc, sau khi biết mình hiểu lầm y, tâm trạng lại khó mà kìm nén nổi, Hạ Thiên bực bội dùng sức dụi mắt, Hàn Trình nắm lấy tay cậu, nhíu mày trách cứ: “Đừng dụi nữa..... Tôi đi lấy khăn.”

Hàn Trình xoay người muốn vào phòng tắm, không biết Hạ Thiên lấy đâu ra dũng khí, đột nhiên kéo tay Hàn Trình, rúc vào trong ngực y.

Hàn Trình giật mình, theo bản năng mở tay ra.

Đây là Hạ Thiên, không phải là người ai cũng có thể tùy tiện chạm vào.

Hàn Trình cảm giác ngực mình vừa nóng vừa ướt.

Ở gần quá nên hơi nóng.

Cho dù làm ra hành động thất thố như thế, nhưng Hạ Thiên cũng nỗ lực khắc chế bản thân, không phát ra một chút thanh âm, vừa rụt rè lại đẩy tự trọng làm Hàn Trình càng đau lòng hơn.

Vút m* cái bảo trì khoảng cách đi.

Hàn Trình choàng tay ôm Hạ Thiên.

Y nhẹ nhẹ xoa lưng cậu, dịu dàng ôn nhu.

Hàn Trình đột nhiên cảm thấy, có gì đó rất khác đang nảy sinh.

“Nếu vẫn chưa hết giận, lại ném đồ vào mặt tôi?” Hàn Trình trấn an Hạ Thiên một lúc, hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói, “Tôi cầm theo hai đoạn gậy kia mang về, lại ném cái nữa?”

Hàn Trình cảm nhận được cậu nhóc trong ngực mình đột nhiên cứng đờ, y nói tiếp: “Tôi nhất định vẫn không động đây, được không?”

Hạ Thiên nhúc nhích người, Hàn Trình cẩn thận phán đoán, hẳn là ngưng ngừng rồi.

“Nói thật nào..... Vừa nãy là không đành lòng đánh tôi, hay là trượt tay?” Hàn Trình mỉm cười một cái, tiếp, “Kì thật là muốn ném vào mặt tôi đi? Không ngờ ném trật, còn chẳng chạm vào người, có phải thất vọng lắm không?”

Hạ Thiên không nhịn nổi nữa, cậu ngắc đầu cười, giọng nói vẫn hơi chút khàn khàn: “Không phải! Chỉ là ném xuống sàn thôi, tôi..... tôi nào dám đánh ngài chứ.”

Không dám, cũng không bỏ được.

Cho nên mới tức giận đến thế, cũng chỉ dám quăng chút đồ vật thế mà thôi.

Mặt Hạ Thiên dần đỏ ửng, cậu buông Hàn Trình ra, lui về sau một bước.

Trong lòng vẫn còn xấu hổ, cậu khẽ mở miệng: “Nếu không..... thu dọn đồ đạc, đi về?”

Hàn Trình hơi híp mắt lại: “Vẫn còn giận?”

“Không có.” Hạ Thiên đã phát tiết xong, cậu lúng túng đáp lời, “Tôi, tôi không muốn ở cùng chỗ này với Phùng công tử.....”

Hàn Trình gật đầu: “Tôi cũng đoán được cậu không nguyện ý.”

“Cho nên tôi muốn đi về.....” Hạ Thiên dò hỏi, “Ngài muốn ở lại?”

“Nghĩ cái gì vậy.” Hàn Trình cầm di động, nói, “Phải đo, cũng không phải là cậu.”

Hàn Trình gọi điện thoại cho Đỗ Trạch, trong lúc chờ bên kia tiếp máy, y tranh thủ nói với Hạ Thiên: “Kể cả cậu không muốn ở lại đây chơi, thì bọn họ cũng phải đi.”

“Không có lý gì bắt cậu phải nhường bọn hắn cả.”

25. Chương 24

Đôi lời muốn nói: mấy chương này thật sự quá xoắn não. cứ vấp vấp, làm dc mấy câu là muốn ngừng T.T

Đầu bên kia bắt máy, không đợi Hàn Trình lên tiếng, Đỗ Trạch đã vội vàng vàng nói: “Đều tiễn đi tất rồi, giờ ông xuống dưới, đảm bảo không nhìn thấy bóng một ai luôn, à không tính đến nhân viên phục vụ của chúng tôi.”

Hàn Trình liền ngắt máy.

Hạ Thiên không biết Hàn Trình vừa gọi cho ai, mặt cũng chẳng đủ dày mà mở miệng hỏi, cậu còn đành mải đắm chìm trong cái ôm dịu dàng trong sáng nhưng lại đầy quyến luyến lúc này, có chút mơ màng chưa tỉnh.....

Vừa nãy Hàn Trình ôm cậu đúng không?

Thật sự có ôm đúng không?

Hạ Thiên hồi hận muốn chết..... Lần này so với lần Hàn Trình ôm eo cậu kích thích hơn nhiều, đáng tiếc lúc ấy cảm xúc không tốt, căn bản ứ cảm giác được gì cả.

Nước mắt không rơi, khó chịu trong lòng cũng tan hết, muốn khóc khóc không được, muốn ôm cũng chẳng ai chịu ôm, hiuhiu.....

Hàn Trinh đặt điện thoại sang bên, nhìn Hạ Thiên, nói: “Có gì muốn hỏi, hay muốn nói sao?”

Hạ Thiên hoàn hồn: “Dạ?”

“Tôi không thích để việc nhỏ dây dưa lâu, tích lũy thành tai họa ngầm, chuyện hôm nay..... Nếu còn chỗ nào không thoải mái, thì cứ nói luôn.” Hàn Trinh chậm rãi nói, “Tôi biết gì sẽ nói hết.”

Hạ Thiên hiểu ra, Hàn Trinh vẫn lo cậu không tin tưởng y.

“Tôi.....” Hạ Thiên nuốt xuống câu ‘không sao đâu’ xuống bụng, sửa miệng, “Trước kia..... Ngài có nhiều bạn tình lắm sao?”

Hàn Trinh khẽ gật đầu.

Không hổ thẹn, cũng chẳng cho rằng quang vinh.

Hạ Thiên nhẹ giọng hỏi tiếp: “Có cảm tình không?”

Hàn Trinh lắc đầu, y mỉm cười, lần đầu tiên cảm thấy cái tính bướng bỉnh cùng không chịu thỏa hiệp của Hạ Thiên thực đáng yêu.

“Ngài..... chưa từng yêu ai phải không?” Hạ Thiên ngồi xuống, đùa nghịch đồng hồ trên tay, nói, “Chính là, yêu đương thật sự ấy.”

Hàn Trinh lại lắc đầu.

Hạ Thiên cứng ngắc hỏi tiếp: “Hồi ngài còn trẻ một tí, chưa từng đặc biệt thích ai sao?”

“Hạ Thiên.....” Hàn Trinh khẽ thở dài, “Giờ tôi chưa có già.”

Hạ Thiên vội xin lỗi: “Không phải đâu, nhìn ngài trẻ lắm ấy, thật đó, chỉ là ngài quá dọa người, cho nên tôi mới cảm thấy.....”

Hàn Trinh khẽ cười: “Rốt cuộc tôi đã làm chuyện gì, khiến cậu cảm thấy tôi dọa người?”

“Cũng không có.....” Nói chuyện với Hàn Trinh chưa bao giờ là dễ dàng cả, Hạ Thiên lập tức chuyển về đề tài cũ, nói, “Hồi còn đi học, ngài chưa từng thích ai sao? Cái cảm giác mà..... lúc nào cũng luôn nhớ đến người đó ấy.”

Hàn Trinh trả lời: “Không có..... Hạ Thiên, tôi nhắc tới vấn đề này, là đã rõ ràng câu giải thích, hòng vãn hồi một chút hảo cảm của cậu dành cho tôi, cậu vẫn cứ bám lấy đề tài này, tôi thật sự chẳng thấy hi vọng gì cả.”

Hạ Thiên cười, hôm nay cậu chẳng sợ Hàn Trinh đâu, cho nên nói tiếp: “Ngài còn chưa có trả lời đó.”

“Không có, lớp học sinh hồi ấy không giống giới trẻ các cậu bây giờ.” Hàn Trinh nhin xuống khoe miệng muốn cười, nói “Không có nhiều ham muốn thích ai, càng không muốn lãng phí thời gian đi yêu đương, còn ảnh hưởng tới việc học nữa.....”

“Cậu biết nguyên nhân rồi đó.” Hàn Trinh nói tiếp, “Tôi về nước, tiếp nhận một cục diện rối rắm, không có thời gian cũng như tâm tình suy nghĩ chuyện khác, tiếp sau đó, vì sự nghiệp suýt nữa tôi cưới một kẻ không có phẩm hạnh..... Chuyện lần đó tôi đã kể cho cậu rồi, từ đó tôi bắt đầu không có hứng thú mấy chuyện như vậy.”

“Tôi không muốn tự rước phiền vào người, cưới một kẻ không rõ phẩm hạnh không rõ bản tính về tham gia vào cuộc sống của mình.”

“Lúc trước cậu cảm thấy mẹ tôi thích cậu, cũng vì chuyện này một phần, mẹ tôi càng lo lắng trong nhà sẽ xuất hiện một người không ra gì.” Hàn Trinh cười, “Tất cả những gì tôi vừa nói đều là thật, đáp án này có được duyệt không?”

Hạ Thiên phân tích lời Hàn Trình vừa nói, ước hời: “Ý anh là..... Tôi là người có đủ phẩm hạnh đủ tư cách?”

Hàn Trình cười, chân thành nói: “Không hẳn, có thể nói là hoàn mỹ.”

Tuy rằng biết Hàn Trình đang dỗ dành mình thôi, nhưng mà được khen, thì vẫn là thích lắm ấy, Hạ Thiên nhoẻn miệng cười, gật đầu: “VẬY..... Không có gì, tôi chỉ định hỏi thế thôi.”

“Ok, đến lượt tôi hỏi.” Hàn Trình nhìn đoạn gậy bi-a đặt một bên, hỏi, “Học từ lúc nào?”

“Mấy năm cấp hai, lúc ấy cảm xúc không được tốt lắm, luôn cảm thấy buồn.....” Hạ Thiên cười, “Nguyên nhân thì ngài cũng biết đó.”

Hàn Trình hiểu chứ, khi ấy cha Hạ Thiên mới qua đời không lâu.

Hạ Thiên tiếp tục nói: “Có lần thấy người ta chơi bi-a, cảm thấy hay hay, mẹ tôi liền mời thầy về dạy, thầy giáo kia cực kì giỏi, có mấy học trò, trừ tôi ra, ai cũng vì muốn theo đuổi nghiệp này.”

Hàn Trình cười: “Trừ bỏ cậu.”

“Vốn dĩ tôi chơi bộ môn này để dời đi lực chú ý, chỉ coi là giải trí.” Hạ Thiên nhớ tới ván vừa rồi, bổ sung, “Thỉnh thoảng solo với người khác, ít khi thua.”

Hàn Trình cười tự giễu: “Vừa nãy cậu muốn đánh cược, tôi định đánh thay..... May là cậu quyết định nhanh, không chừa cho tôi cơ hội nhiều chuyện.”

Hai mắt Hạ Thiên sáng rực: “Ngài định đánh thay tôi ạ?”

Hàn Trình mỉm cười, không nói.

Trong lòng Hạ Thiên ngọt như vừa có hũ đường bị đổ.

Cậu có chút hối hận, nếu mà Hàn Trình đánh thay mình thì tốt quá, như thế trông thân thiết hơn ấy.....

Bất quá cậu cũng không thích để Hàn Trình chơi bóng cùng gã Phùng công tử kia, đi tới đi lui, chàng nhìn ta ta liếc chàng, quá áy náy.

Tưởng tượng như thế, thôi thì chính mình ra tay vẫn tốt hơn.

Hạ Thiên hết sức tập trung miên man suy nghĩ, chợt điện thoại Hàn Trình kêu vang.

Là Đỗ Trạch. Hàn Trình bắt máy, bên kia liền nói: “Phòng những người kia ở tôi cho người quét dọn lau chùi lại, còn bỏ toàn bộ đồ đạc đi, như này có tính là xong việc không? Hạ tiểu thiếu gia bên ấy.....”

Hàn Trình liếc Hạ Thiên một cái, trầm giọng nói: “Phùng Dịch Triết.....”

Nháy mắt lỗ tai Hạ Thiên dựng thẳng.

Hàn Trình nhin cười, bật loa ngoài.

“Đã rõ! Tôi đã cảnh cáo gã, phỏng chừng do thằng cu họ Lý kia dung túng đến phân không rõ trắng đen, nên mới tìm chết, chết..... Ngài yên tâm đi, tôi sẽ xử lý gọn ghẽ.”

Hàn Trình cũng không cảm kích, cười lạnh nói: “Nếu ông không có làm bừa như này, thì cậu ta cũng không có cơ hội đi tìm chết.”

Đỗ Trạch ghen lời, lẩm bầm vài câu chữ thề, hiển nhiên cũng đang nghĩ đến cái hành vi ngu dốt vừa rồi của mình.

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, Hạ Thiên nháy mắt cái hiểu ra..... Hàn Trình rất thông minh, y sợ lời giải thích vừa rồi không làm mình tin tưởng, cho nên không nói cho Đỗ Trạch biết cậu ở cạnh y, mà mở loa ngoài, người hỏi người đáp, liền phải sạch hiềm nghi y chỉ đạo việc gọi người tới.

Mây mù trong lòng Hạ Thiên tan biến hết.

Đỗ Trạch tự biết có tội, thấp thỏm dò hỏi: “Tiểu thiếu gia đâu rồi? Đã đỡ xong chưa?”

Hạ Thiên bị nhắc tên, ngượng ngùng, cậu đi đến bên cửa sổ, nhưng lỗ tai vẫn vểnh lên nghe lén.

Hàn Trình lại liếc nhìn Hạ Thiên: “Còn chưa xong.”

“Tính tình thật đại a.....” Đỗ Trạch thốn thức, gã thật tò mò, cậu ta là dạng người gì, mà có thể thu phục được Hàn Trình, thế là không nhịn được hỏi luôn, “Thế cậu ta đánh ông sao? Có không?”

Hàn Trình ngồi xuống, cầm lấy đoạn gậy kia lên nhìn ngắm, thản nhiên nói: “Ừm.”

Hạ Thiên gian nan bám lấy ô cửa sổ sát đất, nghe vậy suýt sặc.

Đầu bên kia, Đỗ Trạch tò mò xong, im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Hạ gia có người kể tặc..... Quá trâu bò.”

Hạ Thiên úp mặt lên lớp thủy tinh, không mặt mũi nhìn Hàn Trình.

“Ông kêu người lát qua phòng tôi, mang gậy này đi.” Hàn Trình đặt đoạn gậy kia lên bàn, “Mặc kệ là mang đi đâu đưa cho ai, chỉ gần sửa nó như mới là được.”

Đỗ Trạch vội cười làm lành: “Đừng thế mà Hàn gia, sao lại khách sáo thế? Chỉ là cây gậy bi-a thôi mà, này tôi đã nói với ngài rồi đó, đừng nhặt, tiểu thiếu gia còn chưa xuôi thì tôi mang một bó sang là được mà.....”

Hàn Trình chặn ngang lời Đỗ Trạch: “Không phải là khách sáo, sửa xong đưa tôi mang đi.”

Đỗ Trạch đại ra: “Ngài muốn cái đó làm gì?”

Hạ Thiên cũng lặng lẽ quay đầu lại, nhìn Hàn Trình.

Sửa xong thì sao? Để đấy sau này làm roi đánh mình à?

Hàn Trình bình tĩnh trả lời: “Đặt trong thư phòng, mỗi ngày đều nhìn, lấy đó làm gương.”

Đỗ Trạch lại bị lời nói của Hàn Trình dọa chết khiếp, gã thật thà nói: “Hàn gia à, tôi cực kì bội phục người sợ vợ đến không nói đạo lý, bình thản ung dung, tiêu sái như ngài đấy!”

Hạ Thiên thống khổ cào cào cửa thủy tinh....

Hàn Trình nhíu mày, “Sao hôm nay ông nói nhiều vậy?”

Đỗ Trạch mặt dày cố cười: “Đây không phải là.... do thân mang trọng tội, chỉ muốn làm chút việc để chuộc lỗi à, thôi thôi, lát sẽ có người qua lấy, xem xét, khẳng định sẽ sửa lại như cũ.”

Hàn Trình ngắt điện thoại.

Hạ Thiên hữu khí vô lực, thấp giọng nói: “Chú Hàn à, tôi chỉ thấy cung đao để trong thư phòng, nghe nói để trần trạch, nhưng mà gậy bi-a.....”

“Thì làm sao?” Hàn Trình cúi đầu nhìn điện thoại, rep hai tin nhắn, nói, “Tôi còn định thuê người khắc mọi chuyện xảy ra lúc này lên thân gậy, lưu lại.....”

“Đừng mà!” Hạ Thiên muốn ngắt luôn rồi, “Hôm nay tôi quăng vào mặt ngài! Ngài muốn nhắc tôi nhớ đến cả đời sao? Ngài lại còn bày nó trong thư phòng, rốt cuộc muốn làm gương hay muốn cảnh cáo tôi?!”

Hàn Trình khẽ cười: “Sao phải loạn lên thế? Đương nhiên là để nhắc nhở bản thân tôi, liên quan gì cậu?”

26. Chương 25

Hạ Thiên nắn nỉ nửa ngày, rốt cuộc Hàn Trình cũng đáp ứng cậu sẽ không khắc chữ lên gậy bi-da, cũng sẽ không đặt gậy trong tủ kính chống đạn có tia laser báo động.

Hạ Thiên nói đến miệng khô lưỡi khô: “Cho dù có một ngày nhà chúng ta thật sự gặp trộm, hắn cũng sẽ không có hứng thú với một cây gậy gỗ, nhưng... Nhưng nếu ngài đem cây gậy bi-da này bảo vệ kĩ càng như

vậy, ăn trộm có thể sẽ cho rằng đây là thứ mà Joe Davis(*) đã dùng, hẳn cho dù không trộm vàng bạc cũng sẽ lấy bằng được cây gậy này, thiệt đó! Ngài phải tin tôi!”

(*) Joe Davis (1901 – 1978): tay chơi bi-da chuyên nghiệp người Anh. Là tượng đài trong làng bi-da kể từ những năm 1920. Ông đã 15 lần vô địch thế giới trong giai đoạn 1927 đến 1946. (Theo Wikipedia)

“Cho nên việc này hoàn toàn không cần thiết, hơn nữa tôi cảm thấy, đặt ở thư phòng cũng không tốt.” Hạ Thiên uống một ngụm nước trái cây nhuận họng, tiếp tục nói, “Tôi mới vừa nghĩ ra một vị trí tốt cho nó, là gara nhà chúng ta! Đặt ở gara, không bị ánh mặt trời chiếu tới, không dễ dàng bị cũ đi, thời gian bảo tồn càng được lâu! Ngài thấy thế nào? Tôi có một hộp đựng gậy tốt lắm, lúc về tôi sẽ tìm lại, dùng để đựng cái này, được chứ?”

Hàn Trình nhin cười đến vắt vẻo, nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng không thêm quan tâm: “Thói quen được một tác lại muốn tiến một bước này, xuất hiện từ khi nào vậy?”

Hạ Thiên ấp úng, Hàn Trình lại không muốn cứ nói mãi đề tài này, giải quyết dứt khoát: “Sẽ không đặt trong tủ kính, nhưng vẫn sẽ đặt ở thư phòng, chuyện này tôi đã quyết, không cần nói đi nói lại.”

Hạ Thiên vẫn nhỏ giọng nói: “Ngài để trong thư phòng làm gì chứ, nếu người khác thấy...”

Không sợ mất mặt sao?

“Một công đôi việc thôi. Bây giờ chỉ để trang trí, về sau khi cậu lên đại học không ở nhà, thì ngắm nó nhớ người.” Hàn Trình cười, “Tôi thích trang trí thư phòng như vậy đó, người khác nghĩ gì có làm sao? Đồ đạc trong nhà, ngoại trừ cậu, còn ai có thể ý kiến ý cò?”

Hạ Thiên chỉ nghe thấy một câu “về sau khi cậu lên đại học không ở nhà”, trong lòng đột nhiên nóng lên, cậu nhỏ giọng nhanh chóng nói: “Tôi lên đại học cũng không rời nhà đâu.”

Hàn Trình nhướng mày: “Vào đại học mà ở nhà?”

“Cũng không biết thi có đậu hay không, với cả... nếu tôi ở lại trường, cùng ngài ở riêng, để người khác thấy không biết bọn họ lại nói cái gì.” Hạ Thiên tưởng tượng hình ảnh Hàn Trình đứng trong thư phòng, nhìn gậy bi-da mà nhớ cậu, thấp giọng nói, “Ngài ở nhà một mình, rất giống người già neo đơn, rất thê lương...”

Gân xanh trên thái dương Hàn Trình nhảy tưng tưng, mỉm cười lặp lại: “Người già neo đơn?”

Hạ Thiên nhận ra mình vừa đập trúng chỗ đau của Hàn Trình, vội sửa miệng: “Không phải, tôi có nói như vậy hả? Chắc chắn là không có...”

“Ngài đừng nghĩ oan cho tôi...” Hạ Thiên cúi đầu, héo úa nói, “Dù sao thì tôi cũng sẽ không ở lại trường, tôi nhất định sẽ chọn trường ở đây, nên không cần phải ở lại. Nếu xa nhà, cùng lắm thì buổi sáng ra khỏi nhà sớm, tôi cũng không ham ngủ.”

Hàn Trình cười: “Lưu luyến gia đình đến vậy?”

Hạ Thiên nhìn Hàn Trình, môi giật giật, không trả lời.

Không phải lưu luyến gia đình, là luyến(*) ngài.

(*) Chữ “luyến” này chính là chữ “luyến” trong “lưu luyến” (không nỡ rời xa), và cũng là chữ “luyến” trong “luyến ái” (yêu đương) nữa.

“Tùy cậu thôi, không muốn ở lại trường thì không ở.” Hàn Trình suy nghĩ rồi nói, “Không cần phải dậy sớm đi học, tôi cũng không bắt buộc phải ở nhà này. Tối lúc đó... đến khu vực trường học của cậu, mua một căn thích hợp.”

Hạ Thiên cúi đầu cười toe, khóe miệng kéo đến mang tai.

“Được rồi, ăn no chưa?” Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, giơ tay nhìn thoảng qua đồng hồ, “Buồn ngủ không? Hôm nay dậy sớm, về phòng ngủ trưa một chút?”

“No rồi.” Hạ Thiên cầm khăn ăn lau khóe miệng, cậu nhìn bên ngoài, nói, “Không ngủ đâu, không buồn ngủ... Tôi thấy bên ngoài có suối nước nóng, muốn ra đó một lúc, coi như thư giãn.”

Hàn Trình gật đầu: “Cũng được, tôi cũng có chút việc, xử lý xong sẽ đến chỗ cậu.”

“Được.” Hạ Thiên đứng dậy, nhận rõ hoa quả từ phục vụ, cười nói, “Cảm ơn.”

Ăn cơm trưa xong, Hạ Thiên đi ngâm suối nước nóng, Hàn Trình đến phòng làm việc.

Mấy nhân viên phục vụ xem toàn bộ quá trình hai người đến ăn rồi rời đi, vừa sửa sang lại dao nĩa vừa nhỏ giọng nói.

“Hàn tiên sinh thật sắc sảo người yêu.”

“Đúng vậy, Hạ thiếu gia tuổi cũng còn nhỏ ha, vừa rồi là làm nũng đúng không? Ha ha ha không muốn ở lại trường này nọ.”

“Ha ha ha ha, muốn cũng không đi đâu, tân hôn mà, ai lại ở lại trường.”

“Ai, ngọt ngào ân ái như vậy, trên giường nhất định sẽ rất hài hòa...”

“Cảm giác Hàn tổng là loại người có sức chiến đấu hùng hực...”

“Ha ha, còn Hạ thiếu gia là loại ngoan ngoãn nghe lời...”

Trong phòng khách nhỏ, Hàn Trình xử lý công việc còn đọng lại từ buổi sáng. Vội vàng gần nửa tiếng, Lương Thanh Phong gọi điện thoại đến.

Hàn Trình đang xem báo cáo, thuận tay nhận điện.

“Hàn tổng, đồ đã làm xong, hẳn là tối nay giao đến. Tối tối nay đem qua cho ngài, hay là sáng mai?”

“Sáng mai đi, đem cả hai hợp đồng kia đến.” Hàn Trình lưu văn bản lại, nói, “Chế tác thế nào?”

Đầu dây bên kia Lương Thanh Phong nói: “Tôi thấy tốt lắm, ngài nếu không thích, có thể đổi.”

Lương Thanh Phong làm việc Hàn Trình vẫn rất yên tâm, Hàn Trình đột nhiên nhớ tới việc lúc trưa, hạ giọng hỏi: “Cậu năm nay... hai mươi tám tuổi à?”

Lương Thanh Phong sửng sốt, trả lời: “Ngài nhớ lầm, tôi năm nay đã ba mươi tuổi.”

Hàn Trình nhàn nhạt nói: “Vậy cũng không còn trẻ.”

Lương Thanh Phong: “...”

Lương Thanh Phong không biết sắp đang chơi trò gì, cũng không hiểu Hàn Trình tự dưng lại nhắc đến chuyện tuổi tác, nhưng hẳn vẫn có chiều ý Hàn Trình, nói: “Đúng vậy, không còn trẻ.”

Bức bối trong lòng Hàn Trình tan đi rất nhiều, hẳn gật đầu nói: “Cũng không có gì, hôm nay đột nhiên nhớ tới việc này... Không có gì đâu.”

Lương Thanh Phong mông lung cúp điện thoại.

Hàn Trình làm xong việc cho cả một ngày, đi tìm Hạ Thiên.

Hạ Thiên ngâm suối nước nóng đến buồn ngủ, lúc này đã lên bờ.

Lúc Hàn Trình tìm thấy Hạ Thiên, cậu chỉ mặc độc một cái quần bơi, đang nằm trên ghế, thiu thiu ngủ.

Thân hình Hạ Thiên mảnh khảnh, nhưng lại không gầy gò, mang theo sự dẻo dai phóng khoáng đặc trưng của thiếu niên, làn da bóng loáng, khuôn mặt khi nhắm mắt rất tuần tú, vô cùng mê người.

Hạ Thiên trở mình, một cánh tay buông thông, chạm phải nước dưới suối, ngón tay vô thức gảy bọt nước.

Ánh mắt Hàn Trình đảo qua cái lưng trơn bóng của Hạ Thiên, lại nhanh chóng thu về.

Hàn Trình về phòng, lấy một tấm chăn mỏng, phủ lên người Hạ Thiên, cũng không dừng lại lâu, tự mình về phòng nghỉ ngơi.

Trộm nửa ngày nhàn hạ từ kiếp phù du.

Ngoại trừ chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ lúc trước, kì nghỉ của hai người gần như hoàn mỹ. Hạ Thiên rất hiếm khi ở cùng Hàn Trình cả một ngày, Hàn Trình cũng hiếm khi thanh nhàn như vậy. Hai người chơi đến vui vẻ, nói chuyện phiếm ngắm cảnh đêm, hai ngày trôi qua rất nhanh.

Sáng chủ nhật, Lương Thanh Phong đem đồ vật và hợp đồng mà Hàn Trình dặn đến, còn ăn cơm trưa cùng hai người.

Ăn trưa xong, hai người thu thập, chuẩn bị về nhà.

Hạ Thiên đem toàn bộ chip cậu thắng được đổi thành tiền mặt. Lần đầu tiên cậu ném được quả ngọt của bài bạc, nhưng không để Hạ Thiên tận hưởng xong niềm vui, đã bị Hàn Trình dạy dỗ một hồi. Cậu không thể làm gì khác ngoài hứa với Hàn Trình: “Sau này nếu không có ngài đi cùng, tôi chắc chắn sẽ không chơi bài.”

“Chơi ván nhỏ cho vui thôi, cậu còn quá nhỏ, không có tự chủ, không thể phóng túng.” Hàn Trình nói đến đó mới thôi. Sau khi lên xe, hắn nói, “Cài dây an toàn cho kĩ.”

Vừa mới dứt lời, di động Hàn Trình nhận được một lúc mấy cái mail.

Hàn Trình đóng cửa xe, cúi đầu check mail, nói: “Tôi xem xong rồi đi.”

“Không có gì phải vội.” Hạ Thiên cài kỹ dây an toàn, nhìn ra bên ngoài nói: “Lương đại ca đâu rồi? Anh ấy không đi cùng sao?”

“Ăn cơm xong cậu ta đã đi rồi.” Hàn Trình ngẩng đầu nhìn Hạ Thiên, “Nếu đi cùng... Xe cậu ta bỏ lại đây sao? Rồi cậu ta cứ ngồi chễm chệ phía sau để tôi làm tài xế cho cậu ta?”

Vừa rồi Hạ Thiên không nghĩ tới, tưởng tượng tới cảnh đó liền cười.

Hàn Trình cũng cười. Hạ Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, thuận miệng nói: “Đường xa như vậy, anh ấy vừa tới lại đi, thật đáng tiếc... Anh ấy tới đưa văn kiện cho ngài sao?”

“Đưa văn kiện, cũng đưa cái này nữa...” Hàn Trình để điện thoại qua một bên, từ cái hộp phía sau xe lấy ra một hộp trang sức nhỏ bọc nhung, đưa cho Hạ Thiên, “Hôm qua tôi đặt cái này, vừa làm xong, cậu ta lấy giúp tôi.”

Hạ Thiên nhận hộp trang sức, vừa mở ra đã thấy một chiếc nhẫn bạch kim kiểu dáng đơn giản bên trong.

Hạ Thiên theo bản năng lấy nhẫn ra, đột nhiên phát hiện bên trong nhẫn có khắc hai chữ “Hạ Thiên”.

Cảm giác áy náy dâng lên trong lòng Hạ Thiên, khóe mắt cậu nóng lên.

Trái tim trong ngực lại không bình tĩnh nổi mà đập loạn, ngũ tạng lục phủ cũng rối loạn theo.

Cậu dường như đã bị cái nhẫn nho nhỏ này hạ gục, vội đặt nó lại trong hộp.

Hàn Trình nói: “Bỏ vào làm gì? Đúng lúc để tôi đeo.”

“Ngài...” Hạ Thiên âm thanh nghẹn lại, “Không phải không thích mang trang sức này ọ sao?”

Lúc kết hôn, rõ ràng không mua nhẫn.

Hàn Trình cười: “Trước kia là ngại phiền phức, nhưng hôm qua suy nghĩ lại, dù sao cũng là người có gia đình, đeo nhẫn cưới vẫn tốt hơn.”

Nhẫn cưới...

Hai chữ vô cùng đơn giản, từ miệng Hàn Trình nói ra, đi vào tai Hạ Thiên, lại nghe ra sự triền miên quẩn quít.

Hàn Trình đưa tay cho Hạ Thiên, Hạ Thiên hít sâu một hơi, lấy nhẫn, nhẹ nhàng đeo cho Hàn Trình.

Không rộng không chật, vừa vặn.

Ngón tay Hàn Trình thon dài, khớp xương cân xứng, đeo nhẫn lên trông đẹp vô cùng. Hạ Thiên nhẹ nhàng nắm tay Hàn Trình một chút, rồi lại buông ra.

Hàn Trinh thu tay lại, xoay xoay nhẫn, gật đầu nói: “Cũng ổn mà.”

Hàn Trinh xử lý hết mail, lái xe về nhà. Hạ Thiên nhìn tay Hàn Trinh đặt trên vô-lăng, tim đập thình thịch.

Cậu vẫn cầm hộp nhẫn rộng, bên trong hộp thêu hai dòng chữ nhỏ:

Hỉ kim nhật xích thăng hệ định, châu liên bích hợp.

Bạc tha niên bạc đầu vĩnh giai, quế phúc lan hình. (*)

(*): Hai câu trên hiểu nôm na là: “Việc vui hôm nay có dây tơ hồng gắn kết, đôi lứa xứng đôi / Quê bói năm nào nói rằng sẽ sống cùng nhau đến bạc đầu giai lão, hương quế hương lan quần quít”

Hạ Thiên trong lòng lại ngọt lên rồi, cậu thấy Hàn Trinh chăm chú lái xe, đem hộp nhẫn lên cất vào túi áo của mình.

Hạ Thiên nhẹ nhàng vuốt ve hộp nhẫn trong túi, trong lòng nhắm lại hai dòng chữ tinh tế kia...

Giàu như vậy, đặt nhẫn cũng không thèm đặt hai cái sao?

Sao càng giàu lại càng keo.

Không có nhẫn, thì ta đây giữ cái hộp nhẫn.

Hàn Trinh chuyên tâm lái xe, khi đi qua trạm thu phí, hần lấy tiền, thuận tay sờ túi áo khoác.

Trong túi áo của Hàn Trinh, cũng có một hộp nhẫn giống như đúc hộp nhẫn lúc này.

Trong hộp, có một chiếc nhẫn cưới nhỏ hơn của hần một số, bên trong nhẫn có khắc hai chữ “Hàn Trinh”.

Cún: Halo các bạn, tui là editor mới. Tui sẽ edit từ chương này, vì lý do mà theo Hồ nói là trời nóng quá nên Hồ lười edit =)) Vậy đó, nếu có chỗ nào tui edit không hay mong mọi người giơ cao đánh khẽ, góp ý để tui sửa. Cũng mong mọi người khoan dung độ lượng cho lịch post không đều đặn của tui vì tui còn phải thi cử.

Hết rồi, enjoy ~

27. Chương 26

Về đến nhà, Hạ Thiên đem hộp nhẫn mình đã trộm đi giấu kĩ càng.

May thay, Hàn Trinh vẫn luôn mang nhẫn, không có ý định tháo ra đem cất, nên cũng không chú ý tới hộp nhẫn đã biến mất. Hạ Thiên nhẹ nhàng thở phào, đem hành lý của mình sắp xếp lại, kể cả sách giáo khoa và bài tập đem theo cũng lấy ra xem lại.

Chơi bởi hai ngày, không đọc sách, bài tập cuối tuần cũng chưa làm xong, Hạ Thiên sợ Hàn Trinh bắt thành linh kiểm tra, vội vàng thay quần áo, tranh thủ thời gian trước khi ăn cơm tối, trong nửa tiếng đã làm xong một đề Anh văn và một đề Toán.

Đề Anh văn khá dễ chơi, hầu hết là trắc nghiệm, A B C D cứ lụi cũng trúng, đáp án C xác suất đúng cao nhất. Bài tự luận cuối cùng, một đoạn đọc hiểu nào đấy là xong. Đề Toán hơi tốn thời gian hơn, nhưng cũng không khó, Hạ Thiên làm rất nhanh. Cậu khẩn thắm, mong rằng Hàn Trinh chỉ kiểm tra số lượng, chứ không phải kiểm tra chất lượng, nếu không, chắc sẽ bị đánh tơi bởi hoa lá.

Hàn Trinh nghỉ ngơi hai ngày, lúc này trở về hần là có không ít việc phải làm, Hạ Thiên an ủi chính mình. Ngay lúc cậu đang muốn viết vội một bài văn, di động reo lên.

Là tin nhắn lớp trưởng lớp Hạ Thiên gửi tới, Hạ Thiên đọc xong lại thấy nhức não.

Lúc Hạ Thiên bổ sung bài tập, Hàn Trình cũng dành thời gian xử lý công việc đã đọng lại hai ngày nay.

Hạ Thiên nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, nhỏ giọng gọi: “Chú Hàn...”

“Nói đi.” Hàn Trình không ngẩng đầu lên, “Nếu đói bụng thì cứ ăn trước, không cần chờ tôi.”

“Không phải không phải.” Hạ Thiên lắc đầu, cậu đi đến trước bàn làm việc, ngượng ngùng cười vài tiếng, nói, “Có việc này... Thứ sáu tuần sau, ngài có rảnh không?”

“Không rảnh.” Hàn Trình ngẩng đầu, “Có việc gì?”

Hạ Thiên nháy mắt ghen lời: “Không... không có gì.”

“Không có việc gì đâu.” Trong lòng Hạ Thiên khóc ròng, cậu không nghĩ rằng mới một câu thăm dò của mình đã bị một câu trả lời của Hàn Trình đem tất cả những lý do thoái thác cậu chuẩn bị sẵn khóa kín trong bụng. Hạ Thiên vội nói, “Ngài cứ tiếp tục làm việc, tôi vẫn chưa đói bụng. À... tôi xuống nhà xem bữa tối đã nấu xong chưa.”

“Cậu...” Hàn Trình nhíu mày, “Thứ sáu tuần sau sẽ họp phụ huynh, cậu không biết sao?”

Hạ Thiên dừng chân, quay đầu lại, ngơ ngác nói: “Tôi... vừa mới biết.”

“Chiều thứ sáu phải đi họp phụ huynh cho cậu, còn buổi tối thì có một buổi tiệc khá quan trọng.” Hàn Trình lấy ra lịch làm việc của thứ Bảy tuần sau mà Lương Thanh Phong đưa cho hắn, nhìn thoáng qua nói, “Còn những ngày sau đó thì không bận, cậu muốn làm gì?”

“Không, không có gì.” Hạ Thiên cố gắng kìm xuống khóe miệng cứ nhếch lên của mình, nói, “Làm sao ngài biết trường tôi sẽ họp phụ huynh?”

“Tối thứ Bảy vừa rồi.” Hàn Trình bình tĩnh nói, “Giáo viên của cậu gọi cho Lương Thanh Phong, thông báo cho cậu ta 5 giờ chiều thứ sáu sẽ họp phụ huynh.”

Nếu Hạ Thiên đủ nhạy cảm, cậu sẽ nghe ra trong giọng Hàn Trình có một chút tự kiềm chế.

Tiếc rằng Hạ Thiên không tinh tế như vậy, biết Hàn Trình đã dành thời gian để đi họp phụ huynh cho cậu, Hạ Thiên vui muốn chết. Cậu lịch sự nói: “Buổi tiệc sau đó nếu rất quan trọng, thời gian giữa hai việc lại sát sao, ngài không đi họp phụ huynh cũng được, để Lương đại ca đi thay cũng không sao.”

Hàn Trình hơi nheo mắt, dừng một giây rồi nói: “Kết hôn lâu như vậy, sao vẫn cứ xưng hô vậy?”

Hạ Thiên mờ mịt: “Hả?”

Hàn Trình nói: “Gọi Lương trợ lý.”

“Lương trợ lý...” Hạ Thiên lặp lại, nhin không được cười ra tiếng, “Là Lương đại ca tự mình yêu cầu sao? Ha ha ha anh ấy vậy mà giống y bà nội, kiêu ngạo dã man ha ha ha ha.”

“Ở công ty, đừng gọi ta là bà nội, phải gọi chủ tịch.” Hạ Thiên nhại lại giọng điệu của Nghiêm Lệ Hoa, hết sức vui vẻ, “Lương đại ca... À không, Lương trợ lý yêu cầu với ngài sao? Đừng gọi tôi là Lương đại ca, ở công ty, phải gọi Lương trợ lý ha ha ha ha.”

Hàn Trình cười một tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Sau khi sửa đúng xưng hô của Hạ Thiên với Lương Thanh Phong, hắn quay lại đề tài vừa rồi: “Vậy cậu muốn cậu ta đi họp? Đừng nghĩ nhiều... Nếu thật sự để cậu ta đi, cũng sẽ không giấu diếm cho cậu. Thành tích của cậu, nhận xét của giáo viên, tôi đều sẽ biết.”

Hàn Trình cúi đầu lấy bút máy, ký mấy chữ rồi nói, “Tuy tôi không hiểu tại sao cậu lại tin tưởng cậu ta vô điều kiện như vậy, nhưng vẫn muốn nhắc nhở cậu một câu, cậu ta không vô hại như cậu tưởng đâu.”

Hạ Thiên sửng sốt, đột nhiên nhớ tới buổi tối nhiều ngày trước, cậu gọi điện cho Lương Thanh Phong, hỏi về vấn đề kia.

Hạ Thiên nổi da gà, cười gượng: “Không có, tôi không có ý này... Lương trợ lý, thường xuyên báo cáo việc của tôi với ngài sao?”

Hàn Trinh cười mà không nói.

Hạ Thiên hơi hốt hoảng, nói lảng đi: “Buổi tiệc tối thứ sáu mà ngài nói, là tiệc gì vậy?”

“Buổi tiệc kia... Tôi chưa nói hết, cậu cũng đi cùng đi.” Hàn Trinh cười với Hạ Thiên, “Là sinh nhật mẹ chồng cậu.”

Hạ Thiên đỏ mặt, nói: “Là... là sinh nhật à, ngại quá, tôi cũng không biết. Vậy tất nhiên phải đi, ngày mai hoặc ngày kia, tôi đi mua cho bà một phần quà.”

Hạ Thiên cười bổ sung nói: “Gần đây tôi có rất nhiều tiền tiêu vặt, có thể mua một món quà không tệ.”

Hàn Trinh nhớ tới số tiền Hạ Thiên thắng bài, cười nói: “Hay là thôi đi, lỡ đâu cậu buột miệng nói ra, mẹ tôi nghe được, tôi có khi sẽ bị gõ cho một trận. Quà tôi đã chuẩn bị rồi, đến lúc đó sẽ tặng trên danh nghĩa cả hai chúng ta.”

Hàn Trinh đặt bút máy qua một bên, “Có điều, mẹ tôi thích náo nhiệt, bữa tiệc có lẽ sẽ rất đông người. Nếu cậu ngại, chúng ta có thể đến trễ hơn một chút, cùng ăn bữa cơm gia đình là được rồi.”

Hạ Thiên lắc đầu: “Không cần đâu, không thể đến ăn mà không làm, như thế rất vô lễ. Không sao đâu, tôi không ngại.”

“Ừ, tôi sẽ luôn ở cùng cậu.” Trong lúc nói chuyện, Hàn Trinh đã làm xong việc, hắt đứng dậy, “Chiều thứ sáu tôi đi họp phụ huynh cho cậu, sau đó cậu cùng tôi đi dự sinh nhật, quyết định vậy đi... Xuống lầu thôi.”

Trong ấn tượng của Hạ Thiên, họp phụ huynh đều là mọi người cùng nhau dọn dẹp phòng học thật sạch sẽ, rồi trang trí hoa tươi, trên bảng đen sẽ viết ‘Chào mừng quý phụ huynh’ thật to. Khi đến thời gian đã hẹn, phụ huynh sẽ ngồi vào chính chỗ của con em mình, nghe chủ nhiệm lớp nói chuyện.

Hạ Thiên từ nhỏ đến lớn trải qua rất nhiều buổi họp phụ huynh, nội dung hầu hết là giống nhau. Trường tư thục lại khác hơn một chút, trước hết cho học sinh làm chút trà bánh cho cha mẹ, nhưng về cơ bản cũng không khác gì.

Mãi cho đến chiều thứ sáu.

Lúc trước Hạ Thiên khi nghe các bạn học nói về thời gian họp cũng rất hoang mang, thời gian mỗi người được thông báo đều khác nhau. Nhưng không ai thắc mắc, mọi người đều cảm thấy là chuyện thường ở huyện, Hạ Thiên lại sợ cả đám cười cậu đồ nhà quê lên phố, nên không hỏi nhiều.

Chiều thứ sáu, sau một tiết ngữ văn là ba tiết tự học, lục đục có bạn học được gọi ra ngoài. Ngay lúc Hạ Thiên vẫn chưa hiểu gì, giáo viên chủ nhiệm đi vào lớp, nhẹ nhàng gõ bàn Hạ Thiên, Hạ Thiên nghe lời đi theo giáo viên ra ngoài, đi đến phòng họp ở đầu kia hành lang.

Lúc Hạ Thiên đẩy cửa ra, suýt chút nữa là muốn quỵ xuống.

Phòng họp được chia làm hai, giáo viên bộ môn, giáo viên chủ nhiệm ngay ngắn ngồi một bên. Nhìn khắp phòng một cái, tìm Hạ Thiên liền muốn khô quèo...

Áp lực quá má ơi.

Mà Hàn Trinh đang ngồi ở phía đối diện các giáo viên.

Tất nhiên, cái này vẫn chưa phải là chuyện giật gân nhất.

Chuyện giật gân nhất, là bài thi giữa kỳ của Hạ Thiên đang hiện nét căng đét trên màn hình chiếu giữa phòng.

Hình ảnh trên máy chiếu đã đập nát cảm giác sung sướng của Hạ Thiên khi biết Hàn Trinh sẽ đi họp phụ huynh cho mình.

Các anh chị khóa trên đều nói họp phụ huynh ở trường này rất dã man, Hạ Thiên đến lúc này mới thấm được.

Nếu biết trước viễn cảnh này... Hôm đó dù là lỗi khốc lốc lẫn lộn cũng đòi bằng được Lương Thanh Phong đi dự.

Hạ Thiên thật sự không còn mặt mũi nào nhìn Hàn Trình.

Nhưng ngoài dự kiến của Hạ Thiên, Hàn Trình trông còn bình thản ung dung hơn các giáo viên, hấn gật đầu với Hạ Thiên: “Vào đây.”

Mặt Hạ Thiên đỏ lên, chậm rãi nhích tới, đứng bên cạnh chủ nhiệm lớp, chờ đón giông bão sắp tới.

Hàn Trình nhìn ra sự xấu hổ và giận dữ của Hạ Thiên, trong lòng rất buồn cười, nhưng không nói gì.

Hắn nhìn về phía giáo viên Vật lý của cậu, mỉm cười: “Mời tiếp tục.”

Giáo viên Vật lý lần đầu tiên thấy một học sinh có kết quả kém như vậy mà phụ huynh vẫn bình tĩnh hòa ái, ông lau mồ hôi, nói: “Thật ra vẫn có tiến bộ rõ ràng, cùng một dạng đề, kết quả so với đợt trước đã tốt hơn rất nhiều. Nhưng với những bài toán có phần đánh đố, giống như bài áp chót này, bài này...”

“Đáp án của em ấy không đúng. Nhưng tôi cho rằng tiêu chuẩn cho điểm của giáo viên hơi hà khắc.” Hàn Trình nhìn qua bài thi một cái, nói, “Đoạn cuối em ấy không tính khối lượng vật thể, nhưng trước đó đã tính được vận tốc của vệ tinh, hơn nữa công thức tính vận tốc góc cũng không sai, giá trị cụ thể...”

Hàn Trình dừng hai giây tính nhẩm đáp án, nói: “Giá trị cụ thể cũng tính đúng. Câu này tổng điểm là 12, nếu tôi là người chấm, ít nhất cũng cho em ấy được 4 điểm, chứ không phải một điểm cũng không cho.”

Hàn Trình đổi một thế ngồi thoải mái hơn, tiếp tục nói: “Tất nhiên là tiêu chuẩn cho điểm của mỗi người khác nhau. Trường học chúng ta vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt khẩu hiệu dạy và học nghiêm túc. Nếu có nghiêm khắc một chút, tôi cũng có thể hiểu.”

Giáo viên Vật lý trước đây cũng không biết phụ huynh Hạ Thiên thuộc ban quản lý trường, nên lúc Hàn Trình đẩy cửa vào ông đã hoảng rồi, bây giờ Hàn Trình hỏi đến thì càng khấn trương, nói: “À, phải... Lúc chúng tôi chấm bài, có thể bởi vì vội vàng và muốn rút ngắn thời gian... Nên có đôi khi cho điểm hơi bất cần.”

Giáo viên Vật lý gạch bỏ điểm 0 chấm qua loa kia, viết lại một số 4.

Hàn Trình cười hài lòng.

“Vị tiếp theo.” Hàn Trình nhìn về phía giáo viên môn Hóa.

Vị này đột nhiên bị gọi hồn thì hoảng hốt. Tay phải Hàn Trình đặt lên tay trái, nhẹ nhàng xoa nhẵn, lịch sự nói: “Tôi muốn xem qua bài thi Hóa của em ấy...”

Giáo viên môn Hóa âm thầm lau mồ hôi trên thái dương, chiếu bài thi của Hạ Thiên lên màn hình.

Chủ nhiệm của Hạ Thiên nhấp ngụm trà, thấp giọng nói: “Người biết thì nói Hàn tổng đến họp phụ huynh, người không biết có khi còn nghĩ là ngài ấy đến thanh tra khảo sát...”

Hạ Thiên đứng bên cạnh chủ nhiệm lớp, cúi đầu giống như đang xấu hổ. Cậu nắm chặt tay, cố gắng hết sức để không lặn ra cười.

28. Chương 27

Sau khi thanh tra kỹ càng tiêu chuẩn dạy và học của trường, tiện thể họp phụ huynh cho Hàn phu nhân, Hàn Trình nhường phòng họp cho các vị phụ huynh khác, còn mình thì đứng ở hành lang nói chuyện riêng với giáo viên chủ nhiệm của Hạ Thiên.

“Mọi thứ về phương diện học tập của em ấy ban nãy đã nói khá nhiều, tôi không nói thêm nữa.” Chủ nhiệm lớp của Hạ Thiên là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, không quá hiền hoà, cũng không quá gắt gao, bà phân tích rõ ràng, “Thành tích không tốt lắm, nhưng may là có cố gắng, bài tập làm rất nghiêm túc, rất đầy đủ.”

Hàn Trinh nhìn qua Hạ Thiên, Hạ Thiên vội vàng cúi đầu, tén lại nét cười trên mặt — Hai người đều không nói mà hiểu, bài tập của Hạ Thiên đều do Hàn Trinh kiểm tra hàng ngày, tất nhiên hoàn thành đầy đủ.

Hàn Trinh tất nhiên nói tốt cho người của mình, không xấu hổ mà nói: “Đúng vậy, em ấy làm bài tập rất nghiêm túc, rất tích cực.”

“Cần bản thật ra không tốt lắm. Tôi đã tìm hiểu chương trình học của em ấy trước đây, còn lo lắng em ấy không thể thích ứng tiết tấu học nhanh này. Không ngờ em ấy làm quen rất nhanh, khẳng định tính thích ứng rất mạnh mẽ.”

Chủ nhiệm lớp đẩy kính, “Tính cách cũng không tệ, quan hệ với những bạn khác rất tốt. Chuyển đến đây được nửa học kỳ, các bạn trong lớp có vẻ đều thích em ấy, các giáo viên cũng rất thích em ấy... Không kể đến thành tích, riêng sự nghiêm túc lễ phép, lại chịu khó, các giáo viên đều rất kiên nhẫn với em ấy.”

Hàn Trinh gật đầu đồng ý: “Em ấy vẫn luôn khiến người ta yêu thích như vậy.”

Vai Hạ Thiên run một cái, cúi đầu càng thấp.

Giáo viên chủ nhiệm vừa mới lĩnh giáo sự bao che con em của Hàn Trinh, không giết mình nhiều lắm, gật đầu nói: “Phương diện tâm lý và trạng thái tinh thần, theo tôi quan sát, đều không tệ. Giai đoạn này học sinh thường chịu áp lực lớn, dễ sinh ra cảm xúc nôn nóng, phụ huynh nên chú ý nhiều hơn.”

Hàn Trinh như có điều suy tư, nói: “Lâu lâu có hiện tượng phản nghịch, chắc không phải cũng do áp lực học tập chứ?”

Hạ Thiên mông lung nhìn Hàn Trinh.

Giáo viên chủ nhiệm trầm ngâm một lúc rồi nói mà không chắc chắn lắm: “Tôi cảm thấy em ấy hẳn là không áp lực đến mức đó...”

Lần thi này, thành tích của Hạ Thiên so với lần thi trước có thể nói là tiến bộ vượt bậc. Nhưng so với người xếp thứ hai từ dưới đếm lên, thành tích của cậu thua tận 100 điểm.

Vị trí thứ nhất từ dưới đếm lên này, Hạ Thiên ngồi rất an ổn, không tranh không giành.

Hạ Thiên rất nỗ lực, nhưng là nỗ lực một cách lạc quan, giáo viên chủ nhiệm không thấy Hạ Thiên đau khổ hay tự ti chút nào.

Hàn Trinh thấy giáo viên chủ nhiệm cũng không có lý giải cụ thể gì, dựa theo nguyên tắc chuyện xấu trong nhà thì đóng cửa bảo nhau, hẳn không bàn sâu hơn về vấn đề này. Nhưng qua những lời của giáo viên, hẳn lại biết nhiều hơn về trạng thái hàng ngày của Hạ Thiên ở trường học, nói: “Vất vả rồi, tôi cảm thấy như vậy đã rất tốt.”

Hàn Trinh nhớ lại quá trình quan sát vừa rồi, học kiểu cách của các phụ huynh khác, nói một câu với Hạ Thiên: “Đã hiểu được sự vất vả của các thầy cô chưa?”

Hạ Thiên đang cúi đầu, nghe vậy thì gật đầu thật mạnh. Hàn Trinh nói với cô giáo: “Em ấy thật ra đôi khi cũng hơi nghịch ngợm, nếu không nghe lời khiến cô giáo giận...”

Hàn Trinh bình tĩnh ôn hòa, nói: “Cô giáo cũng không thể đánh mắng.”

Giáo viên chủ nhiệm đem câu nói “Ngài yên tâm đi nhà giáo chúng tôi không có khái niệm đánh mắng đâu, mà chỉ dạy bảo thôi” đã vọt đến đầu lưỡi nhin xuống, nghẹn giọng nói: “Đương nhiên rồi.”

Hàn Trinh lúc này mới vừa lòng, nói: “Đã đến đây mà không gặp hiệu trưởng thì kiểu gì cũng bị thầy ấy cần nhand, tôi phải đi chào hỏi một chút.”

Giáo viên chủ nhiệm đã sắp đỡ không nổi cái người giám hộ không diễn theo kịch bản này rồi, vội nói: “Ngài cứ tự nhiên.”

“Tan học gọi cho tôi, cùng nhau về.” Hàn Trinh dặn dò Hạ Thiên một câu rồi đi đến phòng hiệu trưởng.

Giáo viên chủ nhiệm còn phải nói chuyện với các phụ huynh khác, vội xua Hạ Thiên – người vẫn đang nhin cười rất khổ sở – về phòng học.

Tan học, Hạ Thiên nhanh chóng chạy ra khỏi trường, chui vào xe nhà mình.

Khuôn mặt Hạ Thiên hồng lên, không nhịn được mà cười phá lên với Hàn Trình.

“Tôi không biết hợp phụ huynh ở trường này lại như vậy, lúc bước vào phòng họp xem chút nữa là tề ra quần.” Hạ Thiên thốn thức. Cậu được lợi nên rất ngoan, cảm khái, “Nhìn thấy bài thi chiếu trên màn hình, tôi còn tưởng ngài sẽ giận đến độ muốn tẩn tôi một trận, không ngờ... ha ha, còn giành điểm về cho tôi.”

Hàn Trình liếc nhìn Hạ Thiên một cái, hỏi: “Làm sao cậu biết tôi không muốn tẩn cậu?”

Hạ Thiên ghen lời, ấp úng: “Ngài... Ngài vừa nói ban nãy, nếu là ngài chấm, sẽ cho tôi thêm vài điểm...”

“Nếu là tôi chấm thật, sẽ trừ mạnh tay hơn.” Hàn Trình khép lại tệp hồ sơ trong tay, nhíu mày, “Bình thường tôi dạy thế nào? Mặc kệ có biết làm hay không, trước tiên phải tính hết các số liệu cần dùng, viết rõ công thức, cậu thì sao? Nếu màn hình máy chiếu không đủ lớn, tôi xem chút nữa còn tưởng cậu viết số Ả Rập. Làm bài qua loa đại khái như vậy, là tôi dạy cho cậu hả?”

Hạ Thiên yếu ớt nói: “Lúc làm bài thi rất sốt ruột, lại khẩn trương...”

Hàn Trình nhướng mày, Hạ Thiên lập tức nói: “Tôi sai rồi! Lần sau nhất định nhớ kỹ những gì ngài dạy, làm bài cẩn thận.”

Thái độ nhận sai của Hạ Thiên tốt lắm nên Hàn Trình không nói gì nữa, tiếp tục xem văn kiện. Trong xe yên lặng được nửa phút, Hạ Thiên không nhịn được, hỏi: “Vậy mà ngài vẫn lý luận với các giáo viên kia...”

“Ở bên ngoài phải vậy.” Hàn Trình quay đầu nhìn Hạ Thiên, “Lúc chỉ có hai chúng ta, tôi vẫn phải trái lương tâm mà bòn điểm từ cái bài thi chó gặm của cậu?”

Hạ Thiên vội lắc đầu như trống bỏi: “Không cần!”

Hàn Trình kéo kéo cà vạt, cúi đầu xử lý công việc, nhàn nhạt nói: “Hạ Thiên, tôi đã gần hai năm nay chưa chuyên chú như vậy, chưa tính toán chi li như vậy, chưa đàm phán một cách không biết phải trái như vậy.”

Hạ Thiên quay đầu nhìn ra cửa sổ, cười lăn bò trong bụng.

Hai người trước hết về nhà thay quần áo. Hàn Trình lo Hạ Thiên đã học cả ngày sẽ đói, nói đi giúp việc chuẩn bị ít điểm tâm nóng cho cậu.

Hạ Thiên bụng khay nhỏ, vừa ăn bánh muffins vị sirô lá phong vừa nói: “Ngài chuẩn bị cho Nguyễn phu nhân quà gì?”

“Một cái vòng cổ.” Hàn Trình kéo ngăn tủ, lấy ra một hộp trang sức tinh xảo đưa cho Hạ Thiên, “Mấy năm trước bà đấu giá nó trong một buổi đấu giá từ thiện, đổi chủ vài lần, vừa khéo thắng trước tôi vô tình gặp lại, lập tức mua về, tặng bà cũng có ý nghĩa.”

Hạ Thiên mở ra nhìn, thấp giọng tán thưởng: “Đẹp thật đó... Ngài mua bao nhiêu tiền?”

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên nghi hoặc. Hạ Thiên vội giải thích: “Tôi... Tôi muốn đưa lại ít tiền, như vậy thì thật sự là quà do hai chúng ta chuẩn bị.”

Hàn Trình cười, nói ra giá tiền. Hạ Thiên sắc, cười khổ: “Tiền tôi kiếm được chỉ đủ phần lễ... Nhưng mà vẫn nên đưa ngài, tốt xấu gì cũng xem như có tâm ý...”

“Cậu cứ giữ số tiêu vặt đó đi.” Hàn Trình cất vòng cổ lại vào hộp, hỏi, “Lại nói, tiền mẹ cậu bình thường cho cậu, có đủ dùng không?”

Hạ Thiên gật đầu: “Đủ mà. Có việc gì cần... tôi sẽ nói với mẹ, mẹ tôi không quản tôi tiêu tiền vào việc gì.”

Hàn Trình hỏi: “Cho theo tháng?”

“Đúng vậy.” Hạ Thiên nhìn Hàn Trình thắc mắc, không hiểu tại sao hắn lại hỏi về vấn đề này.

Hàn Trình nói: “Hôm nay khi gặp mẹ vợ tôi sẽ nói với bà, từ nay tiền tiêu vặt của cậu sẽ do tôi chi.”

Hạ Thiên cứng họng: “Do... ngài chi?!”

“Ừ, như vậy tiện hơn.” Hàn Trình nói, “Một tuần cậu có khi không về nhà lần nào. Có chuyện gì cần, mẹ cậu cũng không biết, không cách nào thường xuyên lấy tiền từ chỗ bà được.”

Không hiểu sao Hạ Thiên lại cảm nhận được một chút ái muội, hơi xấu hổ nói: “Phiền ngài quá... Không tốt đâu.”

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, cười: “Tôi không thấy phiền.”

Hạ Thiên thấy nụ cười của Hàn Trình, tim trật nhịp.

Hạ Thiên đảo mắt sang một bên, nhẹ giọng nói: “Vây... Ngài cứ nói với mẹ tôi. Lời của ngài, mẹ nhất định sẽ đồng ý.”

Hàn Trình gật đầu.

Hạ Thiên bản chibi đang nhảy loạn trong bụng.

Từ nay về sau, sẽ lấy tiền tiêu vặt từ chỗ Hàn Trình!

Hàn Trình sẽ cho mình nhiều hơn một chút? Vì Hàn Trình luôn có vẻ cảm thấy tiền tiêu vặt của mình hơi ít.

Hàng tháng phát đúng ngày hay là mình phải chủ động xin?

Nếu phải chủ động xin, thì ngại lắm...

“Sau này phải nghe lời.” Hàn Trình sửa sang lại hộp đựng vòng cổ, nói, “Nếu quá nghịch ngợm, sẽ trừ tiền tiêu vặt.”

Hạ Thiên hơi do dự, nhẹ giọng nói: “Vây nếu nghe lời... có được thêm tiền không?”

Mục đích của Hạ Thiên chỉ là muốn chọc ghẹo Hàn Trình chút thôi. Đáng tiếc là cậu chơi không thạo, còn chưa nói hết câu, mặt mình đã đỏ trước.

Hiển nhiên là Hàn Trình không ngờ Hạ Thiên sẽ nói kiểu này, hấn sững sốt, khóe miệng xuất hiện ý cười. Hàn Trình chậm rãi sửa lại cà vạt, thông dong nói: “Cậu có thể làm nũng thử xem.”

Hàn Trình nói xong thì đi thẳng xuống lầu.

Hạ Thiên lặng lẽ che khuôn mặt lại đỏ bừng bừng...

Bàn về trình độ chọc ghẹo người khác, khoảng cách giữa cậu và Hàn Trình ngang ngửa với việc giải hết một trăm hai mươi ngàn đề thi vật lý.

29. Chương 28

Món quà do Hàn Trình tỉ mỉ chuẩn bị quả nhiên khiến Nguyễn Tư Hoà vừa mừng vừa sợ.

Không tính tới giá trị món quà, cái đáng nhắc tới ở đây là tâm ý của con trai, Nguyễn Tư Hoà là người sĩ diện, trước mặt đông đảo quan khách thu được lễ vật cực kì dụng tâm của con trai, tâm trạng cực độ vui sướng.

“Sin^h nhật vui về.” Hàn Trình mỉm cười, hôn lên má Nguyễn Tư Hoà, “Chúc Nguyễn nữ sĩ càng ngày càng trẻ trung xinh đẹp.”

“Chỉ biết nịnh nọt.”

Hạ Thiên cũng mỉm cười: “Chúc bác sinh nhật vui về.”

“Cảm ơn con.” Nguyễn Tư Hoà mỉm cười nhìn Hạ Thiên, “Mẹ con tới rồi đó, đang ở lầu hai, lên đó chào mẹ một chút đi.”

Hạ Thiên theo bản năng nhìn về phía Hàn Trình, Hàn Trình gật đầu: “Đi đi.”

“Đi đâu còn phải xin phép à?” Nguyễn Tư Hoà vỗ vỗ vai Hạ Thiên, “Con đi đi.”

Hạ Thiên lên lầu đi tìm Chu Vận, Nguyễn Tư Hoà thấy Hạ Thiên rời khỏi, cười ha hả nhìn chiếc nhẫn trên tay ai đó, nói nhỏ: “Bắt đầu từ lúc nào?”

“Cuối tuần trước mua.” Hàn Trình không cảm thấy có gì khác lạ, dáng vẻ vẫn tự nhiên vô cùng, “Đàn ông đã kết hôn, đeo nhẫn cưới mới là bình thường mà mẹ?”

Nguyễn Tư Hoà cười như không cười nói: “Thật sao? Trước khi kết hôn mẹ có nói muốn đặt một đôi nhẫn riêng, khi hỏi con kích cỡ, con cũng đâu có nói như thế....”

Nguyễn Tư Hoà gật đầu cười đáp lễ với một vị phu nhân đi ngang qua, chờ cho người đi xa rồi mới tiếp tục câu chuyện: “Chính con nói, chỉ là hình thức mà thôi, không nhất định cần đeo nhẫn, còn nói không quen đeo nhẫn nữa, thế mà hiện tại lại thế nào đây?”

Hàn Trình mỉm cười làm hoà: “Lúc kết hôn phạm sai lầm, rốt cuộc con cần phải chờ bao lâu làm bao nhiêu việc mới có thể đền bù đây?”

“Mỗi lần con cứ loanh quanh tránh nặng tìm nhẹ như thế, mẹ chỉ muốn oánh cho một trận....” Nguyễn Tư Hoà trừng Hàn Trình một cái: “Lúc nào cũng trưng cái dáng vẻ này, nói, con với Hạ Thiên có việc gì?”

Hàn Trình mỉm cười, nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Không có gì, chỉ là tự nhiên con cảm thấy.... nên có tinh thần trách nhiệm với em ấy một chút.”

Sự kiện khiến cho Hạ Thiên giận đến mức ném gậy golf kia, Hàn Trình không muốn tái diễn thêm lần nào nữa.

Nguyễn Tư Hoà cũng biết chuyện trước kia, nhớ tới khuôn mặt Hạ Thiên vừa rồi đỏ ửng, còn có ánh mắt không muốn rời xa Hàn Trình kia.... khiến bà hiểu theo một chiều hướng khác: “Hai đứa đã làm gì, mà.... phải chịu trách nhiệm?”

“Mẹ đừng nghĩ nhiều.” Hàn Trình bật cười, “Em ấy mới có mấy tuổi đâu.”

Nguyễn Tư Hoà thản nhiên nói: “Mấy tuổi? Đủ tuổi được phép kết hôn rồi.”

Nguyễn Tư Hoà mang tâm trạng xem náo nhiệt không chê việc lớn, nói: “Ở cùng một nhà, sớm tối ở chung....”

“Không có.” Hàn Trình bình tĩnh đáp, “Nguyễn nữ sĩ, ngài hiểu lầm con quá rồi, tuy con không phải kẻ tốt lành gì, nhưng cũng không đến mức cầm thú như vậy, ngài có cần hỏi dì giúp việc nhà con không? Con hầu như không vào phòng em ấy, mà Hạ Thiên trước giờ càng không qua phòng ngủ của con.”

Nguyễn Tư Hoà nghe vậy, lắc đầu cảm thán: “Không hiểu con nghĩ gì, đã kết hôn hơn hai tháng, lại còn phân rõ ranh giới như vậy, con còn không thấy hổ thẹn mà lại coi như vinh quang.” Nguyễn Tư Hoà dừng lại chốc lát, mới ướm thử: “Nếu là đôi bên cùng có tình cảm, lại còn đã kết hôn rồi.... Có gì mà cầm thú chứ.”

Hàn Trình giật thót, than nhẹ một tiếng: “Đáng tiếc vẫn chưa phải lưỡng tình tương duyệt.”

Thân là người đã sinh dục Hàn Trình, Nguyễn Tư Hoà hẳn cảm nghe ra được trong giọng điệu của y có chút tiếc nuối pha với ẩn nhẫn, ý cười trên mặt càng rõ ràng hơn.

Nguyễn Tư Hoà hồi tưởng lại ánh mắt Hạ Thiên nhìn Hàn Trình ban nãy, nhất tâm kiến huyết: “Còn không phải lưỡng tình tương duyệt? Là đối phương hay là do con?”

Hàn Trình thoáng sững sốt, rồi nở nụ cười: “Mẹ đừng nghĩ sau lời con.”

Nguyễn Tư Hoà hiềm lắm mới moi được tin từ con mình, thấy thế nở nụ cười.

“Vừa nãy là nói giỡn thôi, Hạ Thiên còn nhỏ, hơn nữa lại là một đứa bé ngoan, cần phải nghiêm túc chăm sóc đối đãi, nhưng mà.... Một đứa bé ngoan, ai cũng đều yêu thích cả, đừng quá thả lỏng, kéo sau này khi buông tay, người đau lòng hối hận sẽ là con.” Nguyễn Tư Hoà thu lại giọng điệu đùa vui, từ ái khuyên răn,

“Từ nhỏ đến lớn, mặc kệ là có khả thi hay không, mà có khả thi nhưng độ khó để thực hiện là bao lớn, chỉ cần con nắm được cơ hội, thì đều chưa bao giờ thất bại cả, hi vọng lần này con cũng như vậy.”

Hàn Trinh mỉm cười gật đầu, tiến lên hôn má Nguyễn Tư Hoà: “Con đi tìm Hạ Thiên, tiện thể nói chuyện với nhạc mẫu luôn.”

“Đi đi, chú thím con cũng ở trên lầu, đừng thất lễ, mang Hạ Thiên qua chào hỏi một chút.” Nguyễn Tư Hoà còn phải tiếp đón quan khách, không đứng lại nói nhiều với Hàn Trinh nữa, mà đi qua hàn huyên với người khác.

Hàn Trinh chậm rãi đi lên lầu, vừa đi vừa suy nghĩ.

Vừa nãy Nguyễn Tư Hoà bởi vì muốn thử mình mà nói như vậy, nhưng Hàn Trinh biết, điều bà băn khoăn không phải là không có lí.

Hàn Trinh thừa nhận, y quả thật có tình cảm với Hạ Thiên.

Tình cảm này bắt đầu từ khi nào Hàn Trinh cũng không rõ nữa, quan hệ hôn nhân vì lợi ích, rồi việc trước khi cưới vẫn còn là quan hệ trưởng bối- hậu bối.... Quá nhiều điều ảnh hưởng đến cảm giác của y với Hạ Thiên, khiến y không thể xác định rõ tình cảm mình dành cho Hạ Thiên là loại tình cảm gì.

Y vì Hạ Thiên làm không ít chuyện, nhưng mục đích lại quá mơ hồ, hơn nữa y lại không hề có kinh nghiệm về việc này, khiến hiện tại y khó mà xác định được loại tình cảm này bắt đầu nảy sinh từ lúc nào.

Nhưng mà, có chính là có, Hàn Trinh luôn luôn thẳng thắn thành khẩn với bản thân mình, không cảm thấy có điều gì cần phải trốn tránh cả.

Không trốn tránh, nhưng cũng không thể như lời Nguyễn Tư Hoà nói, vin vào danh nghĩa vợ chồng hợp pháp, mà làm chút gì đó với cậu.

Hàn Trinh luyến tiếc.

Hàn Trinh thậm chí còn chưa ra sức theo đuổi Hạ Thiên.

Một là chính bản thân y còn chưa hạ quyết tâm, không chịu tranh thủ chút hảo cảm mới có mà kéo Hạ Thiên xuống nước. Hai là.... không phải Hàn Trinh tự phụ, nếu y thật sự muốn theo đuổi Hạ thiên, y khẳng định, không cần phí quá nhiều tinh lực, y hẳn là vẫn có thể đoạt được em ấy.

Ngẫm lại tình huống vừa ra đến cửa lúc nãy, làm Hạ Thiên đỏ mặt đại loại thế, cũng không khó lắm.

Làm một cậu trai mười tám tuổi động tâm, so ra dễ dàng hơn nhiều so với khiến một gã đàn ông ba mươi hai tuổi rung động.

Nhưng đây không phải là kết quả mà Hàn Trinh muốn. Y thích Hạ Thiên, hi vọng cậu sẽ có một ngày cũng thích lại mình, không phải bởi vì hoa tươi quà tặng, cũng không phải bởi những chiêu tán tỉnh hoa mỹ vô vấp, mà là..... thích vì chính con người y.

Nói trắng ra là, chút cảm nắng ở cái tuổi này, liệu kéo dài được bao lâu? Hàn Trinh không muốn sau khi Hạ Thiên chán rồi, đến ngay cả quan hệ chú cháu cũng không thể tiếp tục.

So với dĩ vãng những lần ‘có cảm tình’ kia, lần đầu tiên Hàn Trinh không hề đòi hỏi hiệu suất đạt được.

Y thực cẩn thận, cũng đã chuẩn bị thật tốt bất kể lúc nào cũng có thể chấm dứt.

Chỉ cần Hạ Thiên không muốn tiến tới, thì y sẽ không tiếp tục lún vào.

Y muốn trước hết phải bảo vệ Hạ Thiên, rồi mới đi suy xét phần tình cảm này.

Y là chồng của Hạ Thiên, đồng thời cũng là người giám hôn của em ấy.

Một khi trách nhiệm lớn hơn tình cảm cá nhân, đảm đương lớn hơn tư dục, thì phải khắc chế lại mình.

Càng miễn bàn đến đối phương hiện tại chỉ là một đứa trẻ mà y yêu thích.

Hàn Trinh sẽ không để cho Hạ Thiên chịu bất kì tổn thương nào.

“Nhạc mẫu.”

Sau khi lên lầu, cảm xúc xao động vừa rồi hiện đã biến mất không chút dấu vết, Hàn Trình mỉm cười chào hỏi Chu Vận, tránh nặng tìm nhẹ nói chuyện đi họp phụ huynh hôm nay, tóm lược những đánh giá của giáo viên dành cho Hạ Thiên, trình bày lại cho Chu Vận biết.

Hạ Thiên nghe được đánh giá về bản thân, tự thấy ngượng ngùng, làm gì mà tốt đến vậy đâu.....

Hàn Trình nói dối không hề chớp mắt, Chu Vận tin là thật, mỉm cười với Hạ Thiên: “Trước đó mẹ còn lo, con chuyển qua trường ấy không theo kịp các bạn, áp lực sẽ lớn hơn nhiều, không ngờ con lại tiến bộ lớn như vậy, bình thường không thấy mệt sao?”

“Không mệt đâu ạ....” Hạ Thiên chột dạ cười, đáp, “Chú Hàn giúp con rất nhiều.”

Hàn Trình cười rụt rè, thuận tiện đề cập tới chuyện tiền tiêu vặt của Hạ Thiên, quả nhiên, Chu Vận vốn dĩ đang vui vẻ, nghe vậy lập tức đồng ý, còn nói tốt lắm, rất thuận tiện.

Hàn Trình mỉm cười chào với Chu Vận, mang Hạ Thiên đi gặp người nhà của mình.

Lúc trước Hạ Thiên cũng chỉ gặp thoáng qua chú thím của Hàn Trình, chưa nói được câu nào.

“Đây là chú và thím nhà anh.” Hàn Trình chính thức giới thiệu với Hạ Thiên, “Chào đi.”

Hạ Thiên vội vào lên tiếng chào hỏi, chú ý – Hàn Minh Lễ cùng với thím Lý Tịnh Như vội vàng cười nói vài lời tân hôn hạnh phúc vân vân.

Gả cho gia chủ của một gia tộc có lợi ở một chỗ, chú thím của Hàn Trình không hề tỏ vẻ bề trên với cậu, kết hôn cũng khá lâu, đây là lần đầu tiên Hạ Thiên chính thức gặp mặt chú thím y, nhưng hai người họ cũng không hề làm khó cậu, đặc biệt là thím của Hàn Trình, cười nói với cậu cực kì ân cần.

Đứng phía sau chú thím Hàn Trình chính là hai cậu em họ của y, Hàn Cẩm và Hàn Minh, Hạ Thiên vừa mới bắt tay với Hàn Cẩm xong, còn chưa kịp bắt tay chào hỏi Hàn Minh, đã bị Hàn Trình đột nhiên nắm lấy kéo về bên người.

Hàn Trình nắm tay Hạ Thiên, mỉm cười trò chuyện với mọi người, Hạ Thiên ngây ra hai giây mới nhớ ra..... lúc trước cậu với cái người tên Hàn Minh này có hôn ước, suýt thành hiện thực luôn....

Hạ Thiên thầm than nguy hiểm thật, vừa nãy mà bắt tay chào hỏi, rồi nói vài câu khách sáo xem, Hàn Trình sẽ không làm gì trước mặt mọi người thôi, nhưng đến tối lúc về nhà mà xem.....

Hàn Minh hình như cũng đã được cảnh báo, hẩn luôn duy trì khoảng cách với Hạ Thiên, sợ chẳng may lỡ có nhìn thêm một chút, liền bị đương gia đại ca giáo huấn thì thảm.

Trò chuyện theo phép một hồi, mọi người cùng đi xuống lầu một, Hàn Trình cùng Hạ Thiên bị gọi vào phòng nhỏ, trong đó có cái bánh kem bảy tầng, trước khi bắt đầu tiệc tối hai người cùng đẩy bánh ra, Nguyễn Tư Hoà mỉm cười vui vẻ, lần lượt hôn lên má hai người, cầm lấy dao nhỏ cắt một đường tượng trưng trên bánh kem, tiệc tối chính thức bắt đầu.

Tâm trạng Nguyễn Tư Hoà vui vẻ, mọi người cũng hưng phấn theo, nói là gia yến, mà cả buổi tối nay, Hàn Trình cũng uống không ít, ngay cả Hạ Thiên cũng uống hai li, mọi người tiệc tùng vui vẻ đến 11 giờ, Chu Vận thể lực chống đỡ hết nổi, đi về trước, Nguyễn Tư Hoà vội nói Hàn Trình cùng Hạ Thiên đi tiễn bà.

Sau khi tiễn Chu Vận ra về, khách khứa sôi nổi bắt đầu cáo từ, người ngoài đều về hết cả, Hạ Thiên liếc nhìn Hàn Trình, Hàn Trình hiểu rõ ý của cậu, biết cậu đã mệt, lên tiếng: “Mẹ, bọn con về trước.”

Nguyễn Tư Hoà tâm tư lay động, liền nói: “Đã trễ thế này rồi, còn về làm gì nữa?”

Hàn Trình sững sốt, liếc nhìn gia đình chú thím một chút.

Vừa nghe lời này, Hạ Thiên liền biết, chú thím của Hàn Trình, cả hai đứa em họ cùng vài người bà con đêm nay đều ngủ lại đây, nếu cậu với Hàn Trình cũng ở lại, nhất định phải ngủ cùng phòng!

Trên mặt thì cương cứng, trong lòng lại rít gào, ngủ cùng phòng đó!

Nguyễn Tư Hoà mỉm cười nói tiếp: “Hôm nay ngủ lại đây đi, sáng mai con có việc thì gọi Lương Thanh Phong tới đón, rất tiện.”

Chú thím y không rõ chân tướng, nên ra sức khuyên bảo.

Hàn Trình tất nhiên là biết mẹ mình đang tính toán làm gì, y cười, nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Tư Hoà, ngữ điệu vững vàng, vô cùng kiên định: “Không được, không tiện lắm.”

Hạ Thiên nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Tư Hoà cắn răng, thầm mắng con trai sao lại không chịu phối hợp như thế.

Hàn Trình phải đi về, những người khác cũng chỉ có thể khuyên thêm vài lời, lại trò chuyện chốc lát, Hàn Trình cùng Hạ Thiên cáo từ ra về.

Trên xe, Hàn Trình mệt mỏi cả một ngày, lại còn uống rượu, nên khá mệt, chớp mắt chốc lát.

Hạ Thiên thấp thỏm không yên, cậu cứ có cảm giác, lúc gần đi, bầu không khí giữa Hàn Trình cùng Nguyễn Tư Hoà có gì đó quái quái, cậu nhẹ giọng gọi: “Chú Hàn? Chú Hàn?”

Hàn Trình không lên tiếng.

Hạ Thiên cho rằng y đã ngủ rồi, nhẹ nhàng thở ra một hơi, lẩm bầm lẩm bầm: “Kì thật..... chắc chắn là có sô pha gì đó nhỉ, ngủ chung một phòng cũng đâu có việc gì, sao phải sợ chứ? Chẳng lẽ sợ mình.....”

“Không phải vì cậu.” Hàn Trình vẫn nhắm chặt hai mắt, nhàn nhạt nói, “Là tôi không tin tưởng bản thân mình.”

30. Chương 29

Hạ Thiên không ngờ Hàn Trình không ngủ, nghe thấy tiếng Hàn Trình giật thót hết cả người.

Dùng vài giây tiêu hoá lời Hàn Trình vừa nói, sau khi ngấm xong mặt xoàn xoạt đỏ ửng lên, như mặt trời nhỏ.

Hàn Trình nói..... là anh ấy muốn cái kia sao?

Hạ Thiên cảm thấy từ trong ra ngoài, đều mềm nhũn.

Hạ Thiên hít sâu vài hơi, dựa vào chút lí trí còn sót lại, sống dở chết dở đầu hàng: “Chú Hàn..... Lúc tối vừa ra đến cửa, con không sợ chết liêu ngại một câu, bây giờ ngại lại trả thù con ạ.....”

Hàn Trình nghe vậy, hai mắt nhắm nghiền, cúi đầu nở nụ cười.

Trong xe yên tĩnh, Hàn Trình cười khẽ cũng truyền cực kì rõ ràng đến tai Hạ Thiên, quanh quẩn nơi trái tim, kéo dài không tiêu tan, trong nháy mắt Hạ Thiên cảm giác hai tai muốn bốc lửa luôn rồi.

Hạ Thiên quay đầu, đầu cộp phát dựa vào cửa kính xe, nội tâm rít gào, đêm rồi đó! Lại còn vừa mới uống rượu xong!! Sau đó lại còn dùng giọng nói trầm thấp cùng tiếng cười ghẹo nhân kia, là định ép người ta cưỡng gian trong thời kì hôn nhân sao?!!!

Hôm nay y uống không ít đâu!

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, không nhịn được muốn bật cười.

Y nhớ tới lúc tối khi ra cửa, Hạ Thiên trêu chọc mình một câu, lại bật cười.

Hạ Thiên không phải người thoảng tính, không tính đến chuyện quá ngây ngô, lúc nào cũng là người ngại ngùng trước, ở trong một lão lưu manh như Hàn Trình, câu kia chẳng đáng kể gì, miễn cưỡng cho trên trung bình, cũng chỉ có thể nói là khó khăn lắm mới đạt tiêu chuẩn.

Từ sau lần bị đồn thổi kia, Hạ Thiên luôn có mấy hành động nhỏ kì kì quái quái, lúc đầu Hàn Trinh cho là cậu đang bắt an nên mới thế, thành ra mắt nhắm mắt mở dung túng. Nhưng dường như Hạ Thiên càng ngày càng hứng thú, nếu không phải Hàn Trinh có tình cảm không tiện nói ra với Hạ Thiên, y quả thật sẽ coi mấy hành vi kia của Hạ Thiên là đang khiêu khích mình.

Một cậu trai như vậy, thường thường làm ra mấy hành động chòng ghẹo trước mặt mình. Giống như một bé mèo con đang tập bắt chuột, bắt lấy cái đuôi của chó săn lớn trong nhà làm luyện tập, ỷ vào chó săn lớn dung túng, không kiêng nể gì bắt chước, luyện tập.

Dù cho chó săn lớn có thể cắn phập vào ống xương của dã thú cũng như xé nát lớp da lông dày dặn, thì hàm răng kia cũng sẽ không cắn lấy con mèo nhỏ.

Nhưng Hàn Trinh không phải chó săn lớn.

Cho nên hôm nay lúc bắt đầu ra khỏi cửa, khi Hạ Thiên không hiểu sao đột nhiên chòng ghẹo y, Hàn Trinh nén cười, tự khống chế hoả lực, nhẹ nhàng băng qua, đáp lễ cậu một câu.

Hàn Trinh thực sự chú ý tới ngữ khí cũng như câu từ, bắt đắc dĩ cơ sở lực công kích quá cao, dù đã cố khống chế, nhưng vẫn ghẹo cho Hạ Thiên đỏ chín mặt.

Nhưng Hàn Trinh sẽ không mang thù như vậy, nghĩ lại hiện tại, vừa rồi.... quả thật là do y say.

“Xin lỗi....” Khoé miệng còn mang theo ý cười, Hàn Trinh giơ tay day day ấn đường, mở mắt ra nhìn sang Hạ Thiên, “Hôm nay tôi uống hơi nhiều.”

“Không..... không sao đâu.” Hạ Thiên lấp bắp tỏ ý không liên quan, cắn răng nói, “Con cũng uống hơi nhiều....”

Hàn Trinh hít sâu một hơi, một lần nữa nhắm mắt lại, Hạ Thiên quay đầu, dựa vào khung cửa, lớp thủy tinh man mát khiến cái trán Hạ Thiên thoải mái hơn nhiều, cậu quay lại nhìn Hàn Trinh, y vẫn đang nhắm mắt, nương theo ánh đèn đường, cậu mơ hồ có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng, góc mặt anh tuấn....

Tâm mắt dừng lại ở làn môi mỏng, tâm lý bất chợt có chút hối hận....

Đáng nhẽ lúc tối phải uống nhiều chút nữa, uống thêm một li thôi cũng được, xúc động của bản thân sẽ lấn át lí trí, xui khiến cậu qua hôn Hàn Trinh một cái.

Hạ Thiên nhấp nhấp môi, nhỏ giọng thì thào: “Rượu hôm nay uống có số độ khá cao....”

“Rượu phục vụ tiệc tối nay không phải cocktail như mọi lần, không biết hôm nay dùng thứ gì pha chế, nhấp môi thì êm dịu, nhưng lại khá nặng.” Người pha chế hôm nay cố ý che giấu độ nặng nhẹ của rượu, thêm ít đá vào khiến vị giác khó phát giác ra, Hàn Trinh lúc uống không hề để ý, mãi tới gần như kết thúc bữa tiệc y mới phát hiện rượu này không hề nhẹ.

Cho nên khi Nguyễn Tư Hoà tỏ ý muốn giữ lại mình với Hạ Thiên ngủ lại, Hàn Trinh không chút nghĩ ngợi liền từ chối.

Hàn Trinh cảm dục mấy tháng, hôm nay lại uống không ít rượu, hơn nữa lại mới phân tích tâm tư của mình một cách triệt để, hiểu rõ tình cảm bản thân dành cho Hạ Thiên, tự dưng bây giờ lại cùng phòng, Hàn Trinh thật sự không tin bản thân sẽ không làm chuyện gì hết.

Y không thể khống chế bản thân, nhưng y có thể từ chối chung phòng với Hạ Thiên.

Quan trọng hơn là, Hàn Trinh sẽ không để cho bất cứ ai nhúng tay can thiệp chuyện tiến triển trong mối quan hệ của mình với Hạ Thiên. Nguyễn Tư Hoà cũng không được.

Rượu độ cao, trước mặt mọi người khuyên bọn họ ngủ lại..... để cho Hàn Trinh tin tưởng đây chỉ là trùng hợp, quả thật chính là đang vũ nhục y.

Nếu đối phương không phải là Nguyễn Tư Hoà, nếu hôm nay không phải sinh nhật Nguyễn Tư Hoà, vừa này Hàn Trinh đã không hạ giọng nói năng uyển chuyển rồi.

Có thể tác động đến quan hệ của họ, chỉ có thể là y hoặc Hạ Thiên.

Hàn Trinh đang cất lực kiềm chế, không dám bước tới một bước, sợ phá huỷ quan hệ hoà thuận giữa y cùng Hạ Thiên, càng dừng nói để người khác nhúng tay vào.

Chỉ có điều, cho dù từ chối ngủ chung phòng, dự niệm trong lòng Hạ Thiên vẫn bị còng cùng Hạ Thiên câu dẫn ra.

Từ sau khi lên xe, mỗi giây mỗi phút, Hàn Trinh đều đang kiềm chế bản thân, không ấn Hạ Thiên lên ghế diên cuồng hôn cậu.

Nếu là Hạ Thiên chủ động, y thậm chí không ngần ngại làm luôn trên xe..... Kêu tài xế tìm một chỗ vắng vẻ dừng xe, sau đó tống cổ hắn ra ngoài ngắm cảnh đêm, bản thân liền có thể.....

Hàn Trinh nhắm mắt lại, không muốn nhìn Hạ Thiên nữa.

Nhưng Hạ Thiên lại cố tình không biết sống chết lao tới.

“Chú Hàn, người say à? Lát về đến nhà con nấu canh giải rượu cho người nhé?” Hạ Thiên nhìn Hàn Trinh đầy quan tâm, nghiêm túc nói, “Lần này con khẳng định không uống một ngụm nào hết, chỉ để cho ngài.”

Hàn Trinh quay đầu đi, nói nhỏ: “Không cần, tôi muốn ngủ sớm một chút.”

“Say rượu mà đi ngủ luôn kiểu gì mai dậy cũng khó chịu á? Vẫn cứ nên uống chút giải rượu mới tốt.” Hạ Thiên nói một hồi, bản thân cũng nghĩ muốn uống một chút, cậu thương lượng, “Con nấu nhiều lên một chút, chúng ta mỗi người một nửa, nhé?”

Hàn Trinh nhíu mày: “Không cần, để lại hết cho cậu đi.”

“Không làm được đâu.” Kì thật Hạ Thiên cũng đang tự khiến bản thân dời đi lực chú ý, có trời mới biết hiện tại Hàn Trinh có bao nhiêu lực hấp dẫn với cậu, Hạ Thiên đỏ mặt, lảng sang chuyện khác, “Ngày mai ngài định làm gì à?”

Hàn Trinh thuận miệng đáp: “Nghỉ ngơi.”

“Con cũng nghỉ ngơi.” Hạ Thiên đột nhiên nhớ tới buổi họp phụ huynh kia, sửa lại, “Thôi..... vẫn cứ ôn tập vậy.”

Hàn Trinh ngẫm lại thành tích lẹt đẹt kia của Hạ Thiên, bất đắc dĩ cười, “Ừm, tôi ở nhà đọc sách cùng cậu.”

Trong lòng ấm áp dần lên, tà tâm tạp niệm bớt đi rất nhiều, cậu cười nói: “Dạ, a..... Chú Hàn, chú rất cuộc muốn uống gì à?”

Hàn Trinh đầu đầu: “Không muốn uống gì hết.”

“Đâu có phiền nhiều gì đâu, sao chú lại ngại không dám nói thế chứ.....” Hạ Thiên tự dưng thấy thèm trà mật ong, thế là đề nghị, “Trà bưởi mật ong nha, trong nhà vừa vặn có quả bưởi, lát về làm nhiều một chút, hai chúng ta nhâm nhi một hồi, sau đó xem tv một lát, chờ cho men say qua đi rồi mới đi ngủ nhé? Như thế thì sáng mai dậy mới không bị đau đầu, thật đó à.”

Hàn Trinh lập tức từ chối: “Không.”

Diên rồi sao? Bây giờ y miễn cưỡng lắm mới có thể ngồi chung một chiếc xe với Hạ Thiên, đôi thành đêm khuya tĩnh lặng, hai người ngồi trên sofa uống trà nói chuyện phiếm?

Hờ hờ..... y thích sofa lắm, nhưng không phải dùng với mục đích ngồi chơi nói chuyện phiếm đâu.

Hàn Trinh tận lực xua đi mấy hình ảnh kiều diễm ướt át kia, y còn chưa dời lực chú ý, Hạ Thiên đã lại hỏi tiếp: “Ngài không thích trà mật ong à?”

Hàn Trinh có lệ gạt đầu: “Ừ, không thích.”

“Ngài đổi ý nhanh quá cơ.” Hạ Thiên khẽ trách cứ, “Hôm ấy con pha một bình, ngài uống xong còn khen con.”

Gân xanh nơi thái dương diên cuồng giật giật.....

Hàn Trình nhắm tịt hai mắt, không mở miệng, Hạ Thiên cho rằng y uống nhiều quá, tiếp tục ôn tồn khuyên: “Nếu không thì uống sữa bò được không ạ? Bằng không....”

“Hạ Thiên.” Hàn Trình mắt sạch kiên nhẫn, trầm giọng nói, “Cậu còn nói nữa, tôi sẽ thả cậu xuống giữa đường, tự chạy về nhà.”

Hạ Thiên lập tức bịt chặt miệng.

Hàn Trình ngả sang bên, dự định bắt đầu làm việc.

Đáng tiếc dạo này y chẳng còn bận mấy, hiện tại không có công việc gì khó khăn cả, Hàn Trình nghĩ vẫn vợ nghĩ tới kế hoạch của quý tới, di động đột nhiên vang lên.

Hàn Trình cầm điện thoại lên xem.....

Hạ Thiên: Chú Hàn, có phải ngài sợ nói nữa sẽ nôn không?

Hạ Thiên: Con không nói chuyện nữa! Con không muốn xuống chạy bộ!

Khoé miệng khê nhếch.

Hạ Thiên: Nếu ngài thấy buồn nôn, thì cứ nói với con, con bảo tài xế Lý dừng xe, con cùng ngài xuống đi dạo một lát, sẽ không việc gì nữa đâu.

Hạ Thiên: Con sợ ngài không thoải mái, di giúp việc nói mỗi lần ngài uống nhiều rượu, ngày hôm sau đều không muốn ăn, tinh thần cũng không được tốt.

Hạ Thiên: A.... ngài cười nha.

Hàn Trình nhìn màn hình di động, trong lòng đột nhiên trở lên bình tĩnh hẳn.

Càng ngày càng thích Hạ Thiên.

Càng thích, lại càng cảm thấy bức bối.

Hạ Thiên tốt như vậy, y cần phải toàn tâm toàn ý đối xử, chân thành đối đãi.

Hàn Trình tập trung nhìn điện thoại, chờ tin nhắn kế tiếp của Hạ Thiên.

Mặc kệ Hạ Thiên đưa ra yêu cầu gì, y đều sẽ đồng ý.

Hạ Thiên liếc liếc mắt theo dõi Hàn Trình, thấy sắc mặt y tốt lên nhiều rồi, cậu cười gian hai tiếng, yên lòng.

Hạ Thiên: Cho nên, tóm lại là ngài muốn uống sữa hay trà mật ong ạ?”

Hàn Trình ném điện thoại sang một bên, trong mắt mang theo lệ khí: “Cậu tốt nhất xuống xe chạy bộ đi!”

31. Chương 30

Đương nhiên Hàn Trình không có khả năng thật sự sẽ để Hạ Thiên xuống đi bộ về, nên là hai người an toàn về tới nhà, Hạ Thiên được như nguyện pha trà chanh mật ong, cậu sợ sáng mai tỉnh dậy Hàn Trình sẽ đau đầu, cho nên lúc pha còn cố ý thêm một chút hoa cúc.

Hương mật ong thơm ngào ngạt, vị chanh chua dịu, cộng thêm chút hoa cúc ngọt lành, thả thêm vài lát chanh mỏng, vị phong phú lại tinh tế.

Hàn Trình ném một ngụm, bình luận: “Có thể mở cửa hàng rồi.”

Phòng của dì giúp việc ở lầu một, người có chút tuổi thường ngủ sớm, hai người hạn chế tạo ra tiếng động, Hàn Trình hạ giọng, tiếng nói trầm thấp, trong phòng khách yên tĩnh, giữa đêm khuya, nghe có vẻ dễ nghe vô cùng.

Hạ Thiên có xúc động muốn mò lại hôn Hàn Trình một cái.

Cậu chưa từng hôn ai, nên chẳng thể tưởng tượng ra được, dựa theo cảm giác, nếu là Hàn Trình, hẳn là không tồi....

“Thế ạ.” Hạ Thiên nuốt xuống câu ‘hun một cái, em đưa ngài một li trà’ trực chờ bên miệng, hỏi: “Ngài nghĩ một li trà này giá trị thế nào?”

Hàn Trình cười, rút chìa khóa xe từ trong túi quần ra, ném cho Hạ Thiên: “Giá trị tầm này.”

Hạ Thiên đón lấy chìa khóa, sững sốt.... Đây là chìa khóa xe thể thao mà vừa nãy Hàn Trình mới đề cập tới.

Hàn Trình bưng tách trà định lên lầu, Hạ Thiên vội ngăn lại, lấp bắp: “Ý ngài là....”

“Vốn dĩ là mua cho cậu.” Hàn Trình uống một ngụm trà, tiếp, “Lần trước ra ngoài chơi dùng xe này, định cho cậu chạy thử xem sao, tôi lái thử thấy khá ổn.”

“Chỉ có điều,” Hàn Trình nghiêm mặt, nói “Trước khi lấy được bằng lái, chỉ có thể đến gara nhìn, không thể lái.”

Hạ Thiên cười: “Sao tự dưng lại tặng con một món quà lớn như vậy ạ....”

Hàn Trình hơi hé miệng, cười cười nhưng không nói gì.

Y định giải thích, rằng chiếc xe này đáng nhẽ được đưa từ nửa tháng trước rồi.

Sợ Hạ Thiên từ chối, y còn bày kế cá cược, nhưng sau lại....

Cơ hội đã bỏ lỡ tức là đã lỡ rồi, trên thương trường, Hàn Trình luôn tranh thủ nắm chặt từng cơ hội để đạt được kết quả tốt nhất, nhưng tình cảm lại không phải một cuộc mua bán, không thể nào có thể tính toán thiệt hơn được, cũng may y còn có thể bù lại, đạt được cơ hội mới, dùng chiếc xe làm quà tặng đưa Hạ Thiên.

Đương nhiên, Hàn Trình không biết, cái lần cá cược bị bỏ lỡ kia, không những bỏ lỡ cơ hội tặng quà cho cậu, mà còn bỏ lỡ một cơ hội cực kì quan trọng khác.

“Tôi lên lầu trước, ngày mai tuy không có tiết học, nhưng cũng đừng ngủ muộn quá, nghỉ ngơi sớm một chút đi....” Hàn Trình dặn dò, “Ngày mai dậy ăn sáng cùng nhau.”

Hạ Thiên gật đầu, cậu ngưỡng ngừng nhìn ngắm chiếc chìa khóa, nói: “Cảm ơn chú Hàn....”

“Không cần cảm ơn.” Hàn Trình nâng tách trà đặt lên bàn, chiếc nhẫn trên tay phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt, “Một chiếc xe đổi một li trà, cuộc trao đổi này là tôi kiếm lời.”

Hạ Thiên chớp mắt, cười khê: “Bình thường ngài.... cũng bàn chuyện làm ăn như vậy ạ?”

“Không, tùy người mà có cách khác nhau.” Hàn Trình mỉm cười, bưng trà lên lầu.

Hạ Thiên dõi theo bóng dáng Hàn Trình lên lầu, trong lòng ấm áp đến lạ.

Kì thật.... so với xe thể thao, cậu càng muốn một nụ hôn hơn.

Chẳng qua nhìn lại chiếc chìa khóa trong tay, cậu vẫn vui lắm.

Lúc trước, cậu chỉ ngẫu nhiên nhắc tới, muốn đi thi bằng lái.

Lúc ấy Hàn Trình hỏi cậu thích loại xe gì, Hạ Thiên đang cầm cúi làm bài tập, thuận miệng khen xe thể thao quá đẹp.

Hạ Thiên trân trọng để chìa khóa vào túi quần, cầm bình trà nhỏ, lên lầu.

Hôm sau, Hàn Trình – vốn phải đang say rượu- tinh thần sáng láng ngồi trước bàn ăn, Hạ Thiên cảm thấy vinh dự lắm, làm trò trước mặt dì giúp việc, hỏi: “Ngài không đau đầu chứ nhỉ?”

“Không.” Hàn Trình đang xem báo, tùy ý trả lời.

Hạ Thiên cười hớn hở: “Có phải là khẩu vị vẫn ổn không?”

Hàn Trinh ngẩng đầu, liếc nhìn đồ ăn trên bàn, xác thật thấy thềm ăn, gật đầu: “Ừ.”

Hạ Thiên thoả mãn, quay qua giải thích với a di: “Tối qua ngài ấy uống trà giải rượu rồi mới đi ngủ đó ạ.”

Đáng tiếc di giúp việc không tò mò hỏi gì, Hạ Thiên đành phải tiếp tục kiêu ngạo khoe: “Cháu tự pha trà đó, hí hí.”

Hàn Trinh nhin cười, tiếp tục tập trung xem báo.

Tối qua Hạ Thiên lẩn lộn trong phòng bếp một hồi, cậu là một tiểu thiếu gia chính gốc, biết bày nhưng không dọn nổi, để lại một bãi chiến trường, sáng nay a di thấy bình mật ong mở ra, dây dây dính dính, nhìn tới thùng rác có vỏ chanh, tự nhiên đoán được, không có gì bất ngờ, chỉ là biết, tối hôm qua hoặc Hàn Trinh hoặc Hạ Thiên, có người uống quá nhiều.

A di ngẫm lại buổi sáng ai đi ra từ phòng người nấy, nhìn Hạ Thiên đầy thương hại, không hiểu cậu vui vẻ vì cái gì.

Hạ Thiên nhìn ánh mắt kia của a di, cho rằng bà đau lòng mình đêm hôm lợ mọ nấu trà, liền nói: “Không chỉ pha cho ngài ấy đâu ạ, tối qua cháu cũng hơi say, cũng uống trà..... Bọn cháu mỗi người một bình á.”

Đêm thu, hai người chia nhau bình trà..... Ẹc tuy rằng mỗi người ở trong phòng mình tự uống, nhưng nghe qua cũng lãng mạn lắm.

Ít nhất Hạ Thiên cho là như vậy.

Đáng tiếc a di nghe xong, biểu cảm càng xấu xí — đều uống say, mà vẫn chia phòng ngủ.

A di dọn dẹp xong, chẳng mấy hứng thú trở về phòng nghe kịch, Hạ Thiên ngượng ngùng thắc mắc: “Này..... Giờ làm tốt còn không được khen.”

Hàn Trinh bật cười, nói: “Tôi khen, không nói nữa, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ đưa cậu tiền tiêu vặt.”

Hạ Thiên bây giờ mới nhớ ra, bắt đầu từ hôm nay, tiền tiêu vặt sẽ từ Hàn Trinh đưa.

Hạ Thiên thấy then thùng, nói: “Hôm qua ngài mới tặng con một món quà quý như thế, đừng đưa tiền tiêu vặt vội.”

“Tặng quà với cho tiền tiêu vặt không ảnh hưởng đến nhau.” Hàn Trinh gấp báo lại đặt lên bàn, nói, “Đừng vội vui mừng, nếu mà không nghe lời, sẽ trừ tiền.”

Hàn Trinh luôn luôn khoan dung với cậu, Hạ Thiên chẳng lo lắm, mỉm cười không nói gì.

Cậu không ngờ rằng, một tiếng sau, bị Hàn Trinh trừ khoản tiền đầu tiên.

“Bài luận này....” Hàn Trinh nhìn đoạn văn bằng tiếng Anh Hạ Thiên viết, lại nhìn đề bài, cười như không cười, “Đây là cái gì? Một đoạn văn? Sao cậu không trực tiếp ghép văn mà viết đi?”

Hạ Thiên xấu hổ hận không thể chui vào khe nào đấy, khuôn mặt đỏ bừng, miễn cưỡng giải thích: “Ghép văn.... quá ngắn, nhìn qua không đạt chuẩn.”

Hạ Thiên quả thật muốn đánh bản thân lắm rồi, lúc trước bởi vì đi nghỉ mát, bài tập còn tồn lại, sau khi về cậu vội vã làm bù, viết lung ta lung tung cốt qua mặt giáo viên, giáo viên chỉ xem qua nên không phát hiện, cậu nhất thời quên mất, bỏ trong cặp, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào khi lấy sách ra lại bị rơi, rơi đâu không rơi ngay bên chân Hàn Trinh.....

Hàn Trinh có đôi mắt như hoả nhãn kim tinh, hôm họp phụ huynh, cậu đã được linh giáo rồi.

Mới nhặt bài làm lên có mấy giây, Hàn Trinh liếc mắt một cái, đã phát hiện được trọng điểm.

Hàn Trinh không nghe Hạ Thiên giải thích, cũng lười vòng vo, liền nói thẳng: “Trừ nửa tháng tiền tiêu vặt.”

Hạ Thiên tinh thần có tội chịu phạt, ủ rũ gật đầu: “Nghe ngài....”

Hàn Trinh vốn định giáo dục vài câu, không khéo lại có một cuộc điện thoại của Lương Thanh Phong gọi tới, Hạ Thiên như được đại xá, trốn tới một bên làm bù.

Công việc cứ phải ưu tiên làm trước đã.

Hàn Trinh cùng Lương Thanh Phong nói chuyện nửa ngày, coi như đã xong, Lương Thanh Phong đột nhiên lên tiếng: “Hàn tổng, có buổi phỏng vấn đã hẹn từ tháng trước, bởi vì lúc trước ngài luôn bận, nên không xếp việc này vào lịch trình, cuộc phỏng vấn kéo dài ước chừng hai giờ, hôm nay hoặc ngày mai, ngài chọn cái nào?”

“Chiều nay đi.” Hàn Trinh nhàn nhạt trả lời, “Trước tiên sàng lọc câu hỏi, đừng để tôi nghe được mấy câu liên quan đến tình nhân trước khi cưới linh tinh gì đó.”

“Ngài yên tâm, toà soạn này trước đây từng hợp tác với chúng ta rồi, chủ biên lẫn phóng viên đều rất chuyên nghiệp, sẽ không dùng mấy vấn đề như thế để câu like, kiếm fame. Chỉ có điều..... để phỏng vấn nhất, tránh cho có mình tinh nào muốn mượn ngài lăng xê, tôi sẽ nhắc nhở một chút.” Lương Thanh Phong im lặng hai giây, hình như đang ghi lại, một lát sau mới lên tiếng, “Còn một điểm nữa, buổi phỏng vấn diễn ra ở đâu? Dựa theo mấy lần trước, đương nhiên là ở tổng bộ, nhưng chi nhánh lại ở gần hơn..... Bên kia mới vừa bắt đầu, có một quyển tạp chí có sức hút tuyên truyền cho là khá có lợi.”

Hàn Trinh trầm ngâm suy tư, mới đáp: “Không đi đâu hết, liền phỏng vấn tại nhà đi.”

Hạ Thiên đột nhiên quay sang nhìn Hàn Trinh.

Hàn Trinh vẫn thản nhiên như cũ, nói tiếp: “Nói cho bọn họ, Hàn thái thái cũng ở nhà.”

32. Chương 31

Hai má Hạ Thiên ửng hồng, cậu chưa kịp nói gì, Hàn Trinh đã nói trước: “Cùng tôi tham gia một cuộc phỏng vấn, số tiền tiêu vặt vừa bị khấu trừ sẽ được xí xoá.”

Sắc đỏ lan ra toàn khuôn mặt, Hạ Thiên nghĩ nghĩ, thấy có lợi vô hại, thoả mãn im lặng, tiếp tục cầm cúi làm bài tập.

Tuy nhiên kể từ lúc đó, Hạ Thiên chẳng thể nào tập trung được.

Vừa nãy cậu vô ý nghe được, cũng chỉ là mơ hồ nửa câu một câu, gì mà có một buổi phỏng vấn, rồi cái gì mà phỏng vấn tại nhà?

Hạ Thiên gãi đầu gãi tai, cố gắng ra vẻ tự nhiên nhất, tùy ý hỏi: “Chú Hàn.... Buổi phỏng vấn kia, là quay phim lại à? Tóc con hơi dài quá rồi, hay là con đi cắt ngắn lại....”

Hàn Trinh bật cười.

Hạ Thiên vừa xấu hổ vừa tức giận nhìn Hàn Trinh, Hàn Trinh nín cười, an ủi cậu: “Chỉ là thu âm viết báo thôi.”

Hạ Thiên thoáng thả lỏng, cậu xoay bút, thử hỏi: “Sẽ hỏi những vấn đề gì thế ạ, như.... mấy kiểu phỏng vấn như thế này chắc có bản thảo chứ nhỉ? Đưa cho ngài xem qua, để ngài chuẩn bị một chút í.”

Hàn Trinh gật đầu: “Có, nhưng là đưa cho Lương Thanh Phong, những cuộc phỏng vấn như này đều sẽ do cậu ta phụ trách, lọc trước nội dung, sẽ bàn bạc với bên kia, có điều gì cấm kị, nếu có ý tuyên truyền thì cũng sẽ nhắc nhở, để họ chuẩn bị mấy câu hỏi liên quan, tôi thì thuận theo trả lời.”

“Trợ lý Lương lọc thôi.... Ngài không tự xem qua sao?” Hạ Thiên muốn xem qua bản thảo một chút.

“Không cần thiết phải lãng phí thời gian.” Hàn Trinh lắc đầu, “Tại chỗ tự do phát huy.”

“Giỏi quá đi....” Hạ Thiên lú lú cả lưởi, nhưng mà cậu vẫn muốn xem lắm, chẳng may.... nếu như có một hai câu, liên quan đến mình thì sao?

Tỷ như “Hàn tổng cùng phu nhân quen biết như thế nào? Có phải trúng tiếng sét ái tình hay không?” Mấy vấn đề như này, dẫu biết Hàn Trình khẳng định bịa ra, nhưng cậu vẫn muốn nghe.

Nếu phóng viên được ngầm cho phép, biết đâu sẽ hỏi mấy câu riêng tư hơn nữa, ví như...

Thích đối phương đến mức nào?

Lần đầu tiên nắm tay là ở chỗ nào?

Lần đầu tiên hôn môi là do ai chủ động?

Trước và sau khi kết hôn cảm giác có gì khác nhau?

Cuộc sống sau khi kết hôn.....

Hạ Thiên che mặt, không dám nghĩ tiếp.

Cậu thật sự cực kì chờ mong nghe câu chuyện tình yêu do Hàn Trình vẽ ra.

“Làm sao vậy?” Hàn Trình thấy Hạ Thiên một chốc ngẩn người lát sau lại đỏ mặt, bật cười, “Khẩn trương? Cậu.... nếu không thích, tôi có thể báo lại, đổi thành qua chi nhánh phỏng vấn.”

“Không không không.” Hạ Thiên còn đang ngóng chờ cơ hội để được nghe Hàn Trình nói mấy lời tâm tình đây.m, cậu làm sao có thể để Hàn Trình đi chỗ khác chứ, Hạ Thiên xoa xoa mặt, “Chỉ là hồi nhỏ cháu mới thấy ông nội trả lời phỏng vấn thôi, cũng không biết phải làm như thế nào, tò mò..... lại có chút hưng phấn.”

Hàn Trình hơi bất ngờ: “Cậu thích kiểu phỏng vấn thế này?”

Hạ Thiên gật đầu.

Có thể nhân cơ hội này nghe được Hàn Trình bày tỏ tình cảm, sao cậu lại không thích được cơ chứ.

Bên khoé môi hiển hiện ý cười, Hàn Trình hỏi tiếp: “Nếu phóng viên có hỏi một vài vấn đề.... tương đối riêng tư, cậu cũng thích?”

Hạ Thiên kiềm nén phần khởi trong lòng, e lệ gật đầu, cực kì trang trọng đáp: “Đây cũng là một cách tuyên truyền cho công ty mà, có thể tiếp thu được.”

Hàn Trình cười cười, nói: “Ừm, vậy tôi sẽ nói với Lương Thanh Phong.”

Trong lòng kêu ngao ngao vài tiếng, mặt ngoài Hạ Thiên lại cúi đầu cặm cụi làm bài tập, yên lặng cầu nguyện, hi vọng phóng viên hỏi tới mấy câu riêng tư kia, chứ đừng có chăm chăm vào mấy vấn đề quy hoạch doanh nghiệp gì gì đó....

Sự thật chứng minh, Hạ Thiên cả nghĩ quá rồi.

Sau khi nhận được tin tức ‘phỏng vấn tại nhà,Hàn thái thái cũng có mặt’, người phụ trách lần phỏng vấn này quả thật muốn quấy tung nóc lăm rồi, đây là cuộc phỏng vấn đầu tiên kể từ khi Hàn Trình kết hôn, ý nghĩa vốn dĩ đã khác biệt, lại còn được cho phép hỏi mấy câu về cuộc sống gia đình vốn được giữ kín như bưng nữa, nếu không ra sức đào sâu một chút thì quá phí phạm của trời.

Càng không cần phải nói, nửa giờ sau trợ lý của Hàn Trình còn gọi một cuộc điện thoại qua, tỏ ý vó thể hỏi một số câu riêng tư một chút nữa.

Cái lần Hàn Trình bị paparazzi chụp tại cửa khách sạn kia, ban đầu bị đồn thổi lung tung, sau lại thành tú ân ái, lúc ấy hung hăng tát bóp một cái lên mặt biết bao người, ai ai cũng đều chờ mong có thể bắt được tin tức nào đó về vợ chồng Hàn Trình, hiện giờ cơ hội lại đang tự dâng lên cửa.

Tổ phỏng vấn cùng tổ nhân viên sau khi nhận được thông tin, cả trưa không nghỉ, gấp rút soạn ra một tập bản thảo mới, trải qua rà soát biên tập lại, chỉnh lý hai lần, gửi cho Lương Thanh Phong. Không tới ba phút, bên Lương Thanh Phong đã hồi đáp, nội dung được duyệt.

Tổ phỏng vấn sôi trào.

Hai giờ chiều, nhân viên bên tạp chí tới Hàn Trạch, cùng Hàn Trình hàn huyên đôi câu sau, bắt đầu bố trí phỏng phỏng vấn.

Người bên tạp chí xem qua phòng khách cùng thu phòng, cả vườn hoa phía sau, kết hợp bối cảnh ánh sáng vân vân, quyết định chọn địa điểm là tại một khoảng cỏ bên trong hoa viên.

Hạ Thiên nhìn mọi người ra ra vào vào di chuyển mấy món đồ không biết tên, mê mang hỏi: “Không phải... không ghi hình sao?”

“Ngài yên tâm, không ghi hình, chỉ chụp vài tấm ảnh thôi, dùng để tô điểm bài báo.”

Biên tập mỉm cười trả lời Hạ Thiên, “Mấy tấm hình này sẽ dùng trong bài báo, còn ảnh trang bìa thì chờ hôm nào đó Hàn tổng rảnh rồi, qua bên toà soạn chụp sau.”

“À à.” Hạ Thiên gật đầu, nhìn mọi người bận rộn chuẩn bị.

“Uhm...” Hàn Thiên ngó nghiêng xung quanh, không thấy Hàn Trình, hỏi nhỏ: “Các anh... chuẩn bị nội dung, có liên quan tới sinh hoạt cá nhân của Hàn tổng không?”

Biên tập không rõ Hạ Thiên muốn làm gì, mơ hồ trả lời: “Có một ít.”

Trong mắt vụt lên niềm hưng phấn, Hạ Thiên gật đầu: “Tốt.”

Cậu cực kì hài lòng.

Biên tập nhìn nhìn vị độc nhất vô nhị trước mặt mình, cũng cực kì hài lòng.

Mọi người bận rộn bố trí suốt hai tiếng, bốn giờ chiều, ánh sáng thiên nhiên vừa lúc thích hợp, Hàn Trình thay quần áo xong, xuống lầu tiếp nhận phỏng vấn.

Hạ Thiên ngồi trên bậc thang cách đó không xa, vừa nghe lên ý trả lời phỏng vấn, vừa tiện việc chụp trộm.

Hàn Trình mặc một thân chính trang, nghiêm túc trả lời phỏng vấn, quá là đẹp trai.

Hạ Thiên chụp mấy tấm, lựa một tấm đẹp nhất cài làm hình nền điện thoại.

“... Xin chỉ điểm.” Phóng viên mỉm cười, “Nếu cho tới nhà để phỏng vấn, vậy chúng tôi có thể hỏi một vài câu hỏi riêng tư được không?”

Hàn Trình thân sĩ cười: “Đương nhiên.”

Hàn Trình đứng dậy, phóng viên tắt máy ghi âm, dặn dò trợ lý, mọi người ai bận việc người nấy.

Tất cả nhân viên sửa sang xong, sôi nổi hướng ánh mắt nhìn về phía Hạ Thiên, Hạ Thiên theo bản năng đứng lên, mê mang hỏi: “Sao lại... Không hỏi nữa?”

Phóng viên mỉm cười: “Tiếp sau là mấy vấn đề riêng tư, đến phiên ngài.”

Hạ Thiên: “.....”

Mười phút sau.

Phóng viên nhìn Hạ Thiên đầy tha thiết: “Ngài cùng Hàn tổng, là nhất kiến chung tình sao?”

Hạ Thiên tâm mệt sửa sang lại chiếc áo sơ mi mới thay, gật đầu, miễn cưỡng cười: “Đúng vậy....”

“Lãng mạn quá.” Phóng viên cảm thán, “Lần đầu tiên gặp mặt là ở đâu vậy ạ?”

“Là ở.....” Lần đầu tiên hai người gặp nhau, Hạ Thiên mới có bảy tuổi, quên mất tiêu địa điểm rồi.

Hạ Thiên tự vác đá đập chân mình, mong đợi nửa ngày, cuối cùng chính mình lại là người trả lời phỏng vấn.

Hàn Trình kết thúc phần phỏng vấn của mình, liền lên lầu xem xét tài liệu Lương Thanh Phong mới đưa tới, Hạ Thiên nghiêng răng.... Cậu bị lưu lại, trả lời mấy câu hỏi cá nhân.

“Là tại một quán trà đạo.” Hạ Thiên nhớ tới hôm cậu với Hàn Trình đi xem mắt, nói, “Chúng tôi gặp nhau.”

Phóng viên nở nụ cười tươi rói, hỏi tiếp: “Lúc nhìn thấy Hàn tổng, cảm giác của ngài như thế nào?”

“Là.....” Hạ Thiên khổ não suy tư, vừa ngẩng đầu lên, thấy Hàn Trình cách đó không xa, đang xuống lầu, đi về phía mình.

Trái tim đập dồn dập.

Hàn Trinh lại gần một chút nữa thôi, là có thể nghe được cậu nói gì, Hạ Thiên vội vã trả lời: “Cảm giác như có rất nhiều con hoẵng nhỏ chạy lung tung, bình thường ừ ừ..... vừa thấy anh ấy, lập tức lên tinh thần liền.”

Phóng viên bị sự so sánh ngây ngô của Hạ Thiên chọc cười, tiếp tục truy hỏi: “Hiện tại vẫn như vậy sao?”

Hạ Thiên tránh né ánh nhìn từ Hàn Trinh, nói: “Vẫn luôn là vậy.”

“Quả nhiên là tân hôn a.” Phóng viên nở nụ cười, “Tôi biết là ngài với Hàn tổng có hơi chút.... kém vài tuổi, theo tôi được biết thì ngài còn đang đi học, mà Hàn Trinh đã ra đời khá nhiều năm, sinh hoạt kinh nghiệm khác biệt, khả năng sẽ tạo ra nhiều sự mâu thuẫn, điểm nào ở Hàn tổng khiến ngài cảm thấy mới lạ nhất, hấp dẫn nhất?”

Hàn Trinh mỉm cười nhìn Hạ Thiên, Hạ Thiên nghe vậy, khóc không ra nước mắt..... mấy vấn đề này vốn dĩ nên hỏi y mới đúng!

“Anh ấy.....” Hạ Thiên vừa buột miệng, mặt liền đỏ bừng, trước mặt Hàn Trinh nói mấy lời như thế, quá là ngại luôn!

Phóng viên mỉm cười, ánh mắt đầy chờ mong nhìn Hạ Thiên.

Hạ Thiên như đứng đông cứng, như ngồi đổ đốn, đỏ mặt nhận mệnh trả lời: “Tất cả mọi mặt....”

Mọi người thiện ý nở nụ cười.

Phóng viên hôm nay lúc phỏng vấn Hàn Trinh rất khắt khe, nhưng giờ lại hoàn toàn thả lỏng, cũng không hề dong dài đi loanh quanh, tiếp tục hỏi: “Hàn Trinh của đời thường là một người rất có tình thú sao? Thường xuyên cho ngài những bất ngờ?”

Hạ Thiên gật đầu.

Phóng viên hứng khởi xông lên: “Ví dụ như...”

Hạ Thiên che mặt: “Chiếc xe thể thao mới trong gara....”

Vị phóng viên kia không tiện cười to trong khi đang làm việc, chỉ đành lắc đầu nói: “Hoàn toàn không thể ngờ được Hàn tổng sẽ là một ông chồng biết chiều chuộng vợ đến thế..... niềm bất ngờ này đủ bất ngờ không?”

Hạ Thiên “uhm” một tiếng, vị phóng viên kia đổi sang một câu hỏi khác: “Kết hôn xong mà lúc nào cũng lãng mạn như vậy, vậy thì hẳn là hồi mới yêu cực kì ngọt ngào ha? Có thể tiết lộ xíu xiu không..... nụ hôn đầu giữa cả hai chẳng hạn?”

Hạ Thiên bị kẹt, lúng túng nói: “Điều này.... không thể nói được.”

“Uhm, vậy cảm giác sau đó thế nào? Vị phóng viên này hiển nhiên cũng cực tò mò, “Là khi đính hôn sao?”

Hạ Thiên hoàn toàn bị công phá, dùng ánh mắt cầu giúp đỡ nhìn Hàn Trinh, Hàn Trinh ánh mắt mang ý cười, lên tiếng giải vây: “Không nói vấn đề này nữa, chủ đề riêng tư hẳn là cũng đủ rồi chứ?”

Phóng viên nghe thấy vậy liền vội vàng hỏi mấy câu không đau không ngứa, cô cười cười: “Không ngờ lại có thể tiến hành thuận lợi đến vậy, ánh sáng còn khá tốt, hay là tranh thủ chụp vài kiểu?”

Bên phía nhiếp ảnh cử người tới thì thăm vài câu với phóng viên, nằng nề hỏi: “Hàn tổng.... nhiếp ảnh gia có hỏi, có thể chụp vài tấm ngài cùng Hàn thái thái không?”

Hàn Trinh nhìn nhìn Hạ Thiên: “Có thể chứ?”

Hạ Thiên tất nhiên nguyện ý.

Hai người ngồi trên ghế mây, hoặc ngồi trên thảm cỏ, chụp vài kiểu, nhiếp ảnh gia nghiêng đầu, cười hỏi: “Có thể thân mật hơn chút được không? Coi như tấm kết thúc.”

Phóng viên lá gan đột nhiên nhân dịp mười, nói: “Hay là.... hôn môi?”

Hạ Thiên quay qua nhìn Hàn Trình, tim đập kịch liệt.

Hàn Trình thoáng chút do dự, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Vành tai ai kia ửng đỏ.

“Sợ gì sao?” Hàn Trình nhin cười, khẽ nói, “Tạo dáng thôi.”

Hạ Thiên thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại có chút nuôi tiếc.

Hàn Trình đưa tay đặt lên eo Hạ Thiên, nghiêng đầu, tạo cảm giác như hai người đang hôn nhau.

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên, nói nhỏ: “Xin lỗi.... không nên đùa cậu, lúc trước thấy cậu thích phỏng vấn, nên mới đồng ý mấy vấn đề kia.”

Hạ Thiên nghiêng răng đáp: “Tôi thích nhìn ngài trả lời phỏng vấn cơ....”

Hàn Trình thông dong cười: “Trùng hợp ghê, tôi cũng thích nghe cậu trả lời mấy câu hỏi đại loại như thế này.”

Hạ Thiên ngược mắt nhìn, đây là lần đầu tiên cậu cách Hàn Trình gần đến thế.

Vì giả vờ, cho nên hai người dựa lại sát gần nhau. Hạ Thiên nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy của ai kia, ma xui quỷ khiến thế nào, đột nhiên nhớ tới câu hỏi ban nãy.....

Cảm giác hai người lần đầu hôn môi....

Nhiếp ảnh gia còn đang chụp tách tách không ngừng, chưa hề kêu dừng.

Đôi môi Hàn Trình gần trong gang tấc, Hạ Thiên cố gắng khiến bản thân không bị mê hoặc, hỏi: “Tại sao lại.... lại muốn cho bọn họ tới nhà phỏng vấn?”

Hàn Trình nhàn nhạt đáp: “Miễn cho người ngoài nói ra nói vào, lại lấy tấm hình bị chụp lên kia bịa đặt, cuộc hôn nhân này, không có gì mà phải giấu giếm cả.”

Hạ Thiên sững sờ.

Hạ Thiên hít sâu một hơi, đột ngột dướn người, đặt một chiếc hôn lên môi Hàn Trình.

Môi vừa chạm vào liền tách ra.

Hạ Thiên nuốt nước miếng, mặt đỏ cổ đau, cứng rắn nói: “Ngại quá.... không cần thận cộ trùng.”

Hàn Trình: “.....”

Hàn Trình nhắm mắt lại, đè nén tâm tình: “Hạ Thiên.... có phải tôi quá dịu dàng với em không?”

Con người sâu thẳm, thanh âm khàn khàn: “Thật ra em không cần giả vờ?”

Hạ Thiên tim đập như trống trận, cậu nỗ lực nghĩ muốn hợp lí hoá hành động điên rồ vừa rồi, nghe vậy vội vàng phân bua: “Không, không cần đâu..... umm.....”

Hạ Thiên còn chưa nói dứt lời, đã bị Hàn Trình hôn lên.

Bàn tay vốn đặt hờ bên eo Hạ Thiên, thoáng cái siết chặt hơn.

Y đang cố gắng kìm nén, nhưng vẫn tựa như trừng phạt Hạ Thiên, gặm cắn đôi môi kia.....

Nếu em đã không cần, lão tử còn nhả cái gì

33. Chương 32

Hàn Trình không làm sâu sắc thêm nụ hôn này, y làm như trấn an Hạ Thiên, lặp đi lặp lại, hôn lên đôi môi bị mình cắn.

Lí trí nói cho y biết, đây không phải thời điểm phù hợp cùng Hạ Thiên trao nụ hôn đầu.

Chưa nói rõ tình cảm trong lòng nhau, Hạ Thiên còn chưa hiểu rõ những ái muội của y đối với cậu. Trước lúc hôn cũng không tạo được bầu không khí lãng mạn, địa điểm lại là trong sân vườn nhà, xung quanh đầy người không liên quan, bao nhiêu đôi mắt đang đổ dồn về đây.

Thiên thời không đúng, địa lợi không có, con người bất hoà.

Là Hạ Thiên khiêu khích trước.

Hàn Trình đã nhiều lần cảnh báo bản thân, chỉ cần Hạ Thiên không muốn mối quan hệ này đi xa hơn, thì y sẽ không bắt chấp tất cả để tiến về phía trước.

Nhưng vừa rồi, là do Hạ Thiên hôn y trước.

Nếu như cái chạm môi đó được tính là nụ hôn.

Hàn Trình căn bản chẳng tin vào mấy vụ không cẩn thận chạm môi linh tinh gì đó, Hạ Thiên là cố ý, y chắc chắn thế.

Có lẽ là do những vấn đề riêng tư thân mật kia được hỏi nhiều quá, khiến nó ám ảnh vào trong đầu Hạ Thiên, có lẽ bởi lần đầu đối diện ống kính máy ảnh, cho nên có xúc động muốn thể hiện..... Hàn Trình không dám dựa vào một cái chạm môi này phán đoán Hạ Thiên yêu mình, nhưng hành vi vừa rồi của Hạ Thiên, thật sự là chủ động.

Hàn Trình dù cho định lực có tốt đến đâu, cũng nào có kháng cự được chút ngọt ngào này.

Nhưng hoặc nhiều hoặc ít, trong lòng Hàn Trình vẫn có chút ít tức giận.....

Không ngờ lại để Hạ Thiên chiếm trước.

Tuy rằng hiện tại Hạ Thiên đã bị dọa choáng váng, thành thật, mặc y thân mật.

Một lát sau, Hàn Trình buông Hạ Thiên ra, cậu xấu hổ lén nhìn mọi người, tất cả đều nở nụ cười thiện ý, sắc mặt Hàn Trình không có gì thay đổi, gọi Lương Thanh Phong tới, thay mình tiễn khách.

Trong lúc đó, thậm chí còn không quên dặn dò Lương Thanh Phong, nói anh đánh ý sang bên toà soạn gửi ảnh chụp trước.

Hạ Thiên hốt hoảng, không dám nhìn Hàn Trình, vội vàng trốn về phòng.

Mấy giờ sau, Hạ Thiên vẫn cứ trong trạng thái mơ mơ màng màng.

Đến giờ cơm tối, cậu chẳng dám nhìn sang Hạ Thiên, cầm mặt ăn cơm, thậm chí chẳng biết mình ăn những gì.

Dùng bữa xong, theo thường lệ hai người sẽ tới thư phòng, ai bận việc người nấy, Hạ Thiên do do dự dự, mặt đỏ bừng, ánh mắt né tránh, nhỏ giọng nói vu vơ: “Ồm.... Chú Hàn, hôm nay con hơi khó chịu, con về phòng đọc sách nhé..... muốn nằm trên giường xem sách ạ.”

Hàn Trình đặt chén canh xuống, lẳng lặng nhìn bàn ăn..... mấy món Hạ Thiên thích nhất, hôm nay lại chẳng hề động đũa.

Quả nhiên là do xúc động nhất thời.

Nhưng như vậy cũng không phải kể lâu dài, Hàn Trình sẽ không để Hạ Thiên xa cách mình chỉ vì chuyện này.

Y cầm lấy khăn ăn, đề lên khoe miệng, bình tĩnh nói: “Trốn tôi như vậy, là bởi vì hôm nay tôi hôn cậu sao?”

Nhiệt độ trên mặt thoáng cái tăng thêm mấy độ. Hạ Thiên lắ bắp, luống cuống chân tay vội vàng giải thích: “Hôm nay con.... hôm nay là do con không cẩn thận, lúc ấy con...”

Hàn Trinh cười, nói: “Nếu lúc ấy là vì không cẩn thận, vậy thì người ngượng ngùng nên là tôi mới phải, cậu chột dạ cái gì?”

Hạ Thiên nghẹn lời.

Hàn Trinh đứng dậy, nói: “Không cần giải thích, tới thư phòng, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Hạ Thiên thấp thỏm bất an đi theo Hàn Trinh lên lầu.

Hàn Trinh vẫn như thường ngày, ngồi vào chỗ của mình, nói: “Ngồi đi.”

Hạ Thiên tâm thần bất an, ngồi xuống.

Hàn Trinh nghĩ nghĩ, mở lời: “Hạ Thiên, lát nữa.... hi vọng em không cần chen lời, để tôi nói cho hết.”

Hạ Thiên theo bản năng gật gật đầu.

Không ai biết, trong lòng cậu đang mưa to bão giạt sấm chớp ùng đoàng.

Sự việc hôm nay, thật sự quá rõ ràng.

Hiện tại, Hạ Thiên không rõ lúc ấy cậu là nghĩ cái gì, tại sao lại xúc động mà làm như vậy....

Hạ Thiên cắn răng, bây giờ Hàn Trinh kêu cậu tới thư phòng, có lẽ là muốn đuổi mình đi rồi.

Đây là lần thứ một trăm cậu thầm mắng bản thân, sao lại chẳng có tí định lực gì, yếu quá đi mất, tự dưng đi hôn Hàn Trinh, rõ ràng đến như vậy, Hàn Trinh mà không nhìn ra cái gì mới là chuyện lạ!

Trong lòng trăm mối tơ vò, nỗ lực suy nghĩ, nếu mà lát nữa Hàn Trinh nói muốn giải trừ hôn ước, cậu phải nói gì để giữ lại bây giờ.

“Muốn nói với em chuyện này....” Hàn Trinh trầm mặc một lát, nói: “Điều kiện lúc ấy chưa đủ, lại chưa dự tính những chuyện sau này, hôm nay căn bản không phải là thời cơ tốt, nhưng.... tôi muốn vì hành động lúc chiều mà phụ trách.”

Hàn Trinh nhìn thẳng vào Hạ Thiên: “Miễn cho em tiếp tục mất hồn mất vía.”

Hạ Thiên trầm nghĩ, quả nhiên, cậu lắ bắp che giấu tâm trạng: “Không có, chỉ là con....”

“Trước hãy nghe tôi nói hết.” Hàn Trinh bắt đầu dĩ thử dài, “Đừng ngắt lời tôi, tôi không muốn nói cho em biết tôi tốn bao nhiêu dũng khí mới quyết định nói ra việc này..... nể tình tôi là trưởng bối của em, lưu cho tôi chút tự tôn đi.”

Dù cho thực hiện một dự án không hề chắc chắn, y cũng chưa từng do dự như này.

Trong lòng Hàn Trinh có một thanh âm nói cho y biết, đây có thể là một hồi đánh cuộc lớn nhất trong đời y, bất kể là thắng hay thua, đều là cả đời.

Hạ Thiên không hiểu sao tự dưng thấy khẩn trương, trong tiềm thức cảm giác chuyện Hàn Trinh sắp nói ra có chút khác với dự đoán của mình, trái tim không khỏi đập dồn dập.

Hạ Thiên khẽ gật đầu, lẳng lặng nhìn Hàn Trinh.

“Tôi thích em.”

Hạ Thiên trợn to nhìn y.

“Là loại thích của tình nhân.” Câu mở đầu khó nhất đã nói xong, Hàn Trinh ngược lại nhẹ nhõm một chút, y bình tĩnh nói tiếp, “Không cần phải tìm cớ lí giải khác đi, không phải loại tình cảm trưởng bối dành cho vãn bối, tôi thích em, là muốn cùng em lên giường trao đổi tình cảm.”

Tâm Hạ Thiên như nổi trống.

Trời cao thương xót.

Rốt cuộc ông trời cũng nghe thấy tâm tư nguyện vọng của cậu sao.

“Cụ thể bắt đầu từ khi nào thì tôi không nói rõ được, đến khi ý thức được tình cảm của mình.....” Hàn Trinh ngẫm nghĩ một lát, nói, “Là lần ở trong phòng giải trí chỗ khách sạn của Đỗ Trạch, khi em ném cây gậy bi-a về phía tôi.”

Cho nên, y mới nhất quyết mang cây gậy kia về.

Hạ Thiên không muốn chen ngang lời Hàn Trinh, nhưng lại chẳng nhịn nổi mở miệng: “Vậy sao ngài không nói sớm.....”

“Nếu không vì chuyện chiều nay, hiện tại tôi sẽ không nói gì hết.” Hàn Trinh lẳng lặng nói, “Thời cơ chưa tới, tôi dự định chờ các phương diện đều hoàn hảo.... đưa chín mới hái.”

Hàn Trinh suy nghĩ quá chu toàn, cũng quá ích kỉ.

Y muốn chờ tới khi Hạ Thiên yêu mình rồi, mới bày tỏ tâm ý.

Y muốn mình luôn là người nắm thế chủ động.

Nếu Hạ Thiên thích y, đây là điều tốt đẹp nhất. Nếu ông trời không chiều lòng người, Hạ Thiên không có tâm tư nào với y, hoặc chỉ là hảo cảm nhất thời, cảm nắng cuối thu, thì y vẫn có thể khắc chế bản thân, không quấy rầy phần tình cảm này, không phá tan chút bình tĩnh kia, chỉ cần mọi chuyện không nói ra, y vẫn có thể lấy thân phận trưởng bối chăm sóc Hạ Thiên, làm cả đời thục chất.

Hàn Trinh tính kế quá nửa đời, dù cho rung động, cũng muốn tìm cho mình một đường lui, bất kể thắng thua, y đều phải nắm bắt được hết thảy những gì có thể bắt được, giữ lại bất cứ thứ gì có thể giữ.

Nhưng khi thật sự thích một người, căn bản chẳng thể khống chế như y hằng tưởng.

Ví như nụ hôn do mất khống chế kia chẳng hạn.

“Là do hôm nay tôi không kiềm chế được bản thân.....” Hàn Trinh nhìn Hạ Thiên, bình tĩnh nói, “Đương nhiên, cũng do em một phần.”

Hàn Trinh tạm dừng hai giây, rồi mới nói tiếp: “Đừng nghĩ rằng tôi suy nghĩ quá nhiều, Hạ Thiên, tôi nhiều tuổi hơn em nhiều.... không những tôi phải có trách nhiệm với cảm giác của bản thân, mà tôi còn phải có trách nhiệm với cuộc đời em nữa.”

“Cho nên lúc đầu tôi chỉ coi em như một đứa cháu trong nhà, không ngờ rằng.....”

Đánh giá quá cao tự chủ của bản thân.

Mấy tháng trước, nếu có ai nói với Hàn Trinh rằng, y sẽ bại bởi Hạ Thiên, Hàn Trinh sẽ cười to không tin.

Nhưng hiện tại y thích cậu, thích đến mức phải đi trước tỏ lộ cho cậu hay.

Hàn Trinh không thấy được đáng vẻ hoảng hốt của Hạ Thiên.

Nếu trong hai người đây đưa mập mờ, nhất định phải có một người khác khoải chờ được đáp lại, y tình nguyện người đó là mình.

Hạ Thiên mấp máy môi, định lên tiếng, Hàn Trinh vội chặn lại.

“Nói những lời này với em, không phải vì muốn em trả lời tôi, trái lại..... tôi hi vọng em càng trả lời muộn một chút, tôi không muốn vì chút rung cảm nhất thời mà quyết định ở bên tôi, rồi mấy tháng sau lại hối hận.” Hàn Trinh nhìn Hạ Thiên, lí trí nói, “Đương nhiên, ở bên nhau rồi, cũng có thể ra đi, tôi sẽ không trói buộc em, nhưng tôi không hi vọng chuyện đó xảy ra, ít nhất không thể bởi vì xúc động nhất thời mà tiến tới hay rời đi.”

Hạ Thiên vội vàng nói: “Em sẽ không.....”

“Suyt.....” Hàn Trinh mỉm cười, “Vừa mới nói, em suy nghĩ càng lâu càng tốt, Hạ Thiên, bây giờ em đồng ý ở bên tôi, chắc chắn là thật tâm, nhưng về sau..... em còn quá trẻ, còn nhiều thứ em chưa trải qua.”

Đôi mắt Hạ Thiên đều đổ lên rồi.

Cậu đâu có trẻ con đến vậy.

Cậu biết nói sao đây, nói cho Hàn Trình biết cậu thích y lắm, thích y còn lâu hơn so với y thích cậu cơ.

Thích đến không kiềm chế nổi.

“Cho tôi một chút thời gian nhé, giữa chúng ta.... kì thật còn có rất nhiều vấn đề chưa giải quyết.” Hàn Trình rất rõ ràng, Chu Vận không thích y, hoặc nói đúng hơn là không thích mình thân mật với Hạ Thiên, tuy rằng bà không thích cũng không ảnh hưởng gì, nhưng Hàn Trình muốn làm mọi cách để người thân chúc phúc cả hai, còn có bên Nghiêm Lệ Hoa.... Rất nhiều vấn đề, Hàn Trình muốn giải quyết hoàn toàn.

Hàn Trình sẽ giải quyết hết thấy những trở ngại ảnh hưởng tới mình và Hạ Thiên.

“Cũng đã lỡ rồi, nếu đã nói, coi như có thể danh chính ngôn thuận theo đuổi em.” Hàn Trình mỉm cười, “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì em đâu, tôi muốn đối xử thật tốt với em, khiến em hoàn toàn thích tôi, sau đó.... cho tôi một câu trả lời chắc chắn nhất.”

“Chỉ có điều, cái này có thể trước tiên cho em.” Hàn Trình đứng dậy, mở ngăn kéo tủ, lấy ra một hộp nhẫn.

Hàn Trình đưa hộp đựng cho Hạ Thiên: “Coi như trái tim tôi đã đóng gói lại.... hiện tại giao cho em. Đừng suy nghĩ nhiều, cứ coi như một món quà nhỏ, giữ chơi.”

Hạ Thiên mở hộp ra, bên trong có một chiếc nhẫn cưới, bên trong, khắc tên Hàn Trình.

Cùng với chiếc nhẫn Hàn Trình đeo trên tay, mà một cặp.

Hạ Thiên nhớ tới chiếc hộp nhung quý giá trong phòng mình, chạt vật quay đầu, nước mắt đột nhiên liền rơi xuống.

Hàn Trình cười dịu dàng: “Hạ Thiên, cộc sinh ý này, tôi đã đưa át chủ bài của mình cho em rồi.”

34. Chương 33

“Khóc cái gì chứ.” Hàn Trình lấy khăn tay, lau nước mắt cho Hạ Thiên, “Em khiến tiền bối thành ra như này, tôi còn chưa buồn khóc đây.”

Hạ Thiên gắt gao nắm chặt hộp nhẫn trong tay, cậu cầm lấy khăn tay, lau mặt, hít sâu một hơi: “Em muốn đồng ý luôn bây giờ, không được sao?”

“Tôi hi vọng em suy nghĩ kĩ thêm chút nữa, tôi cũng không cần gấp câu trả lời từ em.” Hàn Trình trầm giọng nói, “Hơn nữa.... Tôi nghĩ muốn để cho em hiểu tôi hơn.”

Hạ Thiên vội nói: “Em đều hiểu hết rồi....”

“Không có đâu.” Hàn Trình bắt đắc dĩ ngắt lời cậu, “Cứ ép tôi phải nói thẳng luôn ra sao? Hạ Thiên, mỗi lần ở trước mặt em tôi đầu giấu giếm nhiều điều, nói đúng ra là giả vờ tốt đẹp.”

“Khi có mặt người ngoài, tôi sẽ sắm vai một ông chồng tốt, làm cho mọi người cảm thấy chồng chồng đôi ta rất hoà thuận, khi chỉ có mình em.... nghĩ em còn nhỏ, mỗi ngày sinh hoạt cùng nhau, sợ em bắt chước, học hư, cho nên phải kiềm chế bản tính.” Hàn Trình cười tự giễu, “nếu biết rằng sẽ thích em, tôi khẳng định sẽ không....”

Hàn Trình ngừng lại đôi giây, tiếp: “Thôi, hiện tại nói mấy lời đó chẳng có ý nghĩa gì, nhưng tôi xác định, nếu chúng ta thật sự ở bên nhau, tôi tuyệt đối sẽ không khắc chế bản thân mình như thế nữa, sẽ không dịu dàng như bây giờ.... chưa chắc em đã thích.”

Hàn Trình sợ nhắc tới chuyện buồn của Hạ Thiên, nên không nói rõ, y lo lắng Hạ Thiên vắng cha từ nhỏ, cho nên mới đặc biệt chú ý tới nam giới trung trung tuổi trầm ổn thành thực.

Hạ Thiên bình tình nhìn Hàn Trình, giọng nói như tắc nghẹn trong cổ: “Không, em đều thích hết, mặc kệ anh có tin hay không.”

Hàn Trình nỗ lực kiềm chế thú tính muốn đè nghiêng Hạ Thiên lên thường dân ô, nói thẳng luôn: “Hạ Thiên, có nhiều việc có lẽ em chưa suy xét đến, có phải là em cho rằng, sau khi chúng ta xác nhận quan hệ, ngày ngày đôi ta cùng dùng bữa nói chuyện phiếm làm bài tập, sau đó ai về phòng người nấy, hôm sau chờ em xuống lầu lại cùng nhau dùng bữa sáng, rồi đưa em đi học?”

Hạ Thiên chớp chớp mắt, sững sốt.

“Đó là bố và con trai, không phải người yêu.”

Hàn Trình nhẹ giọng nói, “Đương nhiên, đợi em lớn thêm chút nữa, chúng ta vẫn có thể duy trì tình trạng này, nhưng đến khi thật sự xác nhận quan hệ.... cần phải trở thành một đôi chồng chồng đúng nghĩa.”

“Mà tôi không thể cứ mãi giữ hình tượng một vị tiên bối vô hại như bây giờ.”

Hạ Thiên đỏ mặt, hiểu ra rồi.

Hàn Trình khẽ nói: “Hai ta cho nhau thêm thời gian, từ từ thích ứng, có được không?”

Hàn Trình cực kỳ cố gắng kiềm chế thú tính trong người, có trời mới biết khi nghe Hạ Thiên nói ‘em muốn đồng ý luôn bây giờ’ trong lòng y thầm nói may mắn quá thôi, nhưng Hạ Thiên còn quá trẻ, chưa đủ để y tin tưởng, có thể chịu trách nhiệm với hành vi của mình.

Hàn Trình là người giám hộ của Hạ Thiên, trước khi cậu có thể tự chịu trách nhiệm với quyết định của mình, Hàn Trình phải thay cậu tránh khỏi phần tổn thương này.

Y muốn cho cậu đủ thời gian suy nghĩ để không hối hận với quyết định của mình.

“Tâm ý của tôi...” Hàn Trình nhìn vào chiếc nhẫn trong tay Hạ Thiên, nói: “Đã nằm trong tay em, bất kể lúc nào em trả lời tôi, thì đáp án của tôi vẫn không thay đổi, cho nên không cần lo lắng.”

Ánh mắt bình tĩnh mang theo một chút ôn nhu khó thấy, Hàn Trình tiếp lời: “Phần tình cảm này, đã được xác định tôi sẽ bị động hoàn toàn.”

“Cho nên để tôi theo đuổi em lâu lâu một chút, không tốt sao?”

“Huống hồ tôi cũng có chút tư tâm..... tôi muốn đối xử với em càng tốt hơn nữa, tranh thủ càng nhiều tình cảm của em, để đến khi hai ta ở cùng nhau, em sẽ vĩnh viễn không rời bỏ tôi.”

Với những đoạn tình cảm trước, Hàn Trình ghét nhất là dây dưa mãi, không thể dễ dàng chấm dứt. Nhưng hiện tại, y hận không thể trói Hạ Thiên lại bên cạnh mình, để cậu chẳng thể đi đâu.

Con người vừa nóng vừa đau rát, Hạ Thiên cúi đầu chăm chú nhìn ngắm chiếc nhẫn trong tay, nói: “Chiếc nhẫn này.... về sau sẽ không đòi lại chứ?”

Hàn Trình thấy buồn cười, đó là chân tâm của y, không phải cứ muốn là đòi lại được.

Hàn Trình gạt đầu: “Kể cả em không quan tâm, không muốn giữ, ném đi, tôi cũng sẽ không lấy lại.”

Hạ Thiên nghe vậy, tâm trạng thả lỏng, hỏi: “Thế.... anh muốn khảo nghiệm bao lâu?”

Hàn Trình bật cười: “Sao lại biến thành tôi khảo nghiệm em rồi? Chỉ muốn cho em suy nghĩ kĩ mà thôi.”

“Giống nhau mà, dù sao anh vẫn chưa hề đồng ý....” Hạ Thiên nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, trong lòng ghen khuấy, chưa thấy màn bày tỏ nào như thế này, thông báo với em rằng, tôi thích em, nhưng đừng vội, em cứ về suy nghĩ một tháng đi, rồi trả lời cho tôi biết có muốn ở bên tôi hay không.

Tôi đã cho em thời gian đủ để em suy nghĩ thật kĩ, em chấp nhận lời tỏ tình của tôi rồi, thì không thể hối hận.

Hạ Thiên thô lỗ chà sát nước mắt quanh khoé mắt, tin vào lời Hàn Trình lúc trước đã nói, rằng y chưa từng yêu ai.

Nếu không phải bản thân mình quá quá thích y, một tháng này, biết đâu được bản thân lại chuyển sang thích người khác.

Hạ Thiên giật mình.... có lẽ Hàn Trình sợ bản thân cậu hứng thú nhất thời.

Hạ Thiên đã hiểu được bản khoăn trong lòng Hàn Trình, cậu gật đầu: “Em nghe ngài.”

“Nhưng mà....” Hạ Thiên khẽ mím môi, nhỏ nhẹ: “Ngài vừa mới nói, hiện tại là thời gian thích ứng, có đúng không?”

Hàn Trình gật đầu.

Hạ Thiên được cổ vũ, bước một bước hướng tới Hàn Trình, nắm tay y, lỗ tai đỏ ửng, nói: “Trước.... thích ứng việc hôn môi, được không ạ?”

Hàn Trình nhắm mắt, nghiêng đầu đi: “Không được.”

“Lúc chiều là nụ hôn đầu của em....” Hạ Thiên hạ giọng nói, “Lúc ấy quá sợ hãi, quên mất cảm giác như thế nào rồi.”

Hàn Trình nhàn nhạt nói: “Tôi nhớ kĩ là được rồi.”

Hạ Thiên sửng sốt, nghĩ nghĩ, trong lòng mềm nhũn ra.

Người này, sao lại tốt đến như thế chứ.

“Hun một chút thôi mà.” Hạ Thiên nói lí nhí, “Ngài chủ động hôn em được không?”

Hạ Thiên thăm hề hề xin tiếp: “Lúc chiều em đã chủ động rồi.”

Hàn Trình nhin hết nổi, phì cười: “Cuối cùng cũng chịu thừa nhận?”

“Thừa nhận mà, ngài nói gì em cũng đều thừa nhận hết....” Hạ Thiên khẩn trương quá, đầu ngón tay tê dại theo, “Được chưa?”

Hàn Trình thầm thở dài trong lòng, sao có thể nói không được chứ.

Hàn Trình dịu dàng ôm lấy Hạ Thiên, cúi đầu hôn lên đôi môi ai kia.

Môi Hạ Thiên hơi lạnh, bởi vì hưng phấn mà khẽ run run.

Hàn Trình không thâm nhập vào sâu, nhưng động tác mang tính xâm lược hơn hẳn lúc chiều, Hạ Thiên khẩn trương, cho nên đôi tay chẳng biết đặt đâu, buông thõng bên người, Hàn Trình khẽ cười, cầm tay cậu đặt lên eo mình, tiếp tục nụ hôn.

Vài phút sau, Hàn Trình buông tha cho Hạ Thiên, y dùng mu bàn tay đặt lên môi, trầm giọng nói: “Được rồi, cũng không còn sớm nữa.... em nên đi ngủ.”

Hàn Trình hạ lệnh tiễn khách, Hạ Thiên hốt hoảng, chỉ nhớ nắm chặt hộp nhẫn, mơ mơ màng màng trở về phòng.

Một đêm không nói chuyện.

Hôm sau tỉnh dậy, Hạ Thiên ngồi trên giường ngắm người nửa ngày, nếu không phải chiếc nhẫn có khắc tên Hàn Trình nằm im trên gối bên cạnh, cậu sẽ cho rằng mọi chuyện tối qua chỉ là một giấc mộng do cậu thích Hàn Trình quá mà ra thôi.

Hàn Trình tỏ tình với cậu.

Sau đó kêu cậu về phòng, cẩn thận suy nghĩ.

Hạ Thiên nhìn ngó nắng sớm ngoài cửa sổ, đầu óc mông lung.

Đêm qua cậu không bị mộng du mò sang phòng Hàn Trình.

Quả là kì tích.

Hạ Thiên cẩn thận cất kĩ chiếc nhẫn, rửa mặt xuống lầu.

Lúc cả hai cùng dùng bữa sáng, Hạ Thiên dần dần cảm giác thấy Hàn Trình có chút biến hoá.

Hàn Trình không xem báo, không nhìn điện thoại, toàn bộ sự chú ý đặt hết lên người Hạ Thiên, thay cậu múc canh, phết mứt trái cây lên bánh mì giùm cậu, cứ làm thay cậu cái này cái kia, đều phải chọc ghẹo vài câu.

Y luôn luôn lưu ý Hạ Thiên, còn lên tiếng nhắc nhở khi cậu uống chưa hết sữa bò, tất nhiên không hề mang giọng điệu của bậc trưởng bối.

Nếu là trước đây, Hàn Trình căn bản chẳng hề chú ý mấy thứ này, dù có thấy, cũng chỉ nói đúng 1 câu: “Thời điểm phát dục, đừng kén ăn.”

Hoặc là: “Từ khi nào lại có tật xấu ăn còn để thừa như vậy?”

Mà hiện tại....

Hàn Trình bình tĩnh nhìn Hạ Thiên: “Để lại một chút kia, muốn tôi uống nốt sao?”

Hạ Thiên cùng dì giúp việc: “.....”

Dì giúp việc mừng thầm trong lòng, rất tinh ý trở về phòng, đem thời gian buổi sáng tốt lành để lại cho đôi chồng chồng dù đã qua honey moon nhưng vẫn ngọt ngào đến chết người kia.

Hàn Trình nhìn tới li sữa bò của Hạ Thiên, Hạ Thiên sợ y thật sự cảm lấy uống nốt, mặt mũi đỏ bừng, vội vàng cầm cốc lên tu một hơi hết sạch.

Hàn Trình vẫn thản nhiên như trước, bình luận: “Uống chậm một chút.”

Hạ Thiên gian nan gật đầu, trong lòng thầm kêu gào..... rốt cuộc là ai làm hại hả!

Ăn xong bữa sáng tràn ngập ái muội kiểu diễm, nhân là chủ nhật, hai người tiếp tục ở trong thư phòng làm việc của mình, Hạ Thiên làm tiếp bài tập còn chưa làm xong, Hàn Trình gọi video cùng Lương Thanh Phong trao đổi công việc.

Lương Thanh Phong thông báo cho Hàn Trình về lịch trình ngày mai xong, nói: “Bên Tấn Đạt hôm qua có hỏi tôi, đêm nay ngài có rảnh để qua dự tiệc khánh thành hay không.”

Nếu là như bình thường, Hàn Trình đi hay không đều sẽ nói rõ luôn, hôm nay Hàn Trình chẳng hề nghĩ ngợi liền nói: “Ở nhà cùng bà xã, không đi.”

Hạ Thiên – đang ngáp đầu trong núi bài tập- ngẩng đầu lên: “!”

Hàn Trình liếc cậu một cái, nói với Lương Thanh Phong: “Bên em ấy có chuyện quan trọng hơn chút.”

Có không ít đề làm sau y cần phải giảng đó.

Lương Thanh Phong tạm dừng một giây sau đó gật đầu: “Đó là đương nhiên.”

Hạ Thiên vội chôn khuôn mặt đỏ bừng giấu trong núi bài tập, khóc không ra nước mắt.

Giờ cậu đã hiểu Hàn Trình nói muốn để cậu thích ứng là thích ứng cái gì rồi.....

Quả thật phải thích ứng dần dần, suốt ngày bị thả thính thế này, mẹ nó ai còn tâm tư làm chuyện khác nữa!

35. Chương 34

Cuối thu, thời tiết hiếm khi lại ấm lên một chút, ánh mặt trời ấm áp, giữa trưa, a di hời qua Hàn Trình xong, chọn góc ngô đồng pháp, bắt đầu dọn cơm trưa.

“Chiều nay tôi đi chụp ảnh bìa tạp chí, em có đi cùng không?” Hàn Trinh đưa tay nhặt chiếc lá vàng rụng xuống vai Hạ Thiên, nói, “Là tờ tạp chí hôm trước đến phỏng vấn.”

Hạ Thiên do dự, dĩ nhiên là cậu muốn đi lắm, nhưng mà bài tập còn chưa làm xong.

Hạ Thiên hiện tại dựa theo theo yêu cầu của Hàn Trinh, ngày ngày sau khi làm xong bài tập, đều phải rà soát đối chiếu đáp án, sau đó trừ bỏ những bài do sơ suất ra kết quả sai, lựa chọn những đề bài thật sự không hiểu, xem sách giải hoặc hỏi Hàn Trinh, đến khi hiểu rõ rồi, ghi lại những lưu ý bên cạnh đề bài làm sai.

Ngữ văn Anh văn còn tạm ổn, chứ bài tập bên khoa học tự nhiên ấy mà, để làm xong được, cậu cần phải tốn gấp ba lần thời gian so với người khác.

Đương nhiên, tập trung tinh thần như thế hiệu quả rất khả quan, tiến bộ rất rõ, kiến thức tích lũy biến hoá cả về lượng lẫn về chất, duy nhất không đủ — vất vả một chút, học xong lại chẳng có gì dùng.

Hôm qua cùng Hàn Trinh tham gia buổi phỏng vấn đã lãng phí không ít thời gian, hôm nay lại cùng đi toà soạn, mất cả buổi chiều không nói, buổi tối khả năng sẽ cùng Hàn Trinh ăn tối bên ngoài, về đến nhà khẳng định chậm.

Hạ Thiên còn một tờ đề lý với một bài luận chưa làm đó.

Hàn Trinh thấy Hạ Thiên do dự, nói: “Cũng không phải chuyện quan trọng, không đi cũng không sao.”

“Không không.” Hạ Thiên sau một hồi giãy giụa, quyết định buổi tối ngủ muộn một chút vậy, cậu mỉm cười, “Vậy đi ă, em thích xem ngài chụp ảnh.”

Hàn Trinh nhướn mày: “Chụp ảnh có gì đẹp? Tôi tưởng.... nếu em cũng trả lời phỏng vấn rồi, không bằng trang bìa chọn ảnh chụp chung hai ta.”

Hạ Thiên sững sờ, vành tai thoát cái đỏ bừng, cúi đầu ăn một miếng trốn tránh, sau mới ngẩng lên nói: “Thế có phải là.... muốn hôn không?”

Trong lòng Hạ Thiên vui vẻ lăn lộn, thật là, sao lại phải moah moah nữa chứ? Trong vòng có một ngày nữa chứ! Chiều qua với moah moah hai lần, chiều nay hun tiế, tổng cộng ba lần, thêm lần này là ba chứ hổng phải hai đó nha? Ba lần? Hi vọng hôm nay nhiếp ảnh gia có thể chụp chậm một chút, như thế thì sẽ được moah lâu một chút, hôm qua cậu phần khích quá nên không ra sao hết, hôm nay gì thì gì cũng phải chủ động một chút, cậu còn muốn....

“Sẽ không.” Hàn Trinh liếc nhìn Hạ Thiên một cái, nhàn nhạt nói, “Tạp chí tài chính kinh tế, trang bìa là ảnh chụp hai ta hôn môi? Em cảm thấy thích hợp à?”

Hạ Thiên bị Hàn Trinh trực tiếp tạt cho gáo nước lạnh, cũng đã bình tĩnh lại, chà xát lỗ tai chờ đợi trả lời: “Không thích hợp.”

“Cũng không đơn thuần chỉ là vì bức ảnh kia.” Hàn Trinh nói, “Giờ mới nhớ ra, hai ta trừ lúc linh chứng chụp chung một lần, còn có lần bị chụp lén nữa, hình như không còn ảnh chụp chung nào khác.”

Hạ Thiên lí nhí nói: “Trước lúc kết hôn là do ngài nói, không có thời gian chụp ảnh cưới....”

Lúc ấy vẫn là Lương Thanh Phong liên hệ Hạ Thiên, báo cho cậu biết rằng Hàn tổng rất bận, chuyện cưới hỏi sẽ làm đơn giản hết mức, ảnh cưới cũng không cần thiết chụp, nói xong còn hỏi cậu mấy tấm hình, để đề phòng có tình huống gì đó xảy ra.

Tấm hình trên bàn làm việc của Hàn Trinh, cũng nằm trong số ảnh cậu đưa Lương Thanh Phong lúc trước.

Hàn Trinh kị nhất người ngoài nói cuộc hôn nhân của y với Hạ Thiên qua loa, nghe vậy liếc nhìn Hạ Thiên, cậu lập tức ngậm miệng, Hàn Trinh uống một ngụm canh, nói: “Tủi thân?”

“Không có không có.” Hạ Thiên vội lắc đầu, cười hề hề, “Không phải đang làm bù sao?”

Hạ Thiên không nói hấn ra, muốn để cho Hàn Trinh tự nghiệm.

Từ khi kết hôn đến bây giờ, bỏ lỡ nhiều lần nắm tay, nhiều lần hôn môi, đều phải bù đắp lại chứ nhỉ?

Hàn Trình ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được thôi, nợ em cái gì, tôi sẽ bù lại đầy đủ.”

Hạ Thiên không rõ Hàn Trình có hiểu ý mình không, cậu ngại đề xuất moah moah, đành cúi đầu ăn cơm, không nhắc lại.

Ăn xong cơm trưa, hai người ngồi trên ghế mây nghỉ một lát, thường thường có mấy chiếc lá vàng rụng xuống, Hạ Thiên về phòng lấy một cuốn sách tới, gom góp vài chiếc lá, kẹp vào trang giấy.

Hàn Trình bật cười.

Hạ Thiên cũng cười theo: “Sao vậy ạ? Ngài cảm thấy ấu trĩ?”

“Không có.” Hàn Trình nhìn cuốn sách viết bằng tiếng Pháp, nói: “Hồi còn đi học tôi cũng kẹp lá cây vào trong sách, sau này lại không có tình thú như vậy.”

Hạ Thiên vội lắc đầu: “Đâu có, ngài đã rất có tình thú rồi.”

Không có tình thú như vậy, đã khiến cậu suốt ngày tâm thần không yên, trong lòng chỉ có mình y. Nếu mà lãng mạn hơn nữa, Hạ Thiên cảm thấy trái tim mình chẳng thể nào chịu nổi đâu.

“Hơn nữa, ở trước mặt ngài mới như vậy thôi, nếu ngài không ở nhà, phỏng chừng em còn chẳng nghĩ tới việc ép lá khô ấy chứ.” Hạ Thiên thẳng thắn thành khẩn nói, “Quét hết đám lá rụng này gom thành đống, rồi châm lửa đốt là khả thi nhất.”

Hàn Trình mỉm cười, Hạ Thiên lại nói tiếp, “Nếu trong bếp có khoai lang, biết đâu lại mang ra vùi than ăn thay cơm chiều ấy.”

“Nếu muốn thì tôi mua cho em, nghĩ tự nướng lấy thì cứ làm thôi.” Yêu cầu nho nhỏ như thế, Hàn Trình nguyện ý thỏa mãn cậu.

Hạ Thiên nhướn miệng cười: “Kêu ngài ăn khoai nướng với em á? Chờ hôm nào ngài không có nhà đã rồi nói tiếp.”

Hàn Trình cười: “Em cùng tôi tham gia phỏng vấn chụp hình, tôi bồi em ăn khoai lang thì có là gì đâu.”

Hàn huyền trong chốc lát, Lương Thanh Phong điện tới báo bên kia đã chuẩn bị xong, thông báo luôn địa điểm.

“Em.... tóc em hơi dài.” Hạ Thiên có điểm tiếc nuối, “Vừa này không nên ngồi ngốc chờ, đi sửa lại một chút thì tốt rồi.... Ở thế quần áo thì sao? Bên họ chắc đã chuẩn bị nhỉ?”

Hàn Trình gật đầu: “Hắn là Lương Thanh Phong có mang vài bộ qua, mà bên toà soạn cũng có chuẩn bị, nếu vẫn không ưng, trên xe còn có một bộ.”

Hàn Trình ngắm nghía mái tóc của Hạ Thiên, nói: “Tóc em.... em cảm thấy dài thì lát nhờ họ chỉnh lại cho.”

Hạ Thiên đáp: “Dạ.”

Khi hai người tới, bên kia đã xong xuôi hết thấy, chỉ còn chờ bọn họ.

Dựa theo trình tự thì Hàn Trình sẽ chụp riêng trước, Hạ Thiên đi phòng thử đồ thay quần áo, quả nhiên, Lương Thanh Phong đã mang mấy bộ đồ lại đây, Hạ Thiên lựa một bộ nhìn trang trọng nhất, thay xong mới đi ra.

Chuyên viên trang điểm chỉnh lại chút tóc mái, vuốt ngược lên, lộ ra cái trán no đủ.

Đáng tiếc mặt Hạ Thiên là điển hình của mặt trẻ con, mặc tây trang, vuốt gel, nhìn vào vẫn là một chàng thiếu niên mười mấy tuổi.

Cũng may, dù trẻ con nhưng vẫn là một chàng thiếu niên vô cùng xinh đẹp.

Hàn Trình còn đang chụp cá nhân, Hạ Thiên vừa thắt caravat vừa lại gần.

Hàn Trình nhìn Hạ Thiên anh khí bức người, ngây ngẩn hồi lâu.

“Hàn tổng, Hàn tổng...” Nhiếp ảnh gia thấy ánh mắt Hàn Trình khác lạ, hô hai tiếng mà Hàn Trình vẫn không động, không khỏi cũng ngẩng đầu nhìn qua, thấy một màn như vậy, mỉm cười thấu hiểu, “Vậy thì chụp ảnh đôi đi, chụp đơn cũng tương đối rồi.”

Chụp mấy tấm hai người sóng vai đứng cạnh nhau xong, người phụ trách chuyển một chiếc ghế dựa mang phong cách châu u ra, Hạ Thiên ngồi xuống, Hàn Trình đứng ở phía sau, chụp vài tấm.

Ngay sau đó dọn ghế dựa đi, người phụ trách đổi một bối cảnh khác, nhiếp ảnh gia chỉnh góc độ xong, đang muốn bắt đầu chụp, Hàn Trình bỗng nói: “Chờ một lát.”

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Hàn Trình, Hàn Trình nói: “Dây giày của Hạ Thiên bị tuột.”

Hạ Thiên cúi đầu nhìn, quả nhiên.... Cậu vội vàng vàng thay đồ, không chú ý mà buộc chặt dây giày, đi đi lại lại nửa ngày, một chốc là lỏng ra.

Hạ Thiên đang định cúi xuống buộc lại, Hàn Trình nhanh hơn một bước, nửa ngồi nửa quỳ buộc lại dây giày cho cậu.

Hạ Thiên: “!”

Phóng viên trực tiếp phỏng vấn ngày hôm qua: “!”

Mọi người trong toà soạn: “!”

Hàn Trình tỏ ra thản nhiên, nghiêm túc cởi nút buộc ra, sau đó tỉ mỉ thắt lại cẩn thận.

Nhiếp ảnh gia sau một thoáng sửng sốt, là người đầu tiên phản ứng lại, hần nắm lấy cơ hội, bấm vài lần, chụp lại khoảnh khắc này.

Trong ảnh, Hạ Thiên hơi kinh ngạc, muốn lui mà không dám, cúi đầu nhìn Hàn Trình.

Hàn Trình nửa ngồi nửa quỳ, biểu cảm nghiêm túc tự nhiên, chăm chú buộc lại dây giày.

Hạ Thiên nhìn tấm hình nhiếp ảnh gia gửi qua, tấm hình này chưa hề chỉnh sửa chút nào, vùi đầu vào gối, dùng sức đấm hai cái, sau đó ngao ngao kêu to, làm sao bây giờ, càng ngày càng thích Hàn Trình!

Trở về từ chỗ toà soạn đã mấy tiếng đồng hồ, Hạ Thiên còn chưa làm được một đề nào.

Chiều nay, sau lúc buộc dây giày kia, Hàn Trình tỏ ra như không có chuyện gì, tiếp tục phối hợp chụp ảnh, Hạ Thiên không muốn khiến mọi người nghĩ mình là thằng nhóc chưa biết yêu, sợ lộ, cũng nỗ lực phối hợp, biểu hiện cố gắng tự nhiên nhất có thể, kì thật trong lòng đã pháo hoa ngập trời rồi.

Lúc đầu Hạ Thiên nghĩ nghĩ, nếu có một ngày, cậu mà được như ý nguyện, cùng Hàn Trình tu thành chính quả, cậu nhất định sẽ là tên yêu nhiều hơn, cậu cảm thấy dù chuyện gì xảy ra, tình cảm của Hàn Trình cũng không nhiều hơn cậu được.

Nhưng mà, sau khi bày tỏ lòng mình, Hàn Trình thời thời khắc khắc khiến Hạ Thiên cảm nhận được, tình yêu của y dành cho Hạ Thiên không thua kém gì của cậu cả.

Tình yêu nồng nhiệt, như cơn lốc tràn qua, xoá sạch những bất an trong lòng Hạ Thiên.

Đây là sự dịu dàng độc nhất của Hàn Trình.

Y dùng hành động, cứu vớt Hạ Thiên ra khỏi ảo cảnh do chính cậu tạo ra.

Không có lo được lo mất, không phải lo lắng đề phòng.

Hạ Thiên nhìn ảnh chụp trong điện thoại, trong lòng mềm mại thành một mảnh.

Người này, sao lại tốt đến như vậy.

36. Chương 35

Hạ Thiên đặt điện thoại sang một bên, cứ cách nửa phút lại cầm lên, khoá máy, cứ cách nửa phút lại cầm lên mở khoá ra nhìn.

Hạ Thiên nhìn điện thoại, vô cùng đau đớn, dầm ngực dậm chân: “Mày còn có thể có chút tiền đồ được không?!”

Hạ Thiên rút kinh nghiệm xương máu, học tráng sĩ bóp cổ tay, tắt nguồn điện thoại, ném lên giường.

Từ chối đi thư phòng, là bởi vì sợ nhìn thấy Hàn Trình sẽ ảnh hưởng bản thân làm bài tập, ở trong phòng riêng còn không tĩnh tâm nổi thì quá hư rồi, Hạ Thiên không nhớ tới chuyện ban ngày nữa, xoa xoa mặt, tập trung làm bài tập.

Sắp đến thi cuối kì, Hạ Thiên không muốn để cho Hàn Trình nhìn đến kết quả lẹt đẹt của mình, tăng thứ hạng thi khó, nhưng phải có tiến bộ rõ rệt mới được.

Chứ không thể để Hàn Trình nhiều lần đi thay mình mất mặt được.

Hạ Thiên tĩnh tâm lại, đến 10 giờ đêm, thành công hoàn thành tập đề thi lý.

Hạ Thiên không dám trễ nải thời gian, thừa lúc còn chưa buồn ngủ lắm, lấy đáp án ra so từng bài một, tự mình chấm điểm cho lời phê, bài nào làm đúng thì không xem, mà đánh dấu lại những bài giải sai, cẩn thận nghiên cứu từng bước giải.

Đợi cho Hạ Thiên lí giải được hết số bài giải sai, cũng phải hơn một giờ sau.

Còn có 2 vấn đề nhỏ cùng một vấn đề lớn còn chưa hiểu được, Hạ Thiên lấy cây bút màu đỏ, đánh dấu lại, để mai đi hỏi thầy giáo.

Hạ Thiên nhìn đồng hồ — 11h45.

Còn một đề văn cần làm.

Hạ Thiên đứng dậy lấy vở làm văn, thuận tiện cầm luôn một chai dầu gió trong cặp.

Đám bạn trong lớp đều dùng cái này, thần vật của giới học sinh, hôm nào cần thức đêm, sức một ít thoa lên huyệt thái dương, cực kì có tác dụng nâng cao tinh thần, cái lọ này của cậu, là do một bạn nữ ngồi bàn dưới đưa cho.

Hạ Thiên thoa một chút chút lên ấn đường, đọc đề làm văn, trên đó viết — khởi đầu.

Đề bài quy củ, giới hạn, thích hợp để viết nghị luận văn, Hạ Thiên cân nhắc một chút, đang muốn đặt bút bắt đầu viết, cửa phòng bị gõ vài cái.

Hạ Thiên thoáng sửng sốt, vội đứng dậy, luống cuống chân tay sửa sang lại bản thân, chỉnh lại mái tóc rối tung, rồi mới đi ta mở cửa.

“Điện thoại hết pin sao?” Hàn Trình nhú mày, “Đã trễ thế này không ngủ, còn làm gì vậy?”

Hạ Thiên nhìn quanh phòng, bưng tỉnh: “A không phải, còn pin, này em không cẩn thận tắt nguồn mất.... Ngài cũng chưa ngủ mà.”

“Thấy phòng em còn sáng đèn, gọi hai cuộc mà không liên lạc được, sợ em bị làm sao.” Hàn Trình nhú mày, “Sắp sửa 0 giờ rồi, mai định không đi học?”

Hạ Thiên ngượng ngùng trả lời: “Em là đang.... làm bài tập, thật đó, không tin thì ngài kiểm tra!”

Hàn Trình không muốn đi vào phòng Hạ Thiên, y biết là hai ngày nay cậu vì muốn đi cùng mình, làm trễ nải thời gian, trầm giọng nói: “Viết không xong thì thôi, tôi gọi điện cho giáo viên của em là được, ngủ đi.”

“Lát sẽ ngủ, ngài về nghỉ ngơi đi.” Hạ Thiên xin xỏ, “Cùng lắm là viết thêm một tiếng nữa thôi.... thành tích vốn dĩ đã không tốt, lại còn không làm xong bài tập, không tiện nói lắm.”

Hàn Trình nhú mày.

Hạ Thiên cười cười: “Nói đi nói lại cũng tại em thôi, vừa nãy thất thần nửa ngày liền, ngài mau ngủ đi, lát nữa em sẽ ngủ.”

Hàn Trình đành phải thoả hiệp: “Tối thư phòng viết đi, tôi giám sát em.”

Hạ Thiên dựa vào cửa, cúi đầu hàm hồ nói: “Giám sát gì mà cứ phải đi thư phòng, ở đây không được sao, em nào có ăn thịt anh.”

Hàn Trình gật đầu: “Biết là vậy, nhưng tôi sẽ ăn em. Một khi bước chân vào căn phòng này, tôi không nắm chắc đêm nay có trở về hay không.”

Hàn Trình lẳng lặng nhìn Hạ Thiên: “Còn muốn tôi đi vào sao?”

Hạ Thiên nghe hiểu ý tứ của y, cúi đầu lúng túng: “Vậy thì đợi em cầm vở làm văn theo...”

Hàn Trình thâm cười lạnh một tiếng, không thính em thì thôi, tên nhóc con này, còn dám giở trò treu chọc mình.

Không biết sống chết.

Vào thư phòng, Hạ Thiên ngồi xuống, vò đầu bứt tóc một hồi, chợt nghĩ ra một câu nghe vẻ đủ cao thâm khó đoán, kì thật chả có tí nghĩa lý gì viết ra, sau đó bịa một cái tên nước ngoài gắn vào, thành công viết xong đoạn mở bài dài ba mươi mấy từ.

Ban đầu Hàn Trình chỉ định ngồi giám sát, tránh cho cậu vừa làm vừa chơi, kéo dài thời gian, ngủ trễ, nhưng mà ngồi nhìn cậu làm bài mấy phút sau, Hàn Trình cảm thấy tức ngực khó chịu....

Thời gian đã không còn sớm, ngày mai còn phải đi học đi làm, xem cậu viết đoạn mở bài đã bao khó rồi, cũng không thể viết văn thay cậu được....

Hàn Trình không thể nhịn được nữa, mà cũng chẳng nhìn thêm được, căn cứ nguyên tắc nhắm mắt làm ngơ, y mở máy tính, tìm việc giết thời gian.

Hạ Thiên viết xong mở bài, phần sau thông thuận hơn nhiều, cậu vận dụng đủ loại thủ pháp nghệ thuật nào so sánh, hoán dụ ẩn dụ, liệt kê.... trình bày quan điểm cá nhân.

Lại thêm được hai trăm từ nữa.

Hàn Trình xử lý một chút công việc của ngày mai, bớt chút thời giờ ngó qua, thiếu chút nữa tức đến bật cười.

Hàn Trình mỉm cười, lắc đầu, tiếp tục việc đang làm dở.

Hạ Thiên day day ấn đường, vẻ mặt suy tư. Đưa ra được luận điểm rồi, phải viết được luận chứng, Hạ Thiên nhớ kĩ khung đề nghị luận, moi hết kiến thức hiểu biết, liệt kê tất tần tật những danh nhân mà quan điểm của mình có tí dây mơ rễ má ra, tất nhiên là không thể thiếu tư liệu sống Tư Mã Thiên được.

Bốn trăm từ nữa tới tay.

Hạ Thiên hít sâu một hơi, còn hai trăm từ nữa....

Hàn Trình liếc qua nhìn, Hạ Thiên nửa ngày khònh nhúc nhích, đoán chừng đã viết xong, nghiêng đầu nhìn vở viết, nhú mày: “Viết nốt đi.”

Hạ Thiên dùng tay chống đầu, mệt mỏi nhắm mắt, đầu hàng; “Không nghĩ nổi nữa...”

Hàn Trình khá bất ngờ, nghị luận không ra nghị luận, làm văn không ra làm văn, chấp vá lung tung như này mà cũng có lúc không nghĩ được thêm nữa? Khó mà tin nổi.

“Đọc lại một lượt từ đầu tới cuối, xem xem có gì cần bổ sung hay không.” Hàn Trình phân phó một câu, tiếp tục bận việc riêng.

Hạ Thiên mệt lắm rồi, đầu óc u mê, căn bản không thể nghĩ nổi cái gì, cậu bắt đầu thấy hối hận, biết thế làm văn trước rồi mới làm đề lý, lúc này buồn ngủ rồi, tự dưng phải rặn ra mấy trăm từ, còn mệt hơn.

Hàn Trinh khác cậu, trước kia, thức đêm làm việc là chuyện bình thường, qua 11 giờ đêm, trung khu thần kinh bắt đầu hưng phấn, làm việc càng có hiệu quả.

Hạ Thiên nhìn Hàn Trinh chuyên tâm công tác, trong lòng ngứa ngáy.

Hàn Trinh vừa gửi mail đi, trong lúc chờ bên kia trả lời, tranh thủ liếc nhìn Hạ Thiên, thấy cậu không hề động bút, nhú má, chưa kịp nói gì, Hạ Thiên đã lí nhí giành trước: “Chú Hàn.... con mệt lắm rồi.”

Hàn Trinh buồn cười: “Vừa nãy kêu em đi ngủ, em ngoan cố không chịu, giờ lại quay ra làm nũng?”

“Không phải làm nũng....” Hạ Thiên xoay bút, lấp bắp: “Chuyện kia, anh giúp.... giúp một tí.”

Hàn Trinh dời tầm mắt từ trên màn hình máy tính, dừng lại trên đôi mắt vừa chờ mong lại trốn tránh của ai kia.

Y ném chuột qua một bên, ngả ra dựa vào lưng ghế, nhìn Hạ Thiên, khoé miệng khê nhếch.

Càng ngày y càng phát hiện ra, một Hạ Thiên ngoan ngoan đơn thuần hay then thùng đều chỉ là mặt ngoài mà thôi. Chỉ cần không có chút giáo huấn, cậu sẽ chậm chậm thò tay qua, cọ cọ xoa xoa, tính kiếm chút tiện nghi.

Nam sinh lần đầu biết yêu, không hề cố kị bất cứ thứ gì, cũng không hiểu phải bảo vệ bản thân.

Hàn Trinh không có thói quen mặc đồ ngủ đi ra khỏi phòng ngủ, bình thường về nhà thay đồ, cũng chỉ cởi cà vạt, đổi một chiếc áo sơ mi rộng rãi thoải mái hơn tí, trước khi lên giường đi ngủ, Hàn Trinh vẫn luôn duy trì trang phục trang trọng tùy thời có thể tham dự hội nghị trực tuyến bất ngờ phát sinh. So với Hạ Thiên mặc bộ đồ thể thao nhàn nhã, giờ phút này, toàn thân Hàn Trinh tản ra hương vị cấm dục mê người.

Đối với Hạ Thiên, không hề có chút sức chống cự nào.

Hàn Trinh nhẹ nhàng đùa nghịch chiếc nhẫn trên tay, mỉm cười: “Giúp? Em muốn tôi giúp như thế nào?”

Hai tai đỏ ửng, Hạ Thiên liếm liếm môi, ngại ngần mở lời: “Ngài....nhìn thấy mà.”

Hạ Thiên cảm thấy bản thân ám chỉ quá rõ ràng, khẳng định Hàn Trinh hiểu được, moah một cái, là hết một liên đúng không?!

“Không, em có gì cứ nói thẳng ra.” Hàn Trinh khê lắc đầu, nói, “Hạ Thiên, thói quen để đối phương tùy ý như này không ổn, đối phương hiểu rõ ham muốn của em, nhận định rằng hẳn muốn gì được nấy, chỉ biết càng đòi hỏi quá đáng hơn thôi.”

Hạ Thiên ghen lời: “Em...

“Hơn nữa, tôi nhìn cái gì? Nếu toàn bộ theo tôi làm chủ.” Hàn Trinh liếc nhìn Hạ Thiên từ đầu đến chân một lượt, nói, “Hôm nay có lẽ em sẽ không thể ra khỏi căn phòng này.”

Mặt Hạ Thiên nhoáng cái đỏ bừng.

Hàn Trinh tâm trạng rất tốt, liền bổ sung: “Khả năng sáng mai không thể đi học, à đúng rồi....”

Hàn Trinh cười gian: “Xin nghỉ ốm, không đi học, tất nhiên là không cần nộp bài tập, đây coi như là giúp em một cách triệt để nhỉ?”

“Hoặc là....” Hàn Trinh lại đưa ra một đề nghị khác, “Hồi ấy kết hôn qua loa quá, có nhiều đặc quyền không dùng đến, thật ra không cần xin nghỉ ốm, mà dùng nghỉ phép khi kết hôn dùng thì thế nào? Sẽ không ảnh hưởng chuyên cần.”

Hạ Thiên che mặt, cảm thấy then thùng muốn chết: “Học sinh không có thời gian nghỉ kết hôn....”

“Tiếc ghê.” Hàn Trinh lẳng lặng nói, “Thế thì chỉ có thể xin nghỉ ốm.”

“Không không không.” Hạ Thiên ra sức lắc đầu, “Không.... không phiền toái ngài, em viết thêm mấy câu nữa rồi đi ngủ.”

Hàn Trinh hài lòng mỉm cười: “Tôi thấy em cũng tỉnh ngủ, viết đi.”

Hàn Trình lại vùi đầu vào công việc.

Khuôn mặt ai kia như lụa đỏ, vệt vàng ngoáy vài dòng tổng kết, nhấn mạnh một lần nữa quan điểm của mình, tô điểm chủ đề..... trong lòng lại không ngừng rít gào, không dừng đi tìm chết! Dối một câu cũng không nói ra nổi!

Thả thính cấp đại thần ấy à, là không tổn binh bỏ tốt, có thể giết được đối phương không còn mảnh giáp trên người.

Bại tướng không giáp Hạ Thiên viết đủ tám trăm từ xong, đỏ mặt đứng dậy: “Viết xong rồi ạ, Chú Hàn ngài nhớ ngủ sớm một chút.”

Hàn Trình ‘ừ’ một tiếng, Hạ Thiên đã mất hút khỏi phòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-uoc>